Chương 121: Giao Hối

Vương Trung nhìn Lyudmila, hắn cười nói: "Mau đi đi, nàng ở lại đây cũng không giúp được gì."

"Được." Vương Trung tiến lên hôn nhẹ môi nàng, quay người gật đầu với giáo quan cung điện Mùa Hè.

Sau đó đoàn người nhanh chóng rời khỏi hiện trường quay phim.

Lyudmila cầm cây trượng dài mà Thánh Andrews đã từng cầm, nhìn theo hắn rời đi.

————

Không khí cung điện Mùa Hè thoạt nhìn có chút khẩn trương, các vệ binh nhìn thấy Vương Trung xuất hiện, đều lộ ra vẻ mặt "quả nhiên".

Vương Trung được dẫn vào phòng nghỉ, sau đó nhìn thấy một vị đại tướng trong phòng, tay cầm Coca đứng bên cửa sổ nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

Vị đại tướng vốn đang giơ tay phải lên, chuẩn bị uống một ngụm Coca, nghe thấy tiếng bước chân của Vương Trung, bèn duy trì tư thế giơ chai Coca, liếc mắt nhìn qua.

Vương Trung nhìn thấy vị đại tướng lĩnh theo thói quen cúi chào.

Vị đại tướng vội vàng uống sạch Coca Cola, buông bình xuống, đáp lễ với Vương Trung.

Sau khi hai bên đều buông tay, vị đại tướng mở miệng: "Là trung tướng Rokossovsky à? Nghe danh đã lâu."

Vương Trung dùng hack mắt nhìn tên của vị đại tướng, nói: "Đại tướng Gorky, tôi cứ tưởng ngài đang trấn thủ St. Andrewsburg."

Gorky: "Tình hình St. Andrewsburg đã ổn định, trước tháng 2 năm sau, quân địch không thể phát động tấn công quy mô lớn. Cuộc phản kích của chúng ta đã đẩy lùi quân địch khỏi hồ băng, khiến pháo binh của chúng không thể uy hiếp quốc lộ trên hồ băng.

"Giai đoạn hiện tại có thể làm được cũng chỉ có vậy."

Vương Trung: "Ít nhất thành phố tạm thời được bảo vệ."

"Đúng vậy. Tạm thời. Quân địch không đánh nổi chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào đánh đuổi chúng. Trước khi sang năm nhận được lực lượng viện quân đủ mạnh, tình hình St. Andrewsburg khó mà có thể chuyển biến tốt đẹp hơn." Đại tướng Gorky lại cầm lấy một chai Coca đã mở nắp, uống một ngụm.

Vương Trung: "Vậy nên ngài đến để báo cáo công tác?"

"Không, hôm trước tôi nhận được mệnh lệnh trở về. Tôi phải mất hơn một ngày mới rời khỏi thành phố, đáp máy bay tới đây." Gorky uống hết Coca Cola, đặt chai xuống: "Tôi đoán là mình sẽ phải đi xử lý mớ hỗn độn ở Tập đoàn quân phía Tây. Còn cậu, tại sao lại đến đây?"

Vương Trung: "Sáng nay tôi vừa nhận được tin quân Prosen tấn công, đã bị gọi tới."

Đại tướng Gorky: "Cậu thấy thế nào về cuộc tấn công của quân Prosen?"

Vương Trung: "Tôi nghe nói quân Prosen đã chiếm lại một số trận địa đã mất trước đó, nếu như thế công của chúng là kìm kẹp, hòng bao vây tiêu diệt quân ta với số lượng lớn, thì sẽ không phí công chiếm lấy trận địa cài răng lược chính diện.

"Tôi phán đoán đây không phải là tấn công quy mô lớn, chỉ là muốn giành lấy trận địa tốt hơn, chuẩn bị cho cuộc tấn công quy mô lớn vào năm sau."

Đại tướng Gorky gật đầu: "Ừm, có lý. Nếu quân địch thực sự chiếm lại được không ít trận địa đã mất, 'san bằng' chiến tuyến, thì quả thực không giống với dấu hiệu của một cuộc tấn công quy mô lớn."

Đại tướng Gorky đi vòng quanh phòng nghỉ hai vòng, đột nhiên hỏi: "Trung tướng Rokossovsky, cậu cảm thấy sang năm quân địch sẽ tấn công vào đâu? Lại là Yekaterinburg sao?"

Vương Trung: "Bọn chúng tấn công Yekaterinburg là vì muốn nhanh chóng kết thúc chiến tranh, hiện tại kế hoạch này đã phá sản. Cho dù chúng có chiếm được Yekaterinburg, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục kháng cự. Tuy Yekaterinburg là điểm giao nhau của tất cả các tuyến đường sắt của Ant, vẫn có giá trị chiến lược cực cao, nhưng..."

Đường sắt của Ant rất ít khi giao nhau, tổng cộng chỉ có ba điểm giao nhau lớn, Agasukov đã bị quân Prosen chiếm đóng, St. Andrewsburg hiện đang bị quân địch bao vây, chỉ còn lại Yekaterinburg.

Mất Yekaterinburg, rất nhiều tuyến đường sắt của Ant sẽ bị cắt đứt, vì vậy không thể nói việc quân địch chiếm đóng Yekaterinburg vào năm sau là không có ý nghĩa chiến lược.

Nhưng nếu đầu tư một lượng lớn binh lực như vậy vì mục tiêu này, thì chưa chắc đã đáng.

Vương Trung: "Tôi cảm thấy sang năm quân Prosen có thể sẽ chuyển trọng tâm chiến lược sang chiến tuyến phía Nam, sau khi chiếm được cứ điểm ven biển sẽ tiến thẳng vào thảo nguyên rộng lớn, chiếm lấy mỏ sắt, mỏ than, kim loại hiếm và quan trọng nhất là dầu mỏ của Kuba."

Đại tướng Gorky gật đầu: "Tung hoành trên thảo nguyên sao, quả thực rất thích hợp với các quân đoàn cơ giới của chúng. Ngược lại, xung quanh Yekaterinburg lại không thích hợp, vì có quá nhiều rừng cây."

Vasili cuối cùng không nhịn được chen lời: "Hai người cứ thế mà nói suông sao?"

Vương Trung và Gorky cùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Vương Trung: "Vasili, sang phòng nghỉ của sĩ quan phụ tá bên cạnh đi."

"Phó quan của tôi cũng ở đó, cậu có thể nói chuyện với anh ta." Đại tướng Gorky nói thêm.

Vasili bực bội bỏ đi.

Gorky: "Tuy chúng ta đều phán đoán như vậy, nhưng khó có thể đảm bảo Hoàng đế Prosen sẽ không tiếp tục tấn công Yekaterinburg."

Vương Trung: "Vậy thì để hắn đến, nơi này sẽ trở thành nấm mồ chôn quân Prosen. Đợi khi chúng đốt hết sạch nhiên liệu dự trữ, sẽ đến lượt chúng ta phản công.

"Không, tôi nghĩ Hoàng đế Prosen sẽ không ngốc đến vậy, hiện tại hắn ta cần đảm bảo là có thể kéo dài cuộc chiến. Dầu mỏ của Kuba, hắn ta nhất định phải có được. Hơn nữa, một khi chúng chiếm được các mỏ dầu, chúng ta sẽ là người phải chịu đựng, tuy rằng vẫn có Hợp Chủng Quốc viện trợ, nhưng bản thân Hợp Chủng Quốc cũng cần phải cung cấp cho quân đội khổng lồ của mình."

Vương Trung vừa dứt lời, Gorky liền nói: "Nghe nói Hợp Chủng Quốc sắp mất mỏ dầu chính ở Asia-Pacific rồi?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, mỏ dầu Borneo sắp tiêu đời rồi."

Đại tướng Gorky chép miệng: "Nghe nói Kuba trong một năm tới sẽ là điểm mấu chốt mà cả hai bên chúng ta đều không thể từ bỏ."

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, cửa mở, quan lễ nghi của triều đình bước vào và lớn tiếng tuyên bố: "Đại tướng Gorky Konstantinovich, Trung tướng Aleksei Konstantinovich, mời đi theo tôi!"

Gorky: "Tôi biết rồi. Đi thôi, Trung tướng Rokossovsky, đến lượt chúng ta ra sân."

————

Quan lễ nghi của triều đình dẫn Vương Trung và Gorky vào thẳng hội trường nơi diễn ra cuộc họp.

Vừa vào cửa, Vương Trung đã nhìn bản đồ, xác nhận quân địch đang dần chiếm lại từng trận địa bị Tập đoàn quân phía Tây chiếm đóng, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực không phải là tấn công quy mô lớn.

Lúc này, Đại tướng Gorky đi trước cúi chào Olga.

Vương Trung vội vàng theo sau.

Olga: "Hai vị tướng quân không cần đa lễ. Ta mời hai vị đến đây là muốn hỏi ý kiến về tình hình hiện tại. Quân địch vừa mới phát động phản công, trước cả khi chúng ta kịp phát động tấn công."

Đại tướng Gorky nhìn Vương Trung, ra hiệu "Cậu nói đi".

Vương Trung cũng không từ chối, cầm lấy cây gậy dài gần hai mét chỉ lên bản đồ: "Cuộc phản công của quân địch chỉ là chiếm lại những trận địa đã mất trước đó, 'san bằng' toàn bộ chiến tuyến, như vậy có thể tiết kiệm được binh lực để bảo vệ chiến tuyến.

"Tôi phỏng đoán bước tiếp theo quân địch sẽ cho các đơn vị luân phòng rút về nghỉ ngơi."

Olga mở to mắt: "Vậy nghĩa là, đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn sao?"

Vương Trung: "Nếu là tấn công quy mô lớn, chiếm lấy những trận địa không quan trọng này để làm gì? Trực tiếp kìm kẹp, chọc thủng phòng tuyến của chúng ta và cắt đứt đường tiếp tế, chúng ta sẽ tự động bỏ những cái 'răng nanh' này ở tuyến đầu.

"Nhưng quân địch không phát động thế trận kìm kẹp, mà dàn trải lực lượng phản công trên toàn bộ chiến tuyến, đồng thời phát động tấn công ở nhiều nơi.

"Không, thưa Bệ hạ, đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn."

Vương Trung đặt cây gậy dài hai mét xuống, nhường lời cho Gorky.

Vị đại tướng tiếp lời: "Tuy không phải là tấn công quy mô lớn, nhưng nếu như có người sợ hãi, quân đội dao động, thì quân địch cũng có thể chuyển sang tấn công. Việc cấp bách hiện nay là ổn định quân đội, nói cho họ biết rằng đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn của quân địch.

"Sau đó, yêu cầu phần lớn quân đội xây dựng công sự phòng thủ, đóng quân tại chỗ, chuẩn bị cho cuộc chiến vào năm sau."

Olga gật đầu: "Được rồi, ta biết rồi. Thượng tướng Tuganev!"

Tuganev đứng dậy, cầm lấy mệnh lệnh trước mặt: "Hiện tại bổ nhiệm Đại tướng Gorky Konstantinovich làm Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, lập tức đến nhận chức, bằng mọi cách phải nhanh chóng ổn định tinh thần quân đội và chiến tuyến."

Gorky cúi chào: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Lúc này, Vương Trung vô cùng tò mò, gọi cả Đại tướng Gorky và Trung tướng Rokossovsky đến đây, không lý nào lại chỉ giao chức vụ mới cho mỗi Gorky.

Chẳng lẽ muốn nhét mình vào Tập đoàn quân phía Tây làm Tham mưu trưởng? Trung tướng quả thực rất thích hợp làm Tham mưu trưởng.

Không thể nào! Mình không muốn trở thành kẻ đầu trọc như Pavlov!

May thay, Thượng tướng Tuganev tiếp tục đọc: "Bổ nhiệm Trung tướng Aleksei Konstantinovich làm Đại thần đặc phái của Sa Hoàng, đến Tập đoàn quân phía Tây thị sát tình hình, trừng phạt những sĩ quan không xứng chức."

Vương Trung nhíu mày, hắn biết là cấp trên muốn lợi dụng danh tiếng "Vị tướng của Bạch mã" để ổn định tinh thần quân đội, nhưng mà...

Vương Trung: "Thật sự muốn giao cho tôi chức vụ này sao? Sau khi tôi đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, e là không ít người sẽ bị dọa chết."

Olga cười nói: "Đó chính là mục đích của việc bổ nhiệm này. Chết vì bị dọa, thì phe quý tộc cũng không thể nói gì. Nhưng nhớ kỹ, với những kẻ như Tukhachev, trước tiên hãy để chúng trở về, dùng thủ tục pháp lý để kết tội chúng, không thể trực tiếp xử bắn như lần trước nữa."

Vương Trung nhướng mày: "Tuân mệnh."

Olga thúc giục: "Vậy thì hai người mau chóng khởi hành đi, hiện tại tình hình ở Tập đoàn quân phía Tây không được khả quan, ngay cả Bộ Tư lệnh cũng báo cáo là có dấu hiệu dao động rõ ràng."

Vương Trung gật đầu.

Đại tướng Gorky lại hỏi: "Chúng ta sẽ đi cùng một máy bay sao? Muốn cổ vũ tinh thần quân đội, thì việc chúng ta cùng xuất hiện sẽ có hiệu quả tốt nhất."

Olga nhìn về phía Thượng tướng Tuganev.

Vị thượng tướng trả lời: "Đúng là đã sắp xếp cho hai người đi cùng một máy bay, được hộ tống bởi MiG-3 của Trung đoàn Tiêm kích 11."

Tham mưu trưởng Boris nói thêm: "Hai vị tướng quân nên xuất phát ngay bây giờ, máy bay đã chờ sẵn ở sân bay Yekaterinburg. Nó sẽ hạ cánh trực tiếp xuống sân bay dã chiến cạnh Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, sau khi hạ cánh có thể đến Bộ Tư lệnh ngay lập tức."

Vương Trung và Gorky đồng thanh đáp: "Tuân mệnh."

Sau đó, hai người cùng nhau rời khỏi cuộc họp.

Lúc đi ra, Đại tướng Gorky nói thẳng với thị vệ: "Đi gọi phó quan của tôi và Trung tướng Rokossovsky đến đây, chúng tôi sắp khởi hành."

Người thị vệ đáp lời rồi rời đi, Vương Trung và Gorky đứng trước cửa sổ hành lang, trò chuyện về nhiệm vụ mới.

"Trước tiên phải để quân đội nhận thức rõ ràng đây không phải là tấn công quy mô lớn, không được tự mình rối loạn." Đại tướng Gorky nói.

Vương Trung: "Trước tiên báo cho toàn bộ Tập đoàn quân phía Tây, nói Đại tướng Gorky và Tướng quân Rokossovsky đã đến."

Đại tướng Gorky lắc đầu: "Tôi không có sức ảnh hưởng lớn như cậu, cứ tuyên truyền là cậu đến tiền tuyến là được rồi. À, tôi đã xem qua tài liệu về việc thành lập sư đoàn kiểu mẫu mà cậu gửi. Tôi cho rằng loại sư đoàn tinh nhuệ này không phát huy được tác dụng trong loại hình chiến tranh quy mô lớn mà chúng ta đang phải đối mặt.

"Cậu có biết là hai ngày trước, không tính Tập đoàn quân phía Tây đang trong quá trình tấn công, số thương vong được ghi nhận trên toàn chiến tuyến là bao nhiêu không?"

Vương Trung đã sớm dặn Vasili không được báo cáo số thương vong nữa, bởi vì hiện tại hắn vẫn chưa thể quen với những con số lạnh lùng này.

Vì vậy, hắn thành thật trả lời: "Tôi không biết."

Gorky: "Sáu nghìn năm trăm người, đây là số thương vong được ghi nhận. Một nửa sư đoàn đã mất. Chưa kể đến Tập đoàn quân phía Tây đang trong quá trình tấn công."

Vương Trung: "Vậy nên tôi sẽ tập trung sử dụng những sư đoàn tinh nhuệ này, tự mình quyết định nơi để đưa họ đến."

Đại tướng Gorky bĩu môi: "Vậy thì tôi rất mong chờ màn trình diễn của cậu."

Lúc này, hai vị phó quan đã đến, Đại tướng Gorky vung tay: "Đi thôi, đến tiền tuyến xem thử đám người Tập đoàn quân phía Tây kia đang làm cái quái gì, ngay cả việc quân địch có đang tấn công quy mô lớn hay không cũng không phán đoán được sao? Thật không thể tin nổi!"

(Hết chương)

Chương 122: Song Bích Tâm Đầu Ý Hợp (Bổ canh 27/33)

Sau khi rời khỏi cung điện Mùa Hè, Vương Trung và Gorky cùng tùy tùng đi thẳng đến sân bay, lên chiếc máy bay vận tải Li-2 đang đợi sẵn ở đó.

Chiếc máy bay vận tải Li-2 này trông khá giống với chuyên cơ của vị lãnh tụ kia trong bộ phim "Đại quyết chiến", có lẽ là bởi vì trong phim sử dụng chính là Li-2.

Cũng giống như trong các bộ phim về Thế chiến thứ hai, chỉ cần gắn thêm một lớp vỏ gỗ lên tháp pháo của T-34 là có thể đóng vai Tiger.

Dù sao thì, khi đã lên máy bay, vị lãnh tụ Vương Trung này lại không tự chủ được mà tưởng tượng đến việc trở thành Không quân Tư lệnh - không

đúng, là tưởng tượng cảnh mình ngồi trên máy bay, sử dụng hack để xác định vị trí tất cả các sở chỉ huy của quân địch, sau đó ra lệnh cho pháo binh "xóa sổ từng tên một".

Gorky vừa ngồi xuống đã hỏi tiếp viên: "Có loại đồ uống màu đen mà Hợp Chủng Quốc viện trợ không?"

Vương Trung: "Nước có ga màu đen."

Gorky: "Cậu cũng thích sao? Đó là một biến thể của Champagne à? Uống khác hẳn với rượu vang nổ do chúng ta sản xuất."

Trứng cá muối, rượu vang nổ và xúc xích bác sĩ, là ba cỗ xe ngựa giúp giáo hội mua chuộc lòng dân, lý do có rượu vang nổ là vì trước nội chiến, Champagne là đại diện cho rượu vang nổ, cùng với trứng cá muối, là biểu tượng cho cuộc sống quý tộc, thường dân căn bản không được uống.

Vì vậy, sau khi nội chiến kết thúc, giáo hội đã ra sức tăng sản lượng trứng cá muối và rượu vang nổ, cộng thêm xúc xích bác sĩ rẻ tiền và thiết thực, chiếm lĩnh hoàn toàn bàn ăn của người dân, trước tiên là để người dân được ăn no, sau đó sẽ tự nhiên nhận được sự ủng hộ của họ.

Tuy nhiên, rượu vang nổ không được đón nhận rộng rãi như trứng cá muối và xúc xích bác sĩ, người Ant thích Vodka hơn, thường dân cho rằng rượu vang nổ quá ẻo lả.

Có người nói, uống rượu vang nổ mà không đủ can đảm để đánh nhau với gấu, vậy thì uống rượu này để làm gì?

Hiện tại, đối mặt với câu hỏi của Gorky, Vương Trung nhún vai: "Nguyên lý có phần tương tự, nhưng họ sử dụng công thức khác."

Đại tướng Gorky có chút ngạc nhiên: "Cậu cũng không biết sao? Tôi cứ tưởng quý tộc như cậu sẽ biết chứ."

Vương Trung nhún vai: "Nếu ngài hiểu rõ về tôi, ngài sẽ biết là quý tộc như tôi khác với những quý tộc khác."

"Nghe đồn thì cũng chẳng khác gì những tên công tử bột khác." Gorky nói, lúc này Coca Cola đã được mang đến.

Vị đại tướng cầm chai lên tu một hơi dài: "Ừm, kém xa Champagne. Nhưng mà ngon, hơn nữa uống xong cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn."

Vương Trung thầm nghĩ, đó là bởi vì trong công thức Coca Cola thời này thực sự có caffeine.

Uống ba ngụm "Champagne đen", Đại tướng Gorky chuyển chủ đề: "Tôi đã xem qua cuốn sổ tay nhỏ mà cậu biên soạn cho Học viện Quân sự Suvorov, để chia sẻ kinh nghiệm thì khá ổn, nhưng nếu dùng làm giáo trình giảng dạy của học viện quân sự thì hơi thiếu tính hệ thống, cậu không thể lấy những thứ này để dạy cho học viên."

Vương Trung: "Tôi đã biên soạn một bộ giáo trình có hệ thống, khi nào in xong tôi sẽ tặng ngài một bản."

Gorky cười nói: "Tốt lắm, tôi rất mong chờ. Nói về cuộc tấn công của quân địch vào năm sau, chúng ta đều nhất trí rằng chúng sẽ phát động tấn công ở chiến tuyến phía Nam vào mùa hè. Vậy chúng ta phải làm sao để ngăn chặn cuộc tấn công của chúng?"

Vương Trung: "Tôi cho rằng với trình độ kỹ thuật và chiến thuật hiện tại của chúng ta, giao chiến trực diện với quân địch trên thảo nguyên là điều không nên."

Đại tướng Gorky cũng gật đầu: "Chúng ta không thể đánh bại những lính tăng thiện chiến của quân Prosen, đó là sự thật. Chắc hẳn sư đoàn kiểu mẫu của cậu cũng không đánh lại được?"

Vương Trung: "Nếu bố trí trận địa phòng thủ từ trước, có thể đạt được tỷ lệ tổn thất 1 đổi 1, thậm chí có phần nhỉnh hơn."

Vương Trung đã từng thử chủ động tấn công ở Loktev, rõ ràng là xe tăng và đạn dược của hắn có lợi thế hơn, nhưng suýt chút nữa đã bị quân địch tiêu diệt.

Đại tướng Gorky vừa định trả lời thì tiếp viên đi tới nói: "Chúng ta chuẩn bị cất cánh."

"Được." Vương Trung và Gorky đồng thanh đáp.

Đại tướng Gorky liếc nhìn Vương Trung, nói: "May mà lần này là đường ngắn, từ St. Andrewsburg trở về suýt nữa thì lấy mạng tôi."

Vương Trung mỉm cười.

Đại tướng Gorky tiếp tục nói: "Không thể đánh bại xe tăng của chúng, mùa hè năm sau chúng ta chỉ có thể rút lui về phía sau, lợi dụng vùng đất trống trải giữa hai khu công nghiệp."

Đặc điểm của Ant là dọc theo các con sông lớn phân bố các khu công nghiệp, giữa các khu công nghiệp là những vùng đất trống trải với cơ sở hạ tầng tương đối kém.

Vị đại tướng ra hiệu cho sĩ quan phụ tá, người này lập tức đưa bản đồ lên.

Vương Trung thấy thế rất thích, bèn ra hiệu cho Vasili. Vasili nhìn xung quanh, cuối cùng đặt tay mình vào lòng bàn tay Vương Trung.

Vương Trung hất tay Vasili ra: "Cậu là chó à?"

"Tôi nghĩ mãi mà không hiểu ngài muốn gì!"

Đại tướng Gorky cười lớn, nhưng sau đó nhanh chóng ngừng cười và chỉ vào bản đồ: "Vùng đất rộng lớn này đều là thảo nguyên, tuy rằng cũng có một số thị trấn là đầu mối giao thông đường sắt, nhưng nhìn chung thì cơ sở hạ tầng ở khu vực rộng lớn này không được tốt.

"Tôi cho rằng để đối phó với cuộc tấn công của quân địch vào mùa hè năm sau, chúng ta có thể nhường toàn bộ khu vực rộng lớn này cho chúng, sau đó chặn đánh chúng ở đây."

Đại tướng Gorky dùng bút chì vẽ một đường trên dòng sông Valdai.

Vương Trung: "Được, chúng ta tập trung một lực lượng lớn ở tuyến này, quân địch sẽ không dám tùy tiện tiến về phía Nam, bởi vì trên thảo nguyên không có nơi nào hiểm yếu để phòng thủ, điều này đúng với cả hai bên.

"Chúng mặc kệ lực lượng lớn của chúng ta, chúng ta có thể nhân cơ hội đó cắt đứt đường lui của chúng."

Vương Trung dùng tay chấm một chút nước, vẽ một đường trên bản đồ.

Gorky: "Trận chiến khốc liệt và mang tính quyết định nhất sẽ diễn ra ở một đoạn nào đó trên sông Valdai, đáng tiếc là hiện tại chúng ta không thể xác định được là ở đâu."

Vương Trung: "Cũng có khả năng là, chúng ta sẽ cố thủ cứ điểm ven biển, vì vậy tôi phỏng đoán một trận chiến khốc liệt sẽ nổ ra ở khu vực giữa cứ điểm ven biển đến Borsk ở phía Đông Bắc."

Hắn dùng bút chì đánh dấu lên đó.

Borsk, quân đoàn của Công tước Myshkin đã rút lui về khu vực này, nếu Myshkin có được quyền chỉ huy cao hơn, nói không chừng có thể chặn được quân địch ở đây.
Gorky gật đầu: "Đây là tình huống tốt nhất, nếu có thể ngăn địch nhân ở cứ điểm Tân Hải - Borsk một đường, tình huống của chúng ta sẽ cải thiện thật lớn.

"Từ Bahala - Balath thông qua tuyến vận chuyển của Nội Hải sẽ được đảm bảo an toàn."

Vương Trung đùa giỡn: "Tuyến đường vận chuyển này gánh chịu gần như toàn bộ nguồn cung trà của chúng ta, một khi bị Prosen cắt đứt, hậu quả thật khó lường."

Gorky cười ha hả.

Vương Trung: "Đương nhiên, tôi biết vật tư quan trọng nhất của tuyến vận chuyển này là cao su. Nhưng với tốc độ tan rã hiện tại của Hợp Chủng Quốc thì chẳng mấy chốc sẽ không còn cao su trên đảo nữa."

Gorky: "Ừ. Dù thế nào đi nữa, mùa hè năm sau chúng ta nhất định phải giữ vững."

Vương Trung: "Tôi hy vọng quân của tôi có thể có hơn nửa năm để huấn luyện."

Gorky: "Vậy thì chỉ có thể hy vọng Công tước Myshkin có thể cầm cự thêm một thời gian."

Vương Trung: "Công tước Myshkin?"

"Phải, đáng lẽ hắn ta sắp được bổ nhiệm làm Tư lệnh Tập đoàn quân ven biển rồi. Sao cậu lại biết chuyện này muộn hơn cả con trai của một tên thợ giày như tôi chứ?"

Vương Trung xua hai tay: "Tôi không để ý mấy chuyện này."

Hai người tiếp tục nói chuyện về chiến tuyến, về cuộc tấn công chắc chắn sẽ được phát động vào mùa hè năm sau, về việc thành lập các đơn vị mới, cho đến khi máy bay hạ cánh xuống một sân bay dã chiến.

Khi máy bay hạ cánh, Vương Trung cảm thấy như bánh xe va phải đá, toàn bộ máy bay rung lắc như muốn vỡ tung.

Sau khi xuống máy bay, Vương Trung chỉ thấy vài chiếc xe jeep đang đợi, không thấy bóng dáng một sĩ quan cấp cao nào.

Gorky bực bội: "Dù sao tôi cũng là Tư lệnh Tập đoàn quân mới, sao lại phái ít người như vậy đến đón?"

Vương Trung: "Có lẽ họ sợ súng của tôi. Đến đón rồi thì máu me be bét sân bay."

Gorky quay lại hỏi: "Cậu sẽ làm thế à?"

Vương Trung: "Chưa chắc. Đến lúc đó hẵng hay."

Lúc này, viên Thiếu tá phụ trách đón tiếp bước đến trước mặt hai người, giơ tay chào: "Kính chào hai vị."

Gorky hờ hững đáp lễ rồi lên thẳng xe jeep.

Vương Trung ngồi xuống bên cạnh Gorky, sau đó nhận ra ghế phụ đã bị viên phó quan của Gorky chiếm mất, Vasili không có chỗ ngồi.

Vương Trung: "Vasili, cậu còn trẻ như vậy, cứ đứng lên bệ đỡ là được mà."

"Anh nói đúng." Vasili bước thẳng lên bệ đỡ, tay đặt trên bao súng, trông chẳng khác gì mafia vừa gây án xong đang rút khỏi hiện trường.

Đoàn xe khởi động, chạy thẳng đến sở chỉ huy của Tập đoàn quân phía Tây.

Vừa vào thị trấn nơi đặt sở chỉ huy, từ xa Vương Trung đã nhìn thấy một đám tham mưu đang đốt tài liệu.

Nhìn thấy đoàn xe chạy đến, đám tham mưu dừng lại, nhìn chằm chằm.

Cùng dừng lại còn có các đơn vị đóng trong thị trấn, bao gồm cả đơn vị pháo phòng không, đơn vị Thần Tiễn phụ trách phòng không, và cả trung đoàn cảnh vệ của sở chỉ huy.

Tất cả binh lính đều nhìn chằm chằm vào đoàn xe.

Xe còn chưa dừng hẳn, Vasili đã nhảy khỏi bệ đỡ, hét lên: "Đừng đốt nữa! Chúng ta không rút lui!"

Đám tham mưu nhìn nhau bối rối.

Lúc này, Vương Trung đẩy cửa bước xuống xe, dùng ánh mắt sắc bén nhìn quanh.

Ngay lập tức có binh sĩ nhận ra hắn: "Là Rokossovsky! Bức tường thép của đế quốc đến rồi!"

"Mau nhìn kìa, Rokossovsky!"

"Hắn đến chỉ huy chúng ta sao?"

"Sao hắn mới chỉ là Trung tướng? Trung tướng không chỉ huy nổi Tập đoàn quân đâu?"

Lúc này, Gorky bước xuống xe, nhìn người vừa nói.

"Là Gorky, vị tướng đã chặn đứng quân địch ở mặt trận St. Andrewsburg!"

"Hai vị tướng phòng ngự giỏi nhất của Ant đã đến rồi!"

"Có phải một người là Tư lệnh, một người là Tham mưu trưởng không?"

Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ các người tha cho tôi đi, cái chức Tham mưu trưởng này tôi không làm đâu, để Pavlov mà làm!

Gorky lớn tiếng nói: "Đừng đốt nữa! Kẻ địch chỉ đang phản công cục bộ, không có ý định tấn công toàn diện! Các người làm gì vậy! Bị dọa vỡ mật hết rồi à!"

Vương Trung kéo một viên tham mưu lại hỏi: "Tư lệnh của các anh đâu? À không, ý tôi là vị Tư lệnh trước đây ấy?"

Viên tham mưu nhìn khẩu súng lục trên eo Vương Trung, nuốt nước bọt rồi run rẩy nói: "Hắn... ở bên trong."

Vương Trung và Gorky liếc nhau, Gorky ra hiệu "Cậu vào đi".

Vương Trung sải bước xông vào tòa nhà sở chỉ huy, đi thẳng đến phòng bản đồ.

Tukhachev đang ngồi trên ghế, trông như quả bóng xì hơi, viên tham mưu bên cạnh đang gỡ bản đồ trên tường xuống.

Vương Trung: "Khoan đã, đừng gỡ nữa! Vị Tư lệnh mới đến còn phải dùng!"

Viên tham mưu dừng lại, ngạc nhiên nhìn hắn.

Tukhachev thì ngẩng phắt đầu lên: "Tư lệnh mới?"

Vương Trung: "Là Đại tướng Gorky Konstantinovich. Còn tôi là đặc phái viên của Hoàng đế, được phái đến để tìm hiểu tình hình!"

Vương Trung dừng lại, tiến lên tát Tukhachev một cái: "Tên ngu ngốc này, lúc tấn công thì là kẻ cơ hội, theo chủ nghĩa mạo hiểm! Gặp chút khó khăn

đã chuyển sang chủ nghĩa đầu hàng! Thậm chí còn chưa nhìn rõ ý đồ của đối phương, tiền tuyến còn đang chiến đấu mà ông đã nghĩ đến chuyện chạy trốn!

"Chỉ cần bỏ ra chút thời gian suy nghĩ là biết mục tiêu phản công của chúng chỉ là để san bằng chiến tuyến, không phải để tiêu diệt toàn bộ Tập đoàn quân của ông!"

Tukhachev nhìn Vương Trung: "Tôi... Tôi... chỉ là không muốn mất nhiều quân như vậy! Tôi chỉ..."

Vương Trung: "Rồi định dâng hết thành quả phản công cho chúng sao? Ngu ngốc!"

(Hết chương)

Chương 123: Mặt đỏ mặt trắng

Vương Trung nói xong, quay sang các thẩm phán vừa đến cùng, ra lệnh: "Giải trừ vũ khí, bắt hắn lại!"

Các thẩm phán không chút do dự tiến lên, tháo súng của Tukhachev, sau đó nhìn Vương Trung với ánh mắt dò hỏi: "Quân hàm... có xé không?"

Vương Trung trừng mắt nhìn Tukhachev: "Hoàng đế bệ hạ đặc biệt dặn dò tôi, phải đảm bảo hắn ta an toàn trở về Yekaterinburg để chịu sự phán quyết của tòa án quân sự. Vì vậy, trước khi bị phán quyết, hắn ta vẫn là Đại tướng. Hắn ta sẽ cùng chúng ta đáp chuyến bay trở về Yekaterinburg."

Nghe vậy, các thẩm phán mới thôi không xé quân hàm nữa, lùi lại một bước, giữ nguyên tư thế cảnh giác.

Tukhachev đứng dậy, nhìn Vương Trung: "Cậu không biết chúng ta sẽ phải đối mặt với khó khăn lớn đến nhường nào vào năm sau đâu!"

Vương Trung: "Tên nhát gan, những kẻ theo phái tốc chiến tốc thắng khác còn có thể thông cảm được, họ chỉ là quá khao khát chiến thắng. Còn ông, ông theo đuổi tốc chiến tốc thắng chỉ vì không dám đối mặt với cuộc chiến gian khổ phía trước!"

Tukhachev cao giọng: "Chiến thắng thì sao? Cậu có biết chúng ta phải trả giá bằng bao nhiêu sinh mạng không?"

"Tôi biết!" Vương Trung đáp trả dứt khoát, "Tôi khác với những kẻ chỉ ngồi một chỗ đọc báo cáo, chính tay tôi đã chôn cất vô số binh sĩ, tôi còn nhớ tên của từng người!"

Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm vào Tukhachev: "Hơn bất kỳ ai, hơn cả ông, tôi mong họ được sống! Vì vậy, tôi mới biên soạn tài liệu giảng dạy, cải cách cơ cấu lực lượng bất hợp lý của các người! Nhưng tiền đề của tất cả những điều này là phải chiến đấu đến cùng!"

Tukhachev và Vương Trung nhìn nhau vài giây, cuối cùng hắn ta cúi đầu xuống.

Hắn cúi gằm mặt, lê bước ra khỏi sở chỉ huy.

Hai viên thẩm phán lập tức đi theo, áp giải hắn ta.

Vương Trung quay lại nhìn Gorky, lùi lại một bước, ra vẻ "Tôi hát xong vai ác rồi, đến lượt ông".

Gorky lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh cho các đơn vị tiền tuyến, bằng mọi giá phải chặn đứng cuộc tấn công của địch. Biên chế lực lượng dự kiến dùng cho cuộc tấn công thành lực lượng dự bị, bổ sung cho khu vực bị địch đột phá ác liệt nhất."

Nói xong, ông ta nhìn quanh phòng chỉ huy, vung tay: "Treo lại những tấm bản đồ chưa bị đốt lên, nhanh chóng khôi phục hoạt động của sở chỉ huy Tập đoàn quân."

Lúc này, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân phía Tây bước lên: "Thưa Đại tướng, tinh thần binh sĩ ngoài tiền tuyến cũng có phần dao động, đã có đơn vị bắt đầu tháo chạy."

Gorky: "Bắn chết kẻ cầm đầu, những kẻ còn lại đưa vào Trừng Giới Doanh. Nhanh chóng ổn định chiến tuyến, chỉ cần địch chưa phát hiện ra thì còn kịp."

Vương Trung: "Về việc này, tôi có một cách. Chỉ cần một chiếc radio công suất lớn là đủ."

Gorky: "Cậu định dùng radio để nói chuyện với toàn bộ chiến tuyến à?"

Vương Trung mỉm cười: "Không chỉ nói chuyện với binh sĩ của chúng ta, mà còn nói chuyện với cả quân địch."

Gorky nhướng mày: "Rất giống với phong cách "mánh khoé nhỏ" trong cuốn sách nhỏ của cậu đấy, thử xem sao, cũng không thiệt gì. Trưởng ban thông tin, mang chiếc radio công suất lớn nhất đến đây!"

Rất nhanh, một chiếc radio cùng với máy phát điện được mang đến, ăng-ten cũng được dựng lên.

Vương Trung nói với nhân viên thông tin: "Cố gắng phủ sóng toàn bộ tần số radio của chiến trường."

Nhân viên thông tin hỏi: "Cả tần số của phi công cũng phủ sóng sao?"

Các phi công cần dùng radio để bổ sung điểm mù trong tầm nhìn, có thể chưa kịp nghe hết câu đã bị bắn rơi rồi.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Có thể chỉ phủ sóng tần số của quân địch được không?"

"Có thể thì có thể, nhưng hiệu quả sẽ không cao, trên thực tế, chúng ta không thể đảm bảo toàn bộ tiền tuyến đều nghe được, có thể bị ảnh hưởng bởi thời tiết và tình trạng ăng-ten bên phía họ."

Vương Trung: "Yên tâm đi, mục tiêu hàng đầu là đảm bảo quân ta đều nghe được. Gây nhiễu quyết định của quân địch chỉ là mục tiêu phụ."

Nhân viên thông tin gật đầu, sau khi hoàn tất các điều chỉnh cuối cùng, anh ta đưa micrô cho Vương Trung: "Mời ngài."

Vương Trung: "Toàn thể binh sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, hiện đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Hoàng đế bệ hạ nói chuyện với các bạn! Lực lượng tiếp viện mới sẽ sớm gia nhập chiến đấu, các bạn hãy kiên quyết giữ vững vị trí, kiên quyết giữ vững vị trí!"

Nói xong, hắn nhìn Gorky, tiếp tục nói vào micrô: "Tên nhát gan Tukhachev đã bị cách chức, Đại tướng Gorky là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây! Ông ấy sẽ dẫn dắt các bạn chặn đứng quân thù, giống như những gì đã làm ở St. Andrewsburg! Và tất nhiên, tôi cũng sẽ sát cánh chiến đấu cùng các bạn!"

————

Mikhail, Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng, bỗng nghe thấy giọng nói đầy oai phong từ radio: "Toàn thể binh sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, hiện đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Hoàng đế bệ hạ nói chuyện với các bạn!"

Mikhail mừng rỡ nói với các đồng đội: "Tướng quân Rokossovsky đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân rồi! Là Hoàng đế bệ hạ phái ông ấy đến!"

Lúc này, tiểu đoàn của Mikhail vẫn chưa tham chiến, đáng lẽ ra họ phải xuất phát lúc 8 giờ sáng để tấn công quân địch, nhưng hiện tại, tiếng súng từ tiền tuyến vọng lại dồn dập, nhưng họ vẫn chưa nhận được lệnh xuất kích, cứ như thể tiểu đoàn xe tăng này đã bị lãng quên.

Anh ta lập tức mở nắp hầm, chui ra khỏi xe tăng - tất cả xe tăng của tiểu đoàn đều là phiên bản T-34 thông thường, tháp pháo hai người, nắp hầm liền khối, khi mở ra, gần như toàn bộ khoang tháp pháo đều lộ thiên.

Lý do của thiết kế nắp hầm lớn như vậy là để che chắn cho xe trưởng khi quan sát bằng kính tiềm vọng, nhưng thực tế, nó không chỉ che chắn mà còn che mất cả tầm nhìn.

Hơn nữa, mở nắp hầm ra thì rất dễ bị bộ binh Prosen ném lựu đạn, vì vậy, khi chiến đấu, các xe trưởng T-34 thường khóa chặt nắp hầm, không thèm ngó ngàng gì đến kính tiềm vọng.

Mikhail mở toang nắp hầm, thò đầu ra hét lớn: "Tướng quân Rokossovsky đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân rồi!"

Lúc này, những người khác trong tiểu đoàn đều đang rất bất an - họ không biết chuyện gì đang xảy ra, tiếng súng ở phía tây lại dữ dội như vậy, đổi lại là ai cũng phải bất an.

Tin tức "Bức tường thép của đế quốc", "Ngôi sao chiến thắng" Rokossovsky đến sở chỉ huy Tập đoàn quân chẳng khác nào liều thuốc trợ tim, khiến mọi người an tâm hơn rất nhiều.

Mikhail bịt tai nghe tiếp, truyền đạt thông tin mới nhất cho mọi người: "Đại tướng Gorky Konstantinovich của Tập đoàn quân St. Andrewsburg cũng đến rồi! Ông ấy được bổ nhiệm làm Tư lệnh Tập đoàn quân!"

Ngay lập tức, có binh sĩ trong tiểu đoàn đi kèm thốt lên thất vọng: "Sao không phải tướng quân Rokossovsky chỉ huy chúng ta?"

Mikhail mắng: "Tướng quân Rokossovsky đang bận biên soạn tài liệu giảng dạy ở trường quân đội, lần này ông ấy đến tiền tuyến với tư cách là đặc phái viên của Hoàng đế! Còn muốn thế nào nữa?"

Một lính tăng khác hỏi: "Vậy ngài ấy có dặn dò gì chúng ta không?"

Nụ cười của Mikhail tắt ngấm: "Không, chỉ nói chúng ta hãy kiên quyết giữ vững vị trí."

Các binh sĩ nhìn nhau: "Địch? Chúng tôi còn chẳng nhìn thấy địch đâu?"

"Không phải chúng ta sắp tấn công sao?"

————

Tại sở chỉ huy Tập đoàn quân kỵ sĩ Asgard số 1 của Prosen, viên tham mưu phụ trách thông tin lao vào: "Thưa ngài! Gilles! Bạch Mã tướng quân đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây rồi!"

Gilles nhíu mày, trên bản đồ trước mặt hắn, đâu đâu cũng là cờ hiệu đánh dấu chiến thắng, những vùng đất giành lại được đều được đánh dấu rõ ràng.

Nếu chỉ nhìn vào bản đồ, có thể thấy Prosen đang trong trạng thái "chiến thắng trên toàn tuyến", nhưng Gilles lại cau mày: "Rokossovsky đến rồi? Không phải hắn ta đã bị tước quân quyền vì thất bại trong cuộc đấu đá chính trị sao?"

Tham mưu thông tin: "Hắn ta vừa tự mình phát biểu trên radio, tôi đã ghi âm lại!"

Nói xong, viên tham mưu ra hiệu, người sĩ quan đi theo sau đặt chiếc máy ghi âm lên bàn.

Viên tham mưu bật công tắc, máy ghi âm hoạt động, giọng nói trầm ổn vang lên từ loa: "Toàn thể binh sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, hiện đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Hoàng đế bệ hạ nói chuyện với các bạn!"

Gilles cau mày: "Quả thực là Rokossovsky, Bạch Mã tướng quân. Tại sao hắn ta lại đến tiền tuyến? Hơn nữa, chúng ta vừa mới phát động tấn công, hắn ta đã đến ngay..."

Đột nhiên, Gilles dừng lại, há hốc mồm: "Chẳng lẽ... Tập đoàn quân phía Tây đã phán đoán sai ý đồ của chúng ta, hoảng sợ đến mức chuẩn bị rút lui? Rokossovsky được phái đến để ổn định tình hình?"

Đúng lúc này, Rokossovsky trong đoạn ghi âm tuyên bố Gorky là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.

Gilles vỗ đùi: "Chết tiệt! Chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội! Kẻ địch bị chúng ta dọa sợ đến mức hồn bay phách lạc! Không, không đúng, Rokossovsky đến nhanh như vậy, kẻ địch không thể nào sụp đổ nhanh đến thế, là ta đã nghĩ quá đơn giản."

Hắn lắc đầu: "Là ta đã nghĩ quá đơn giản. Thời cơ quá ngắn ngủi. Feliz, mang..."

Đột nhiên, Gilles ngừng lại, bởi vì hắn chợt nhớ ra, Feliz đã không còn nữa, bị chết bởi quả mìn do chính tay Rokossovsky bố trí.

Vẻ mặt Gilles thoáng chốc trở nên u ám, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần: "Truyền lệnh cho các đơn vị, cẩn thận mìn, Rokossovsky đã đến tiền tuyến, hắn ta rất thích gài mìn. Ngoài ra, tất cả sở chỉ huy đều chuyển vào hầm kiên cố, Rokossovsky rất thích chơi chiêu trò.

"Các cấp chỉ huy cố gắng tránh rời khỏi hầm khi ăn uống và ngủ! Nhanh chóng thông báo xuống dưới."

Viên tham mưu thông tin lập tức ra hiệu cho lính thông tin đi làm việc.

Sau đó, anh ta chỉ vào chiếc máy ghi âm, hỏi: "Còn cuộn băng này thì xử lý thế nào?"

Gilles: "Gửi đến bộ phận tình báo, xác minh xem có đúng là Bạch Mã tướng quân không. Mục tiêu tác chiến của chúng ta không thay đổi: giành lại những vùng đất đã mất từ tháng 12, san bằng chiến tuyến, rút càng nhiều quân càng tốt về tuyến sau để nghỉ ngơi."

————

Cùng lúc đó, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 9 của Walter Model cũng đang phát biểu bản ghi âm bài phát biểu của Rokossovsky.

Walter vuốt cằm: "Chúng ta căn bản chưa đánh bại được kẻ địch, sao lại có đến hai tên chỉ huy cấp cao có thành tích thực chiến đến thế? Chẳng lẽ... chúng ta thực sự có cơ hội đánh bại kẻ địch trong chớp nhoáng?"

Hắn suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không, không thể nào. Cho dù có cơ hội, thì thời cơ cũng chỉ có vài tiếng đồng hồ, không ai nắm bắt được đâu. Cứ để mặc cho đám kỵ sĩ Asgard đối đầu với lũ danh tướng Ant, chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được."

Nói xong, Walter quay sang hỏi Tham mưu trưởng Tập đoàn quân số 9: "Hàng hóa cho lễ Giáng Sinh đã được đưa lên chưa?"

Tham mưu trưởng: "Chưa ạ. Hiện tại mọi người đang bận vận chuyển đạn dược, nhiên liệu và những thứ cần thiết khác, không rảnh để chuyển những thứ đó."

Walter tặc lưỡi: "Vậy thì chịu thôi."

(Hết chương)

Chương 124: Trung tướng Rokossovsky ở tiền tuyến

Vương Trung đặt micrô xuống, nhìn Gorky: "Hiện tại tôi chỉ có thể làm đến vậy. Chờ chút nữa tôi sẽ cưỡi ngựa đến tiền tuyến xem sao..."

"Không được," Gorky xua tay, "Cậu chạy đến đó thì đến mai mới tới nơi, chỗ này cách tiền tuyến rất xa."

Vương Trung nhíu mày, đúng lúc này, viên tham mưu đã dán xong bản đồ, hắn liền chạy đến, tìm vị trí của sở chỉ huy Tập đoàn quân trên bản đồ.

"Sao lại cách xa tiền tuyến như vậy!" Hắn kinh ngạc thốt lên, "Như vậy thì làm sao nắm bắt được tình hình tiền tuyến?"

Gorky nói: "Việc này thì tôi phải nói đỡ cho họ một chút, họ phụ trách chỉ huy toàn bộ hướng tấn công của Tập đoàn quân, chiến tuyến lại dài như vậy, cách xa tiền tuyến một chút cũng là điều dễ hiểu.

"Cậu vẫn luôn chỉ huy đơn vị cấp Sư đoàn, trong giai đoạn phản công cũng chỉ là đơn vị cấp Quân đoàn, đương nhiên sẽ thấy họ cách xa tiền tuyến."

Vương Trung: "Vậy lúc ở St. Andrewsburg, sở chỉ huy của ông cách tiền tuyến bao xa?"

"Lúc đó khác, St. Andrewsburg bị bao vây, sở chỉ huy của tôi ở ngay trong thành phố, khoảng cách với quân địch là điều tôi không thể kiểm soát." Gorky xua tay, "Không giống nhau."

Vương Trung tặc lưỡi: "Tôi muốn thành lập một đoàn thị sát nhỏ gọn, đến tiền tuyến xem sao."
Gorky đại tướng: "E rằng tôi không thể đồng ý, ai cũng không biết hiện tại có địch thâm nhập vào hậu phương hay không. Chờ sau khi ổn định chiến tuyến, bộ tư lệnh tập đoàn quân của tôi sẽ dời về phía trước, cậu có thể cùng đi theo."

Vương Trung đương nhiên không sợ địch thâm nhập, hai cây số là có thể nhìn thấy rõ ràng, sợ cái gì. Nhưng lý do này không thể nói ra, cũng không thể nói là Thánh Andrew bảo hộ chứ?

Gorky tiếp tục nói: "Hơn nữa cậu xem, tình hình tiền tuyến giống với dự đoán của chúng ta, địch không có ý tấn công quy mô lớn.

"Bọn chúng trước mắt đã phát động chiến đấu đoạt lại trận địa trên toàn bộ chiến tuyến, bọn chúng hiện tại cho dù muốn tổ chức đột phá quy mô lớn cũng không tổ chức nổi.

"Không nguy hiểm như vậy, vừa rồi cậu diễn thuyết đã đủ ổn định quân tâm."

Lúc này, tham mưu trưởng tập đoàn quân phía Tây báo cáo: "Chúng ta đã phân phối mục tiêu mới cho quân đội vốn chuẩn bị tiến công, để bọn chúng hành động theo mệnh lệnh mới sao?"

Gorky đại tướng: "Được, để bọn chúng tham gia chiến đấu."

Tham mưu trưởng bắt đầu hạ đạt mệnh lệnh.

Gorky nhìn về phía Vương Trung: "cậu xem, không có gì đáng để cậu tự mình đi tuyến đầu. Nếu như địch thật sự đột phá, tôi nhất định sẽ trước tiên xin nhờ cậu chạy tới tuyến đầu, chỉ huy tập đoàn quân ở vị trí mấu chốt nhất."

Vương Trung gật đầu: "Được, có cam đoan của ngài, tôi an tâm rồi."

"Nào, ngồi xuống, chúng ta có thể tiếp tục thảo luận chủ đề trên máy bay, chiến tranh sang năm đánh như thế nào. Tôi muốn biết, sang năm quân ta sẽ có vũ khí kiểu mới gì? Cảm thụ của tôi ở bên phía tập đoàn quân St. Andrewsburg là, KV là đáng tin cậy, điều kiện tiên quyết là không tiến hành cơ động cự ly dài, mà kết quả chiến đấu khi trang bị T-34 cho quân đội thường không được như ý."

Vương Trung kéo một cái ghế ngồi xuống, cởi mũ đặt lên bàn: "Thiết kế của T-34 có thiếu sót."

Gorky đại tướng cũng ngồi xuống, mũ vừa lấy xuống lộ ra cái trán bóng loáng.

Vương Trung nhìn trán của đại tướng, bắt đầu lẩm bẩm, chẳng lẽ đàn ông Ant đến tuổi nhất định sẽ bắt đầu hói đầu sao?

Đương nhiên Gorky đại tướng tóc vẫn còn, nhưng đường chân tóc di chuyển về sau vô cùng nghiêm trọng, sắp đuổi kịp Pavlov.

Vương Trung vô thức sờ lên mái tóc dày của mình, nhưng hắn chưa đến ba mươi tuổi, trẻ hơn Gorky đại tướng ít nhất 20 tuổi.

Gorky đại tướng: "Nói đi, T-34 có thiếu sót gì? Nhận thức của quan quân kỵ binh tôi đối với xe tăng vẫn không khác gì quân mã dưới trướng chúng ta."

Vì vậy Vương Trung bắt đầu giảng giải kỹ càng cho Gorky về vấn đề và thiếu sót của T-34, suốt nửa tiếng đồng hồ. Trong quá trình này tiền tuyến không ngừng truyền đến tin tức tốt, một phần chiến tuyến dao động đã

được ổn định trở lại.

Gorky đại tướng líu lưỡi: "Thì ra T-34 tồn tại nhiều vấn đề như vậy, trước đó tôi còn tưởng rằng tiết kiệm ra một thành viên để tiền tuyến có thể bố trí nhiều T-34 hơn là chuyện tốt. Xem ra tôi cũng phạm vào sai lầm của chủ nghĩa giáo điều, không thể dùng giáo điều kỵ binh để áp đặt cho bộ đội hiện đại hóa."

Nói xong đại tướng nhíu mày: "Ơ, vậy chẳng phải T-34W giải quyết xong những vấn đề này càng nên sản xuất hàng loạt sao?"

Vương Trung: "T-34W tốn quá nhiều thời gian, sản lượng không thể thỏa mãn nhu cầu của bộ đội. Tiền tuyến chúng ta tổn thất xe tăng với tốc độ quá nhanh, nếu có thể tăng cường thu hồi chiến trường và sửa chữa, giảm tổn thất xuống, Tổng cục Quân giới có thể dành ra nhiều sản lượng hơn để sản xuất loại T-34W."

Gorky: "Đúng là nửa năm qua tổn thất quá lớn, quân Prosen đánh cho chúng ta chạy trối chết, chỉ có thể giải quyết trước vấn đề có hay không, rồi mới tính tới chuyện khác. Có xe tăng dù sao cũng tốt hơn không."

Vương Trung: "Đúng vậy."

Lúc này, tham mưu thông tin tiến vào báo cáo: "Chúng ta đã đoạt lại được cao điểm 451, 279."

Vương Trung quay đầu nhìn về phía bản đồ, xác nhận vị trí hai cao điểm: "Không tệ, chiếm lại hai cao điểm này là có thể dẫn pháo bắn bao trùm khu vực địch kiểm soát, buổi tối bọn chúng ngay cả đèn cũng không dám đốt, rất tốt."

Gorky: "Nói cho bộ đội, bọn họ làm rất tốt, nhất định phải giữ vững, phản công của địch hẳn là không kéo dài được bao lâu."

"Vâng!" Tham mưu thông tin cúi chào, xoay người rời đi.

Gorky nhìn Vương Trung: "cậu xem, đã nói là vấn đề nhỏ. Máy bay hẳn là đã cất cánh, cậu ở đây đợi đến ngày mai, lại đi máy bay trở về."

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân nghe điện thoại: "Tư lệnh tập đoàn quân phía Tây. Ông là ai?"

Đột nhiên, tham mưu trưởng xoạt một cái đứng nghiêm, thân thể căng thẳng: "Bệ hạ, xin gửi lời chào đến ngài! Tướng quân Rokossovsky? Anh ấy ở đây, tôi để anh ấy nghe điện thoại."

Nói xong tham mưu trưởng một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nghe đi tới, cung kính đưa ống nghe cho Vương Trung: "Tướng quân, điện thoại của Bệ hạ."

Vương Trung cầm ống nghe lên: "Bệ hạ, xin gửi lời chào đến ngài."

Olga: "Alyosha, tiền tuyến thế nào?"

Vương Trung: "Không có chuyện gì lớn, giống như chúng ta phán đoán trước khi xuất phát, mục tiêu của địch không phải đột phá, nhưng có kẻ nhát gan, suýt chút nữa khiến toàn quân sụp đổ. Gorky đại tướng đã ổn định chiến tuyến, ngày mai tôi sẽ quay về Yekaterinburg."

Olga: "Anh nói người nhát gan là Tukhachev đại tướng sao?"

"Đúng vậy. Còn có thể là ai nữa?"

"Tôi biết rồi." Olga dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Tôi sẽ đích thân đứng xem xét xử hắn, bảo đảm hắn sẽ bị trừng phạt thích đáng."

Vương Trung: "Bệ hạ anh minh."

Olga: "Vậy tôi chờ anh trở về, ngày mai gặp."

Bên kia nói xong liền cúp điện thoại.

Vương Trung hơi nhíu mày, câu nói cuối cùng của Olga, có phải có chút mờ ám hay không?

Hắn trả ống nghe cho tham mưu trưởng, sau đó phát hiện toàn bộ người ở bộ tư lệnh đều đang nhìn mình.

Vương Trung nghiêm mặt: "Địch quân hùng mạnh, mẹ Ant mong muốn mọi người làm hết phận sự!"

Lúc này mọi người mới trở lại công việc.

Chỉ có Gorky đại tướng còn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Sao vậy?"

"Không có gì." Đại tướng nhún vai: "Tiếp tục nói chuyện về đề tài vừa rồi..."

Lúc này, tham mưu thông tin lại tiến vào: "Chúng ta đã chiếm lại trận địa phía đông bắc Shostka, lại có thể quan sát thành phố Shostka."

Vương Trung: "Đông Bắc... A, trận địa kia, sân bay bên cạnh chưa chiếm lại được sao?"

Tham mưu thông tin lắc đầu: "Vẫn chưa. Trên thực tế chúng ta vẫn chưa thể chiếm được sân bay, địa hình quá bằng phẳng, thích hợp cho quân Prosen phát huy hỏa lực."

Vương Trung líu lưỡi.

Hỏa lực của trung đoàn bộ binh Ant kém xa trung đoàn bộ binh của quân Prosen. Không đúng, có lẽ hỏa lực của sư đoàn bộ binh Ant cũng không bằng một trung đoàn của quân Prosen.

Trung đoàn bộ binh Prosen có rất nhiều súng cối và pháo, còn có pháo hạng nặng 150mm, phân đội hỏa lực cấp sư đoàn bên phía Ant mới có pháo

152mm, hơn nữa thường thường số lượng rất ít.

Loại bố trí trang bị 36 khẩu pháo 152mm của cận vệ đặt ở toàn bộ quân đội Ant đều vô cùng hiếm thấy.

Gorky: "Trước hết đừng vội tấn công sân bay, chiếm lấy một góc, bảo đảm quân Prosen không có cách nào cất cánh và hạ cánh là được. Còn nhiều thời gian."

Vương Trung: "Lúc tấn công Shostka, có thể tham khảo phương pháp tấn công của quân Prosen, không ngừng sử dụng công sự để tiếp cận thành phố, tranh thủ đẩy trận địa tấn công đến vị trí cách quân Prosen năm mươi mét."

Gorky: "Tôi sẽ phái công binh đoàn đến đó. cậu chắc chắn nơi đó có thể đào công sự?"

Vương Trung: "Có thể, tôi đã tự mình khảo sát địa hình và thổ nhưỡng xung quanh Shostka, thổ nhưỡng nơi đó hoàn toàn có thể đào công sự để tiếp cận. Quân Prosen cũng làm như vậy, nếu không thương vong của bọn chúng ở Shostka không đến mức ít như vậy."

Gorky đại tướng cười ha ha: "cậu đúng là tham lam, Shostka gây ra nhiều thương vong như vậy cho quân Prosen còn chưa đủ."

Vương Trung: "Đương nhiên là chưa đủ! Chúng ta phải khiến cho quân Prosen chảy sạch máu!"

Gorky đại tướng: "Vậy trước khi cậu quay về Yekaterinburg vào ngày mai, tôi sẽ tranh thủ cho quân Prosen phải đổ máu nhiều hơn. Tham mưu trưởng, đạn pháo vốn dùng cho pháo binh chuẩn bị còn chứ?"

Tham mưu trưởng: "Đương nhiên là còn."

Gorky: "Vậy thì khai hỏa, mục tiêu là những vị trí quân địch không tham gia vào tranh chấp, cho bọn chúng nếm thử sức mạnh của chúng ta, không cho bọn chúng điều động những quân này đi chi viện cho trận địa đang tranh chấp!"

"Vâng."

————

Ngày hôm sau, Vương Trung quay trở về St. Yekaterinburg.

Hắn vừa xuống máy bay liền đi thẳng đến tòa án, muốn dự khán phiên tòa xét xử Tukhachev.

Kết quả còn chưa đến đường cái nơi có tòa án, đã gặp đoàn xe của Nữ hoàng.

Olga hạ cửa kính xe xuống, nhìn Vương Trung rồi nói lớn: "Alyosha, bên này!"

Nói thì thôi đi, cô còn vươn tay ra vẫy.

Vương Trung vội vàng xuống xe, đi đến bên cạnh xe của Olga, khom lưng ghé sát vào cửa sổ: "Bệ hạ, có chuyện gì sao?"

"Lên xe đi, kể cho tôi nghe tình hình ở tiền tuyến." Olga vừa nói vừa dịch người sang một bên, mở cửa xe.

Vương Trung chỉ đành ra hiệu cho đoàn xe của mình, sau đó lên xe Olga.

Vừa đóng cửa xe, Olga liền nghiêm túc hỏi: "Tiền tuyến thật sự không có vấn đề gì chứ? Tôi chỉ tin tưởng lời anh nói, tôi tin anh tuyệt đối sẽ không lừa tôi."

Vương Trung: "Yên tâm đi, tiền tuyến không có vấn đề gì đâu. Trước khi tôi lên máy bay, chiến tuyến đã hoàn toàn ổn định, còn chiếm lại được một số cao điểm quan trọng. Pháo binh của tập đoàn quân đã gây ra rất nhiều thương vong cho quân địch."

Olga thở phào nhẹ nhõm: "Tốt quá, tối qua tôi gặp ác mộng, mơ thấy mọi chuyện ở tiền tuyến đều là lừa tôi, quân Prosen lại chiếm được Kalanskaya, từ pháo đài Vĩnh Hằng bắn phá Cung điện Mùa Hè, tôi bị nổ tan xác."

Vương Trung: "Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra."

Olga nhìn Vương Trung với vẻ mặt đáng thương: "Nếu là anh trai, lúc này anh ấy nhất định sẽ ôm tôi."

Vương Trung: "Không, cô không phải là cô gái yếu đuối như vậy, cô đang giả vờ."

Vương Trung nói xong búng nhẹ lên trán Olga.

"Ái ui!" Olga kêu lên, "Tôi giả vờ một chút thì đã sao! Trên xe cũng không có ai khác, rèm cửa cũng đã được kéo kín, anh để tôi làm nũng một chút thì có sao?"

"Không được." Vương Trung kiên quyết nói.

(Hết chương)

Chương 125: Tội ác tày trời (Bổ sung 28/33)

Rất nhanh đoàn xe đã đến trước tòa án.

Lúc xe dừng lại, Vương Trung nói với Olga: "Tôi biết cô muốn ghé sát vào tôi, nhưng hiện tại cô là Nữ hoàng, đây là trường hợp trang trọng, cô phải giữ dáng vẻ đoan trang, thỏa đáng."

Olga gật đầu: "Tôi biết."

Vương Trung nhìn cô chằm chằm vài giây, dặn dò: "Chuyện ở nhà ga hôm trước không được tái diễn đâu đấy!"

"Được." Olga nghiêm túc gật đầu.

Vương Trung lúc này mới mở cửa xe bước xuống, chỉnh lại quần áo, sau đó đi vòng qua bên kia xe, mở cửa, đưa tay ra.

Olga nắm lấy tay Vương Trung, bước xuống xe một cách tao nhã.

Vì sợ Olga sẽ nhân cơ hội ôm lấy tay mình, nên ngay khi Olga vừa buông tay, Vương Trung lập tức lùi ra xa một chút.

Olga chỉ liếc nhìn Vương Trung, sau đó vẫn giữ dáng vẻ đoan trang, ngẩng cao đầu bước về phía trước.

Vương Trung vội vàng đi theo sau.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn: Chỗ này của mình chẳng phải là vị trí của thái giám tổng quản trong phim cung đấu hay sao? Đi trước là Từ Hi Thái hậu, còn mình là Lý Liên Anh...

Trọng sinh chi ta làm Lý Liên Anh ở đất nước Ant?

Vương Trung vội vàng kiểm tra lại, xác nhận "nó" vẫn còn.

Hù mình.

Tòa án phái một vị giám mục cấp cao ra đón tiếp Nữ hoàng, vị giám mục này có vẻ hơi bối rối khi nhìn thấy Vương Trung, sau khi hành lễ với Nữ hoàng xong, ông ta nhìn Vương Trung rồi nói: "Bệ hạ, nếu tướng quân Rokossovsky cũng đến, mong ngài thông báo trước cho chúng tôi một tiếng."

Olga hỏi ngược lại: "Anh trai nuôi đi cùng tôi, mà cũng cần phải báo cáo cho các người sao?"

Giám mục: "Nhưng lát nữa tướng quân Rokossovsky có thể sẽ được gọi lên làm chứng."

Olga: "Vậy thì gọi lên, phòng của tôi cũng đâu phải là không có lối đi riêng thông với phòng xử án."

"Ngài nói đúng, vậy tôi sẽ báo lại cho chánh án để điều chỉnh lại quy trình xét xử. Mời ngài, Bệ hạ."

Thế là Vương Trung và Olga được đưa đến phòng riêng dành cho hoàng tộc. Mỗi khi tòa án xét xử những phạm nhân mà hoàng tộc không tiện trực tiếp ra mặt, Nữ hoàng có thể ngồi trong căn phòng này để theo dõi phiên tòa.

Phòng có tầm nhìn rất tốt, có thể bao quát toàn bộ phòng xử án.

Vương Trung đứng trước cửa sổ, nhìn thấy hơn nửa số người ngồi trên ghế hội thẩm là các tướng quân, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Olga đang ngồi bỗng đứng dậy, đi đến bên cạnh Vương Trung, chỉ tay vào từng người trên ghế hội thẩm, giới thiệu cho Vương Trung biết xuất thân

của bọn họ.

"Người kia là thượng tướng Andrei Stepan, thuộc phe chủ chiến, người kia là thượng tướng Gorgoli, thuộc phe trung lập, có quan hệ rất tốt với thượng tướng Tuganev. Còn có vị kia là trung tướng Pushkin, đã công khai ủng hộ lý luận của anh..."

Vương Trung: "Bệ hạ, đừng đứng sát vào tôi như vậy."

Olga: "Như vậy anh mới nhìn rõ tôi đang chỉ ai chứ! Còn có người kia là thượng tướng Chernyshevsky, cũng phản đối chủ nghĩa tốc chiến tốc thắng..."

Vương Trung hiểu rồi, những người có tên là các nhà văn hóa nổi tiếng, đều là người của phe mình, đều phản đối chủ nghĩa tốc chiến tốc thắng. Nghĩ kỹ lại, quả thật những người như thượng tướng Tuganev và trung tướng Chekhov mà anh đã gặp trước đây đều là những người tốt, làm việc rất đáng tin cậy.

Không biết đây là sự trùng hợp hay là ý chí của tạo hóa.

Olga vừa giới thiệu xong, Tukhachev đã bị hai thẩm phán áp giải vào phòng xử án.

Trông ông ta già đi rất nhiều, cả người toát ra vẻ tiều tụy, chán nản.

Olga cũng nhìn Tukhachev, bỗng nhiên nói: "Nhìn ông ta như vậy, tôi lại thấy tội nghiệp cho ông ta."

Vương Trung: "Cô đừng có mà tội nghiệp cho ông ta! Hãy nghĩ đến những người lính đã chết thảm khốc trước hệ thống phòng thủ kiên cố của quân Prosen vì sự liều lĩnh tấn công của ông ta."

"Ừm." Olga gật đầu thật mạnh.

Lúc này phiên tòa đã chuẩn bị xong, vị giám mục tiếp đón Olga lúc nãy đi vào phòng: "Bệ hạ, phiên tòa đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu được chưa ạ?"

Olga: "Bắt đầu đi."

Vị giám mục nhìn Vương Trung, hỏi: "Lát nữa khi chánh án cho gọi tướng quân Rokossovsky lên, thì để ngài ấy đi từ lối đi riêng ra rồi vào phòng xử án, hay là trực tiếp dùng thiết bị cơ khí mở cửa sổ của căn phòng này ra ạ? Làm vậy thì tướng quân Rokossovsky có thể trực tiếp ra trước tòa từ trong phòng này."

Chưa đợi Olga lên tiếng, Vương Trung đã nói: "Lên làm chứng thì đương nhiên là phải đến ghế dành cho nhân chứng, làm chứng ngay trong phòng của Nữ hoàng, trông chẳng khác nào lấy thế lấn át người khác. Tướng quân Tukhachev là kẻ có tội, tuyệt đối không phải vì bị thất sủng mà vướng vào vòng lao lý."

Vị giám mục cung kính cúi đầu: "Vậy lát nữa khi cần mời ngài, sẽ có thẩm phán đến dẫn đường. Vậy tôi không làm phiền hai người nữa."

Vị giám mục lui ra khỏi phòng.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra trong phòng chỉ còn lại anh và Olga.

Olga cũng nhìn xung quanh, sau đó nói: "Alyosha, tôi muốn..."

"Không được." Vương Trung nhanh chóng ngắt lời, "Bất kể cô muốn gì cũng không được. Ngồi xuống cho đàng hoàng, ngoan ngoãn ngồi nghe."

Olga bực bội ngồi trở lại chỗ của mình.

Lúc này, chánh án gõ búa, cả phòng xử án lập tức yên lặng như tờ. Các thành viên hội thẩm vừa nãy còn đang nói chuyện phiếm, cùng với khán giả ngồi trên khán đài đều im lặng, nhìn về phía chánh án.

Chánh án: "Hôm nay, chúng ta sẽ tiến hành xét xử vụ án tướng quân Tukhachev liều lĩnh tấn công, khiến quân ta chịu tổn thất nặng nề."

Cả phòng xử án im phăng phắc.

"Phần đầu tiên, xin mời các vị hội thẩm, cùng toàn thể nhân viên chủ tọa phiên tòa tuyên thệ trước Thánh Andrew."

Vừa dứt lời, trước mặt mỗi ghế ngồi của hội thẩm đều hiện lên một cái giá đỡ, trên đó đặt một cuốn sách rất dày, chắc là kinh thánh của Thánh Andrew.

Tất cả mọi người đứng dậy, đặt tay trái lên cuốn kinh thánh. Dàn đồng ca bắt đầu hát thánh ca, tất cả mọi người đều có vẻ mặt trang nghiêm.

Vương Trung liếc nhìn Olga, thấy cô đang nhìn mình chằm chằm, hoàn toàn không quan tâm đến những việc khác.

Bắt gặp ánh mắt của Vương Trung, Olga còn mỉm cười với anh.

Sau khi nghi thức đơn giản kết thúc, chánh án tiếp tục nói: "Phần thứ hai, mời tướng quân Tukhachev tuyên thệ."

Tukhachev không có được đãi ngộ như vậy, thẩm phán canh giữ ông ta lấy một cuốn kinh thánh, nắm tay ông ta đặt lên cuốn kinh rồi bắt đầu tuyên thệ.

Sau khi đã hoàn thành xong các bước, chánh án tuyên bố bắt đầu phiên tòa.
"Tukhachev đại tướng, bên trái là phim đèn chiếu, là ông chỉ huy tập đoàn quân phía Tây phát động phản công, thương vong nhân số, đối với số người này, ông có thừa nhận không?" Chủ thẩm chất vấn.

Tukhachev nhìn vào phim đèn chiếu: "Cơ bản thừa nhận. Nhưng mà..."

"Ông phải lên tiếng trước tiên xin!"

Tukhachev: "Tôi xin phát biểu!"

Chủ thẩm: "Ông có thể lên tiếng."

Tukhachev: "Chiến tranh chính là muốn người chết, cho dù là trung tướng Rokossovsky, bộ đội dưới trướng cũng chết rất nhiều người không phải sao? Hắn từ Rogneda mang ra trung đoàn Amur số 3, trên lý thuyết hẳn là có 2500 chiến sĩ, đến Loktev thời điểm còn thừa lại bao nhiêu?

"Hắn không phải được tôn xưng là tường sắt của đế quốc sao?"

Vương Trung nghe thấy Olga bên cạnh cả giận nói: "Cũng không nhìn xem Alyosha đối mặt với địch nhân nhiều gấp bao nhiêu lần mình!"

"Bệ hạ."

Vương Trung vừa mở miệng, Olga bất mãn mở miệng: "Thế nào, còn không cho tôi nói một câu công đạo sao?"

"Không, tôi chỉ là cảm tạ bệ hạ hiểu cho."

"Hừ."

Trong phòng thẩm phán bên dưới, Tukhachev vẫn tiếp tục: "Trong St. Andrewsburg, Gorky đại tướng, bộ đội của hắn thương vong không nhỏ, nhưng bộ thống soái vẫn khen thưởng hắn. Bây giờ các người lại muốn bắn chết tôi? Chuyện này không công bằng!"

Vương Trung nhìn về phía ghế bồi thẩm đoàn, phát hiện rất nhiều người đều cau mày.

Hiển nhiên lần biện giải này của Tukhachev, khiến cho các quân nhân trong bồi thẩm đoàn không hài lòng lắm.

Chủ thẩm: "Ông nói xong chưa?"

"Tôi nói xong rồi." Tukhachev trả lời, vậy mà lại khôi phục một chút khí tràng lúc trước làm tổng tham mưu trưởng.

Chủ thẩm: "Trước khi ông tấn công Prosen, người của ông ở khu vực lũy tuyến đầu từ Shostka đến Shostka, có người cảnh cáo ông tấn công phòng tuyến này sẽ có thương vong lớn, ông lại phủ định đề nghị chính xác này, có chuyện này sao?"

Tukhachev: "Tấn công khu vực xây lũy kiên cố vốn sẽ phải chịu thương vong rất lớn, không thể vì vậy..."

Chủ thẩm dùng sức gõ gõ mộc chùy: "Yên tĩnh! Không có cho phép chỉ có thể trả lời là, hoặc không!"

Tukhachev: "Vâng. Tôi muốn tự mình giải thích!"

Chủ thẩm: "Phê chuẩn."

Tukhachev: "Tiến công khu vực lũy trúc của kẻ địch vốn sẽ phải trả giá bằng thương vong nặng nề, nhìn thấy kẻ địch bố trí phòng ngự thì không tiến công nữa, đó mới là hành vi khiếp chiến!"

Vương Trung đứng lên, nói với Olga: "Tôi đi đối chất với tên này."

Olga: "Anh muốn trực tiếp xông vào phòng thẩm phán? Vậy còn không bằng cứ mở thủy tinh ra như vậy. Ai nha!"

Vương Trung nhẹ nhàng búng trán Olga, liền xoay người rời khỏi phòng, hỏi thẩm phán quan cùng vệ binh hoàng cung canh giữ ở ngoài cửa phòng: "Làm sao tiến vào thẩm phán sảnh?"

Lúc này, hai thẩm phán vừa vặn từ hành lang bên kia đi tới, nhìn thấy Vương Trung vội vàng nói: "Ngài ra ngoài sớm như vậy, đi theo chúng tôi!"

Vương Trung đi theo hai vị thẩm phán quan một vòng, đến cửa hông của tòa án.

"Ngài chờ một chút, chờ chủ thẩm —— "

Vương Trung trực tiếp mở ra cánh cửa trước mặt, bởi vì dùng lực quá mạnh nên cánh cửa đâm vào vách tường, lại bắn trở về, sau đó bị một bàn tay của Vương Trung ngăn trở.

Tukhachev vốn đang khẳng khái trần từ, nhìn thấy Vương Trung trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Chủ thẩm: "Rokossovsky trung tướng, bây giờ còn chưa tới thời điểm ông làm chứng, ngài như vậy giống như là đang miệt thị bản đình."

Vương Trung: "Tôi tuyệt đối không có ý miệt thị Thẩm Phán Đình, dù sao các vị cũng là đại biểu cho tín đồ của Ant đến thẩm phán tội nhân. Tôi tới đây chỉ là vì không thể chịu đựng được sự ăn nói bừa bãi của Tukhachev. Tôi thỉnh cầu chủ thẩm đại nhân cho tôi một cơ hội giằng co với hắn!"

Chủ thẩm gật gật đầu: "Cho phép, mời ngồi ghế nhân chứng."

Hai thẩm phán mở hàng rào gỗ của ghế nhân chứng ra.

Vương Trung ba bước thành hai bước xông vào, thẩm phán quan chưa kịp đóng cửa đã quát lớn: "Tukhachev! Tên khốn kiếp đáng chết nhà ông! Lại còn có mặt mũi nói tiến công khu vực kiến trúc thành lũy tất nhiên sẽ có thương vong, đúng, tiến công khu vực kiến trúc thành lũy sẽ có thương vong, nhưng ông xem ông có thương vong đơn giản như vậy không?

"Ông không để ý đến tình hình tiếp tế của quân đội, cũng không để ý đến kiến thức quân sự! Bình thường tiến công trận địa thành lũy kiên cố cần binh lực gấp mấy lần kẻ địch, ông thì sao?

"Tôi biết, trải qua mười ngày đột tiến trước đó, bao gồm cả quân đội của tập đoàn đột kích thứ nhất đều vô cùng mệt mỏi, hơn nữa có lượng lớn xe tăng ở trạng thái sửa chữa, toàn bộ tập đoàn đột kích thứ nhất chỉ có mấy chiếc T34 chuẩn bị chiến đấu!

"Tình huống bộ binh cũng hỏng bét, trước đó liên tiếp không ngừng tiến lên, khiến toàn bộ bộ binh đều ở trạng thái mệt mỏi, ngựa hết hơi. Những

bộ binh này vốn là mới xây dựng, bộ binh thiếu huấn luyện, quan quân cũng không quen thuộc đội ngũ, trong quá trình truy kích có lượng lớn người tụt lại phía sau.

"Ông không nhìn những thứ này, một mặt yêu cầu nhanh chóng tiến công, kết quả đụng phải phòng tuyến do địch nhân tỉ mỉ cấu thành! Có chút đoạn, binh lực địch ta thấp hơn 1 so với 1! Vô số chiến sĩ bị hy sinh vô ích!"

Vương Trung chỉ vào Tukhachev, giận dữ hét: "Tất cả những điều này, đều là vì thỏa mãn lòng hư vinh đáng buồn của ông! Đều là bởi vì ông muốn tôi đi hôn giày của ông! Ông tội ác tày trời!"

(Hết chương)

Xin nghỉ phép

2024-05-04 tác giả: Constantine

Xin nghỉ phép

Hôm nay bị cha gọi về nhà, cùng ăn cơm với các chiến hữu cũ của bọn họ.

Đã lâu không được mò cá.

Tháng trước phiếu tháng cộng thêm còn thừa lại năm chương, tháng này còn thừa lại ba ngày, ba ngày kế tiếp lại phải mỗi ngày bốn chương...

Tôi nghĩ tôi cập nhật cũng không ít, sao cứ luôn bổ sung nợ nần...

Tóm lại ngày mai (Ngày 27 tháng 4 năm 2024) gặp.

(Hết chương)

Chương 126: Đã phân cao thấp, cũng quyết sinh tử

Vương Trung nhìn chằm chằm Tukhachev đại tướng.

Tukhachev ngay từ đầu giống như là con thỏ bị diều hâu nhìn chằm chằm, nhưng hắn đại khái đã nghĩ thông suốt, dù sao đều là chết một cái, không bằng bày ra bộ dáng không sợ hãi.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, đối mặt với Vương Trung: "Trước đây tôi vẫn cho rằng, tôi là người hiểu rõ chiến tranh hiện đại nhất trong quân của Ant, là tôi yêu cầu thành lập đội quân bọc thép, là tôi yêu cầu tăng cường quân đội..."

Vương Trung: "Ông còn không biết xấu hổ đề bạt quân đội? Những sư đoàn thiết giáp ông làm ra kia ngoại trừ cho xe tăng vương bài của Prosen kiếm chiến tích còn có tác dụng gì sao?

"Sự hiểu biết của ông đối với chiến tranh hiện đại chỉ dừng lại ở mặt ngoài! Ông thậm chí không hiểu đến mấu chốt của chiến tranh hiện đại! Không, ông căn bản chính là dốt đặc cán mai!"

Tukhachev vừa rồi còn bày ra vẻ mặt cam chịu số phận, vừa nghe Vương Trung nói hắn đối với chiến tranh hiện đại dốt đặc cán mai, tức giận lập tức nổi lên.

Dưới sự ủng hộ của cơn giận, cái gì mà chiến bại cái gì mất mặt cũng không quan trọng, hắn chỉ muốn phân cao thấp với Vương Trung về mặt học thuật!

Tukhachev: "Anh nói thử xem, tôi có chỗ nào không hiểu?"

Vương Trung: "Ông không hiểu chỗ nào cả! Trong toàn bộ quân của Ant có người thật sự hiểu được chiến tranh hiện đại, nhưng tuyệt đối không phải ông! Cũng không phải tên phản đồ Skorobo đại tướng kia!"

Tukhachev: "Mấu chốt của chiến tranh hiện đại chính là đột phá, đột phá phòng tuyến của địch nhân, bao vây tiêu diệt địch nhân trong vận động chiến! Hiểu được điều này chẳng lẽ có vấn đề sao?"

Vương Trung: "Đây chỉ là biểu hiện! Ông căn bản không hiểu được chỗ cường đại chân chính của quân đội Prosen!"

Tukhachev ngẩng cao đầu: "Vậy anh nói thử xem, hiệu trưởng đời thứ 41 của học viện quân sự Suvorov! Tôi là hiệu trưởng đời thứ 38, muốn chất vấn anh!"

Vương Trung căn bản không biết Tukhachev còn từng làm "tiền bối" của mình, suy nghĩ kỹ một chút loại tính tình lý luận suông này, nói không chừng chính là dạy dỗ ra.

Thật giống như một chuyên gia động cơ vĩnh cửu nào đó, giảng bài rõ ràng mạch lạc.

Nếu như là Vương Trung lúc vừa mới xuyên qua, có thể hắn đã sợ rồi, dù sao trước khi xuyên qua hắn cũng chỉ là một sinh viên đại học bình thường, đối mặt với giáo sư luận văn vừa mới được đánh giá là phó giáo sư còn vâng vâng dạ dạ.

Bây giờ thì khác, hắn là Rokossovsky trở về từ địa ngục, những sáng tác lý luận quân sự mà trước đây hắn yêu thích đã hóa thành lý giải đối với chiến tranh.

Những lý luận đó giống như là vật liệu thép tốt nhất, trải qua nhiều nhà quân sự tinh luyện tổng kết như vậy, sau đó ở trong lò luyện chiến hỏa, bị Tử Thần vung cự chùy tên là "Hi sinh" rèn vô số lần, rốt cuộc bị đúc thành bảo kiếm.

Cầm trong tay lợi kiếm, Vương Trung sao có thể sợ loại hổ giấy này!

Vương Trung: "Vậy để tôi nói cho ông biết, chỗ cường đại thực sự của Prosen. Ông cho rằng bọn họ mạnh ở xe tăng sao? Không, lúc chiến dịch Melainia, đại bộ phận trang bị xe tăng của bọn họ là số 1 số 2, là hàng cùng một đường với xe tăng BT của chúng ta! Không, BT của chúng ta còn

mạnh hơn bọn họ, dù sao còn có một khẩu 45mm đấy.

"Nhưng Prosen đánh ra chiến đấu chớp nhoáng. Đây là một loại chiến tranh hoàn toàn khác với chiến tranh trước kia. Bộ đội bọn họ lập tức xuyên thấu phòng tuyến kẻ địch chiều sâu, mang hậu cần cùng cơ quan chỉ huy đảo thành một mảng hồ kết dính.

"Đây là hành động vĩ đại dựa vào xe tăng hoàn thành sao? Là hành động vĩ đại chỉ dựa vào xe tăng hoàn thành sao?"

Tukhachev khinh miệt hừ một tiếng: "Vậy anh nói xem dựa vào cái gì? Anh vừa vặn hỏi lại liên tiếp, không che giấu được kỳ thật anh không nói gì về chuyện này!"

Vương Trung: "Tôi đang muốn nói đây! Kẻ địch dựa vào là ba điểm."

Hắn dựng thẳng ba ngón tay, nhìn quanh toàn bộ tòa án, cố ý bỏ qua Olga cố ý mở tấm kính nhìn xuống hội trường.

"Thứ nhất, là kỹ thuật thông tin liên lạc tiến bộ. Công suất lớn hơn, tiện thể phát đài tốt hơn, cùng với vô tuyến trang bị phổ biến, khiến bộ tư lệnh chiến dịch của Prosen có thể hiểu rõ hơn tình trạng tiền tuyến.

"Chỉ cần quan tư lệnh của Prosen đồng ý, thậm chí có thể trực tiếp liên lạc với một chiếc xe chỉ huy ở tiền tuyến! Sự đổi mới của công nghệ vô tuyến khiến quân đội Prosen phân tán ở khắp nơi trên chiến trường có thể liên kết giống như tế bào!

"Thứ hai, hiệp đồng binh chủng hoàn chỉnh, hiệp đồng binh chủng của quân đội Prosen tốt hơn chúng ta rất nhiều, sư đoàn thiết giáp của bọn họ có một lượng lớn bộ đội phụ trợ, kèm theo hỏa lực của trung đoàn bộ binh thậm chí còn cao hơn sư đoàn bộ binh chúng ta!

"Hơn nữa bọn họ còn có thể có được sự ủng hộ của không quân, Stuka căn cứ vào chỉ thị của bộ đội mặt đất mà oanh tạc mục tiêu, thậm chí có thể lấy ra xe tăng mặt đất dùng khói mù đánh dấu mục tiêu, không quân oanh tạc phối hợp như vậy!

"Không quân của chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân để tìm địch, bởi vì đại đa số đơn vị trên mặt đất không có vô tuyến điện.

"Thứ ba, tố chất của binh lính cao siêu. Điểm này, khi tôi chỉ huy bộ binh hải quân cảm thụ đặc biệt rõ ràng.

"Một bộ phận không nhỏ trong Hải quân là học sinh cấp ba, bọn họ biết rõ vì sao mà chiến, biết rõ phải làm cái gì, mục tiêu chiến thuật là cái gì, cho dù tạm thời mất đi liên lạc với cấp trên, bộ binh Hải quân cũng có tính năng động cực cao.

"Mà quân đội Prosen ít nhất sĩ quan cơ sở đều có năng lực tương đương với bộ binh hải quân, một trung sĩ có thể chỉ huy một tiểu đội chiến đấu quần nhau với chúng ta!

"Lúc chém giết với quân đội Prosen, loại cảm giác này đặc biệt rõ ràng, chỉ cần bọn họ còn có một sĩ quan chưa bị đánh chết, bọn họ có thể duy trì chiến ý!

"Quân đội của tôi dưới tình thế bất lợi lớn như vậy của Loktev, còn có thể đứng vững trong trận chiến giáp lá cà với Prosen, là bởi vì lúc ấy lực lượng cơ sở của quân đội tôi là sinh viên trường quân sự."

Vương Trung dừng lại, chủ yếu là nói quá nhiều nên có chút khô miệng, hắn nói với bên cạnh: "Nước!"

Thẩm phán quan lập tức đưa cho Vương Trung một chai Coca Cola.

Vương Trung uống xong mới phản ứng lại: Có phải nhầm hay không, thích uống Coca Cola chính là đại tướng Gorky, thôi mặc kệ.

Tukhachev như có điều suy nghĩ, không ngờ không nhân lúc Vương Trung uống nước giải thích. Hắn rõ ràng đang suy nghĩ lời Vương Trung nói - hắn thật sự đang suy nghĩ lời Vương Trung nói.

Vương Trung không nhịn được chế nhạo nói: "Bây giờ bắt đầu suy nghĩ lời của tôi rồi? Muộn rồi! Cũng giống như Skorobo đại tướng, muộn rồi!"

Tukhachev mím môi, không phản bác.

Vương Trung tiếp tục: "Còn ông, xem chuyện ông làm. Vô tuyến điện chỉ phát tới xe trung đội trưởng có phải ông phê chuẩn hay không?"

Tukhachev: "Không phải tôi... Nhưng chuyện này tôi phải ngụy biện một chút, sản lượng vô tuyến điện của chúng ta quá thấp, hơn nữa nhà máy điện tử ở St. Andrewsburg, bởi vì đại học tốt nhất của chúng ta ở phương diện này là St. Andrewsburg..."

Vương Trung: "Vậy các ông vì sao không đem sản lượng đè thấp đến một phần tư chứ? Khai chiến mười tám ngày chúng ta tổn thất một vạn tám ngàn chiếc xe tăng, mà kẻ địch đầu nhập vào xe tăng chỉ có bốn ngàn chiếc! Xe tăng lớn mà không có tác dụng gì?

"Ông thấy được Prosen ở Melainia và Carolin thành công, đã mở rộng 18 sư đoàn thiết giáp nguyên bản của chúng ta đến 96 cái! Kết quả là những sư đoàn này hoàn toàn không có quân đội phụ trợ, cũng không có đủ radio và vô tuyến!

"Tăng cường quân đội cũng khiến tố chất của những người này khó nói hết một lời, hơn nữa còn ảnh hưởng đến các binh chủng khác. Bởi vì chỉ huy xe tăng cần ít nhất tốt nghiệp lớp mười, mỗi năm sinh viên tốt nghiệp lớp mười cũng chỉ có bấy nhiêu đó!

"Bởi vì nhét tất cả sinh viên tốt nghiệp lớp 10 vào lực lượng thiết giáp, binh chủng kỹ thuật khác không có nhiều binh sĩ như vậy. Mà bộ binh càng đáng thương, hơn phân nửa bộ binh chỉ lên tới trường học chủ nhật của giáo hội.

"Cho nên không chỉ lực lượng thiết giáp biến mất như bọt biển, bộ binh cũng vậy! Ông quả thực làm hại vạn năm!"

Vương Trung dừng lại, trừng mắt nhìn Tukhachev, hắn biết lúc này nên lấy một ví dụ, nhưng hắn lại không nhớ cụ thể, chỉ nhớ lúc trao đổi với sĩ quan quân thiết giáp may mắn còn sống sót, nghe nói có sư đoàn thiết giáp trang bị xa hoa bị sư đoàn bộ binh của kẻ địch tiêu diệt.

Bởi vì thật sự không nhớ nổi phiên hiệu, hắn chỉ có thể nói: "Có một số sư đoàn thiết giáp, rõ ràng có T34 và KV tiên tiến, lại bị sư đoàn bộ binh của kẻ địch ăn mất! Chính là bởi vì quan chỉ huy thiếu kinh nghiệm mang trang bị sư đoàn bộ binh của kẻ địch đột kích pháo trở thành xe tăng, dừng lại bắn.

"Kết quả bị bộ binh của kẻ địch gói gọn, sư đoàn này chỉ có một tiểu đoàn bộ binh đi theo! Hơn nữa hỏa lực thua xa đối phương, pháo binh bộ binh tổng cộng mới bốn khẩu.

"Bộ binh đi theo bị đánh tan, xe tăng chính là chiến công của bộ binh. Một sư đoàn thiết giáp, lại bị một sư đoàn bộ binh đánh bại trên cánh đồng bát ngát! Thật sỉ nhục!"

Vương Trung nói xong, Tuganev chen vào một câu: "Hẳn là Sư đoàn thiết giáp 27, sư đoàn này quả thật chỉ có một tiểu đoàn bộ binh đi theo, hơn nữa không có pháo binh, công binh, xe tăng phản lực và bộ đội phòng không đi theo, bộ đội trinh sát cũng chỉ có một kỵ binh doanh."

Vương Trung được Tuganev trợ giúp càng thêm kiêu ngạo: "Nghe chưa? Là ông mù quáng tăng cường quân đội, chôn vùi bọn họ!"

Tukhachev cúi đầu.

Đột nhiên hắn nói: "Đúng vậy, có lẽ anh nói có đạo lý."

Vương Trung: "Có lẽ? Đến bây giờ ông còn muốn mạnh miệng sao?"

Tukhachev: "Không, tôi nói có lẽ là bởi vì biểu hiện cụ thể của sư đoàn hỗn hợp của anh như thế nào còn chưa xác định được đúng không? Anh muốn tổ chức quân đội cơ giới phụ trợ nhiều đến mức trước nay chưa từng có. Anh biết những quân đội phụ trợ mà anh công phu sư tử ngoạm đòi hỏi này, đã là quân số của mấy tập đoàn quân rồi sao?

"Nếu như bộ đội tinh nhuệ như vậy gặp tổn thất trọng đại, anh phải bàn giao với Sa Hoàng bệ hạ như thế nào?"

Vương Trung: "Quân đội của tôi không cần hướng Sa Hoàng phụ trách, chỉ cần xứng đáng với mẹ Ant là được rồi."

Tukhachev: "Vậy nếu như quân đội giảm như vậy, anh phải ăn nói như thế nào với mẹ Ant?"

Vương Trung đặt hai tay lên lan can ghế nhân chứng, nghiêng người về phía trước, nhìn Tukhachev: "Đến lúc đó tôi sẽ giống như ông, gánh vác

trách nhiệm."

Tukhachev do dự một chút, thở dài: "Vậy tôi mỏi mắt mong chờ - mặc dù muốn nói như vậy, nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không thấy được. Trung tướng Rokossovsky, lời vừa rồi của anh đã thuyết phục được tôi. Lúc trước tôi vẫn luôn kỳ quái, vì sao quân đội của chúng ta bị kẻ địch mở ra như mỡ bò.

"Hy vọng quân đội của anh có thể ngăn cản khoái đao của Prosen."

Vương Trung: "Tôi biết."

Tukhachev nhìn chăm chú Vương Trung, nhìn rất lâu, lâu đến chủ thẩm tính mở miệng nhắc nhở hắn, hắn mới nói: "Là tôi nhìn lầm rồi, anh và Ivan hoàng thái tử đều như vậy."

Sau đó hắn chuyển hướng thẩm phán quan: "Chủ thẩm đại nhân, tôi đã chuẩn bị tốt thừa nhận trách nhiệm cho sai lầm của mình."

Vương Trung: "Ông không cãi lại vài câu?"

"Sự thật bày ở trước mắt, không thể không nhận."

Chủ thẩm nhìn về phía bồi thẩm đoàn: "Bồi thẩm đoàn muốn lên tiếng sao?"

Tổng tham mưu trưởng đương nhiệm Boris nguyên soái nói: "Không có gì phải nói. Rokossovsky trung tướng phát biểu, rất có tính dẫn dắt. Nếu như ở trước chiến đấu đưa ra... Không có gì, không cần để ý."

Chủ thẩm lại nhìn Sa Hoàng bệ hạ đã mở cửa sổ nghe ngóng, sau khi xác nhận nàng gật đầu mới nói: "Tukhachev đại tướng, ông đi sai tuyến đường quân sự, để cho quân đội Ant, cùng với mẹ Ant bị tổn thất thật lớn, bổn đình phán ông, tử hình!"

Chủ thẩm giơ mộc chùy lên, nặng nề nện xuống.

(Hết chương)

Chương 127: Từ sông ngòi đến hải dương, Uropa chắc chắn được giải phóng

Vương Trung như hoàn thành một nhiệm vụ mang tính giai đoạn, thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị cầm lấy lon Coca lên uống một nửa, Tukhachev bỗng nhiên nói: "Thẩm Phán trưởng, tôi có một yêu cầu."

Chủ thẩm: "Ông nói đi, dù sao ông không phải phản đồ, yêu cầu hợp lý chúng tôi sẽ thỏa mãn."

Đây là đang nhắc nhở Tukhachev: Nói ông sai thì ông nhận đi, đừng ép tôi sửa phán tội phản quốc, vậy thì cả nhà tiêu tan - mặc dù Sa Hoàng bệ hạ đã hạ mệnh lệnh kia qua đời, nhưng mệnh lệnh không hủy bỏ đâu.

Vương Trung cũng dừng lại, nhìn xem Tukhachev còn có thể làm gì, kết quả Tukhachev cũng nhìn về phía hắn, hai người cứ như vậy đối mặt.

Tukhachev: "Nếu đã bị tử hình, tôi hy vọng có thể do Rokossovsky trung tướng tự mình chấp hành. Tôi và Skorobo đại tướng là đồng môn, tôi đảm nhiệm hiệu trưởng Học viện quân sự Suvorov, hắn là chủ nhiệm giáo vụ.

"Chúng tôi tự mình ký tên vào danh sách thành tích đội sổ của Rokossovsky năm đó."

Vương Trung hơi nhíu mày, sao, ông còn muốn chỉnh đốn một chút nghi thức?

Tukhachev: "Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hắn ta bị treo ở đuôi xe, chỉ là bởi vì không thể công nhận tư tưởng quân sự sai lầm của chúng ta. Hiện tại nên do hắn ta tự tay kết thúc sai lầm này."

Quả nhiên sau khi đánh thắng tự có đại nho biện kinh cho mình.

Nhưng nói thật, Vương Trung không có thù hận trực tiếp như vậy với Tukhachev.

Hành vi của Skorobo đại tướng chẳng khác gì là trực tiếp hại chết hảo huynh đệ và cha hiền lành, sau đó bản thân Vương Trung còn thiếu chút nữa không chạy thoát, quân đội tỉ mỉ thành lập trực tiếp bị mất một nửa ở trong vòng vây.

Nhìn thấy hắn chạy về, Vương Trung thật sự là tức giận không chịu nổi, bị trêu chọc một chút trực tiếp rút súng.

Nhưng Tukhachev, sự tức giận của hắn đã trút qua ở bộ tư lệnh tập đoàn quân, lúc ấy Vương Trung thiếu chút nữa tát hắn thành con quay, cũng may thể trọng của hắn tương đối lớn, không xoay chuyển.

Đổi lại là Vasili thì dáng người đã xoay chuyển, nói không chừng cũng xoay tròn bay lên không.

Cho nên hiện tại Vương Trung kỳ thật không có thâm cừu đại hận lớn như vậy muốn bắn chết Tukhachev.

Nhưng nếu đối phương đã yêu cầu...

Chủ thẩm quăng ánh mắt trưng cầu ý kiến về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Nếu ông đã yêu cầu như vậy, tôi chỉ có thể đồng ý với ông." Tukhachev trừng mắt nhìn Vương Trung: "Ta biết ông từng nói, nếu ta đột phá phòng tuyến sẽ hôn vào giày của ta, ta cũng thực sự tưởng tượng ra cảnh tượng đó. Hiện tại theo lý ta nên hôn giày của ông, nhưng xin cho phép ta giữ lại tôn nghiêm cuối cùng."

Vương Trung: "Tôn nghiêm? ông xuống dưới nói chuyện tôn nghiêm với những tướng sĩ Ant đã hy sinh, với đám chỉ huy xe tăng chết trong xe tăng bị thiêu hủy kia, xem bọn họ có cho ông hay không!"

Tukhachev: "Ta hiểu."

Chủ thẩm thấy hai người không có ý nói chuyện với nhau nữa, liền gõ mộc chùy một cái: "Thời gian hành hình là sáng sớm ngày mai, hình trường..."

Lúc này có một thẩm phán cấp bậc Giám mục tới, thì thầm bên tai chủ thẩm vài câu.

Thế là chủ thẩm nhìn về phía Vương Trung: "Sau khi Sa Hoàng bệ hạ và Belinsky miện hạ đặc phê, địa điểm hành hình đổi thành sân tập bắn Học viện Quân sự Suvorov."

Vương Trung ngẩng đầu nhìn về phía ghế Sa Hoàng bệ hạ mở rộng cửa sổ phía trên phòng thẩm phán.

Belinsky đang đứng sau lưng Olga, chú ý tới ánh mắt Vương Trung liền khẽ gật đầu.

Được lắm, đây là muốn thông qua bắn chết Tukhachev, triệt để xác định ảnh hưởng của tôi đối với quân đội. Lần này căn cơ quý tộc phái trong quân đội ít nhất bị hủy diệt một nửa.

Lúc này chủ thẩm nói với Vương Trung: "Phiên tòa xét xử Đại tướng Tukhachev kết thúc, các tướng lĩnh khác trong quá trình tấn công phạm phải sai lầm sẽ bị đưa ra xét xử khi được rút về."

"Tuyên bố, lui đình!"

Chủ thẩm nói xong dùng sức gõ gõ mộc chùy, toàn trường đều đứng lên, chờ chủ thẩm rời khỏi.

Hay lắm, Tập đoàn quân phía Tây hiện tại tập trung một đống lớn phái tốc thắng và phái quý tộc, Belinsky đây là ước gì đem bọn họ toàn bộ tẩy sạch.

Có đại bại như vậy, phái trung gian trong quân bộ đế quốc cũng không tiện nói gì.

Vương Trung nhìn về phía Thượng tướng Tuganev ở ghế bồi thẩm đoàn —— trong ấn tượng của hắn Thượng tướng Tuganev chính là nhân vật đại diện phái trung gian.

Tuy rằng hắn chỉ là Thượng tướng, nhưng mà trường kỳ đảm nhiệm chức vụ Trưởng ban Quân lệnh chủ quản bổ nhiệm nhân sự, vị trí mấu chốt hơn nữa danh vọng rất cao, hiện tại lại có thể trực tiếp "lên lớp" cho Sa Hoàng bệ hạ, biết đâu lại có tác dụng hơn cả Tổng tham mưu trưởng Boris.

Tuganev cũng nhìn Vương Trung, lúc này chủ thẩm đã rời khỏi, cho nên mọi người trên bàn bồi thẩm đoàn cũng rời khỏi vị trí bắt đầu tụ tập nói chuyện phiếm, Thượng tướng Gorgoli cùng Trung tướng Pushkin đều đi tới bên cạnh Tuganev.

Vương Trung tâm nghĩ, được chứ, tôi được giới văn học Nga ủng hộ rộng khắp!

Lúc này không biết Tuganev nói cái gì, Gorgoli và Pushkin đều nhìn về phía Vương Trung, ba người đều gật đầu.

Xem ra phái trung gian đã nghiên cứu xong rồi.

Lúc này, cảnh sát của tòa án nói với Vương Trung: "Trung tướng Rokossovsky, ngài có thể rời đi rồi."

Vương Trung gật đầu, sau đó không quên uống Coca Cola.

————

Ngày 18 tháng 12, trên sân tập bắn của Học viện Quân sự Suvorov, St. Yekaterinburg.

Mặc dù mặt trời rất thấp, nhưng hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Đáng tiếc vẫn rất lạnh, trước khi ra ngoài Vương Trung đã muốn nhét Nelly vào trong áo khoác cho ấm.

Không biết nếu hắn thật sự làm như vậy, Nelly có thể giống như một nữ bộc hoàn mỹ dùng tuyệt kỹ thời gian đình chỉ hay không.

Toàn bộ học viên của Học viện Quân sự Suvorov tập hợp ở sân tập bắn, xếp thành mười mấy khối vuông vắn chỉnh tề.

Mà đội ngũ sĩ quan tiền tuyến tới đây học tập lý luận thì lỏng lẻo hơn nhiều, các sĩ quan tuy rằng duy trì quân tư, nhưng không giống như các học viên tuân thủ nghiêm ngặt kỷ luật đội ngũ, không ít người đang nói chuyện phiếm.

Nhưng khi Vương Trung bước lên khán đài, tất cả mọi người đều im lặng - tôi thực sự có thể nghe thấy tiếng ồn ào của khối sĩ quan bên kia đột nhiên im bặt.

Vương Trung: "Toàn thể chú ý, đứng nghiêm!"

Cùng với tiếng gót giày va chạm đều tăm tắp, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Vương Trung.

Vương Trung nhìn về phía khán đài, xác nhận Sa Hoàng bệ hạ và Đại mục sư Belinsky, cùng với một đám sĩ quan cấp cao đều đã ngồi vào vị trí, mới lần nữa nhìn về phía khối học viên.

—— lại đến lúc diễn thuyết rồi, cảm giác một tháng nay tôi toàn đi diễn thuyết.

Nhưng so với trước kia toàn nói lắp bắp, không thể không chép đông chép tây, thì bây giờ tôi đã là một tay lão luyện rồi.

Thậm chí chỉ cần bản nháp là tôi có thể lên đài!

Nghĩ như vậy, Vương Trung đi đến trước micro: "Hôm nay chúng ta tập trung ở đây, là để triệt để thanh toán sai lầm về đường lối quân sự của vị

hiệu trưởng thứ 38. Tôi dự đoán chiến trường sẽ xuất hiện thời kỳ bình tĩnh từ ba đến bốn tháng, trước tháng 5 năm 915 quân địch sẽ không có hành động quy mô lớn nào nữa, chúng ta sẽ lợi dụng thời cơ này để tiến hành thí điểm cải cách quân sự quy mô nhỏ."

Trên thực tế, ở Trái đất, Liên Xô cũng vừa đánh vừa cải cách - chủ yếu là không cải cách không được, các đơn vị cũ gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, khi thành lập các đơn vị mới thì tiện thể cải cách luôn.

Cho đến Kursk, trên thực tế, Liên Xô vẫn dựa vào số lượng để nghiền nát quân Đức, sư đoàn thiết giáp tinh nhuệ của Đức đã đạt được tỷ lệ tiêu hao đáng kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại.

Sau Kursk, Liên Xô mới thực sự trở nên mạnh mẽ, các chiến dịch tấn công sau đó đều diễn ra khá tốt, chiến dịch Bagration thậm chí còn đánh tan tác quân Đức, cuối cùng là do hậu cần không theo kịp nên Liên Xô mới dừng lại.

Nếu có hậu cần của Mỹ, có lẽ chiến dịch Bagration đã có thể đánh tan quân Đức.

Đáng tiếc thời gian cày cấp của Liên Xô ở Trái đất quá dài, cái giá phải trả cũng quá lớn.

Vương Trung dự định thay đổi tình hình này.

Trên thực tế, hắn đã phần nào thay đổi cục diện chiến tranh, ở Trái đất, Liên Xô vẫn bị mất vài trăm nghìn quân ở Vyazma trong chiến dịch Typhoon, nhưng dựa vào bản thân và các đơn vị anh em kiên trì trấn giữ sông Desna, Vương Trung đã giúp cho các đơn vị vốn sắp bị bao vây rút lui an toàn.

Chính những người lính kỳ cựu trong các đơn vị này đã giúp cho ý tưởng thành lập một đội quân hoàn toàn do lính kỳ cựu của Vương Trung trở thành hiện thực.

Vương Trung: "Hai năm trước khi chiến tranh bùng nổ, do Tukhachev chỉ hiểu biết hời hợt về việc sử dụng lực lượng thiết giáp, hắn ta đã thực hiện chính sách mở rộng quân đội một cách vô ích, tăng số sư đoàn thiết giáp từ 18 lên 96, số lượng xe tăng lên tới hai vạn chiếc.

"Những con số này đã trở thành vốn liếng để hắn ta khoác lác trước mặt tiên đế, đưa hắn ta và đồng bọn là Đại tướng Skorobo lên nắm quyền cao!"

Dù sao thì việc Sa Hoàng bị bắn chết vẫn chưa được công bố, hơn nữa ông ta lại là cha ruột của Ivan và Olga, vì vậy Vương Trung vẫn gọi ông ta là tiên đế.

Vương Trung: "Và rồi những sư đoàn thiết giáp béo phì này đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong cuộc tấn công mùa hè của quân Prosen. 5 triệu quân Ant trước khi chiến tranh bùng nổ thực chất chỉ là một gã khổng lồ bằng đất sét, khi nước lớn đổ xuống, đôi chân bằng bùn của gã ta đã bị cuốn trôi, gã

khổng lồ mất đi nền móng cũng ầm ầm sụp đổ.

"Và những gì chúng ta cần làm là hồi sinh người khổng lồ. Bây giờ, chính là điểm khởi đầu cho sự hồi sinh! Tôi tin rằng, đội quân mới này sẽ quét sạch những vùng đất bị chiếm đóng, quét sạch toàn bộ đế chế Prosen!"

Vương Trung dừng lại, giờ hắn cũng được coi là một diễn giả có kinh nghiệm, bản năng mách bảo hắn rằng nên có một câu khẩu hiệu dễ truyền bá ở đây.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Từ dòng sông (sông Desna) đến đại dương (Đại Tây Dương), Uropa nhất định sẽ được giải phóng!"

Vừa dứt lời, một học viên đã không kìm được hét lên: "Ura!"

Cả sân tập vang lên tiếng "Ura" vang dội như sấm dậy đất trời.

Âm thanh này thậm chí còn khiến tuyết rơi lả tả từ trên cây xuống.

Đúng lúc này, ba chiếc xe bọc thép chở tù nhân chạy vào sân tập, dừng lại trước khán đài.

Vương Trung hơi nhíu mày khi nhìn thấy chiếc xe bọc thép - chẳng phải đây là chiếc M3 bán xích nổi tiếng của Mỹ hay sao? Viện trợ đã được chuyển đến đây rồi?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đồ hộp Spam và Coca Cola đều đã được chuyển đến, thì xe bọc thép cũng là chuyện bình thường.

Cửa xe tù mở ra, Đại tướng Tukhachev bước xuống.

Quân phục của hắn vẫn còn quân hàm, có lẽ là muốn giữ thể diện cho phe quý tộc, không muốn làm quá, như vậy vẫn có thể đoàn kết được một bộ phận quý tộc.

Vương Trung cảm thấy, lúc bắn chết Skorobo, hắn ta cũng mang quân hàm, như vậy cũng coi như trước sau như một.

Tukhachev quay đầu nhìn về phía các học viên đang tập hợp phía dưới.

Lúc này, các học viên vẫn đang hô vang "Ura", chỉ có những người ở hàng đầu tiên là chú ý đến Tukhachev.

Nhưng rất nhanh, tiếng "Ura" im bặt, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Tukhachev.

Vương Trung: "Đại tướng Tukhachev, ông còn muốn nói gì với các học viên nữa không?"

Tukhachev lắc đầu: "Không cần nữa, hãy để máu của ta tưới tắm cho sự hồi sinh của quân đội Ant."

Vương Trung gật đầu: "Đưa lên pháp trường!"

Các thẩm phán áp giải Tukhachev đi về phía pháp trường được dựng giữa sân tập bắn.

Vương Trung thì lấy súng lục ra kiểm tra cẩn thận, đừng để bị kẹt đạn như lần trước nữa.

Tukhachev đứng trên pháp trường, một thẩm phán cầm miếng vải đen bịt mắt lại, nhưng hắn lắc đầu: "Không cần đâu."

Thế là vị thẩm phán lui xuống.

Tất cả các thẩm phán đều rời khỏi pháp trường, chỉ còn lại mỗi Tukhachev đứng đó.

Vương Trung cầm súng lục, bước xuống khán đài, sải bước đều đặn về phía pháp trường.

Hắn cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều đang đổ dồn vào mình.

Hắn bước lên pháp trường, đứng trước mặt Tukhachev.

Tukhachev nhìn khẩu súng trong tay hắn: "Là khẩu súng đã bắn chết Skorobo sao?"

Vương Trung: "Phải."

Tukhachev: "Trông nó cũng chỉ là một khẩu súng lục của sĩ quan bình thường."

Vương Trung: "Ông có biết truyền thuyết của Liên Hiệp Vương Quốc không? Truyền thuyết kể rằng ai rút được thanh thánh kiếm khỏi hồ nước thì người đó sẽ là vua của Liên Hiệp Vương Quốc, nhưng trong lịch sử, không ai biết thanh kiếm đó ở đâu, còn vua thì có vô số.

"Không phải cứ rút được thanh kiếm của dũng sĩ thì mới là dũng sĩ, mà là thanh kiếm dũng sĩ sử dụng chính là thanh kiếm của dũng sĩ.

"Khẩu súng này cũng vậy, tôi đã dùng nó để bắn chết Skorobo, bắn chết ông, và trong tương lai, tôi sẽ dùng nó để bắn chết tên đầu sỏ gây tội ác là Hoàng đế Prosen. Khẩu súng lục bình thường này sẽ trở thành một khẩu súng huyền thoại được lưu truyền."

Sau đó sẽ được người ta lấy làm Thánh tích để đánh nhau trong Cuộc Chiến Chén Thánh.

Vương Trung giơ súng lên, nhắm thẳng vào mi tâm Tukhachev.

Tukhachev: "Nói được làm được đấy, Trung tướng Rokossovsky."

Vương Trung: "Tôi đảm bảo."

Hắn bóp cò.

Viên đạn găm thẳng vào mi tâm Tukhachev, xuyên qua đầu, máu bắn ra tạo thành một đường vòng cung dài, rơi xuống nền tuyết trắng phía dưới.

Xung quanh rõ ràng là đồng bằng, nhưng tiếng súng lại như có tiếng vọng.

Vương Trung biết, đây chính là tiếng chuông báo hiệu sự hồi sinh của người khổng lồ.

(Hết chương)

Chương 128: Phiên họp đầu tiên của Ủy ban Xem xét Vũ khí (bù chương 29/33)

Ngày 20 tháng 12, phiên họp đầu tiên của Ủy ban Xem xét Vũ khí được tổ chức tại bảo tàng Nội chiến cũ, số 10 phố Hòa Bình.

Hai ngày trước, việc Rokossovsky tự mình hành hình Tukhachev tại Học viện Quân sự Suvorov đã gây ra một loạt chấn động.

Rất nhiều sĩ quan quý tộc không trực tiếp chỉ huy quân đội đã bị điều động đến Viễn Đông và đối đầu với đế chế Phù Tang, nhiều sĩ quan có năng lực đã được đề bạt.

Những sĩ quan được đề bạt này đều phải tham gia một khóa đào tạo cấp tốc tại Học viện Quân sự Suvorov khi các đơn vị của họ được rút về nghỉ ngơi, chủ yếu là học tập kinh nghiệm của các tướng lĩnh tiền tuyến, bao gồm cả Rokossovsky.

Lớp sĩ quan đầu tiên thực ra đã đến trường báo cáo từ khi Rokossovsky nhậm chức Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov.

Những sĩ quan tham gia huấn luyện này, có kinh nghiệm chiến đấu thực tế và có thể trực tiếp chỉ huy quân đội, giờ đây có một danh xưng mới ở Yekaterinburg: phái Rokossovsky.

————

Sáng hôm đó, Vương Trung vừa đến cổng số 10 phố Hòa Bình thì đã thấy phóng viên Mike của Hợp chủng quốc và cộng sự của hắn ta.

Thế là hắn liền giành nói trước: "Mike! Sao anh không đến dự buổi hành hình ngày 18 thế?"

Phóng viên Mike lộ vẻ mặt chán nản: "Tôi đến tiền tuyến phỏng vấn, hôm nay mới về. Các anh hành động nhanh quá, tôi vừa nhận được tin Tukhachev bị áp giải về Yekaterinburg thì đã vội vàng quay lại, nghĩ thế nào cũng phải mất nửa tháng mới xong chuyện, chắc chắn tôi sẽ kịp.

"Kết quả, ai ngờ..."

Hắn ta nói xong, cộng sự Robert liền nói: "Nhiếp ảnh gia của các anh chụp ảnh rất đẹp, nhưng không biết cách chụp những bức ảnh có tính chất tác động mạnh, anh xem bức ảnh này, giống như một bức tranh sơn dầu, chụp toàn cảnh, không phải là không đẹp, nhưng thiếu đi sự ấn tượng."

Vương Trung: "Bức ảnh hai người chụp cho vị hôn thê của tôi rất đẹp, rất ấn tượng. Hiện tại, phụ nữ tham gia quân đội đang dâng cao chưa từng thấy."

Robert kinh ngạc: "Tại sao phụ nữ lại hăng hái tham gia quân đội?"

Vương Trung: "Họ muốn được như cô ấy, bảo vệ Tổ quốc. Phụ nữ Ant lần này sẽ không còn cam chịu ở nhà chờ đợi người thân trở về từ chiến trường nữa, họ muốn đích thân ra chiến trường và đánh bại kẻ thù. Tôi đề nghị anh Mike nên phỏng vấn một số nữ quân nhân trong quân đội chúng tôi, bài báo có thể đặt tên là "Khuôn mặt người phụ nữ trong chiến tranh", tôi tin là họ sẽ cung cấp cho anh rất nhiều câu chuyện từ một góc nhìn khác.

"Tuy là một góc nhìn khác, nhưng cũng cảm động không kém gì những trận chiến đấu anh dũng ở tiền tuyến."

Phóng viên Mike gật đầu: "Vâng, thưa Trung tướng. Nhưng bây giờ, xin ngài hãy cho biết ý kiến của mình về những lời đồn đại đang lan truyền ở Yekaterinburg. Người ta nói rằng trên thực tế, ngài đã thành lập nhóm sĩ quan của riêng mình, và bữa tiệc tối qua tại trang viên của ngài chính là buổi tụ họp của nhóm sĩ quan này."

Vương Trung kinh ngạc: "Cái gì? Tôi chỉ mời mấy người bạn cũ đến ăn đồ hộp Spam, uống Coca Cola thôi mà, sao lại biến thành buổi tụ họp của nhóm sĩ quan được?"

Tối qua, Vương Trung phát hiện Kashukhov, Kirienko và một số tướng lĩnh khác từng chiến đấu cùng mình đều đang ở Yekaterinburg, nên đã mời họ và các tham mưu của họ đến nhà chơi, thực sự chỉ là một buổi tụ tập của những người đồng đội cũ từng vào sinh ra tử.

Giống như những buổi gặp mặt của bố Vương Trung và những người đồng đội cũ, mọi người tụ tập, cùng nhau hát "Hang Miêu Nhĩ", "Chuông lạc đà", ôn lại những kỷ niệm xưa.

Không ngờ lại bị người ngoài nhìn nhận như vậy.

Phóng viên Mike: "Vậy chỉ là bạn bè cũ tụ họp thôi sao? Đây là câu trả lời chính thức chứ?"

Vương Trung: "Đây là câu trả lời của tôi đấy. Nếu bài báo viết sai sự thật, anh phải chịu trách nhiệm!"

Phóng viên Mike lại hỏi: "Vị hôn thê của ngài đã đứng ra tổ chức cho các phu nhân sĩ quan tham gia sản xuất vải vóc, đây là để chuẩn bị cho sau chiến tranh sao?"

Vương Trung: "Cô ấy chỉ cảm thấy việc các phu nhân sĩ quan suốt ngày tham gia các buổi khiêu vũ là không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại! Thực tế, rất nhiều phu nhân sĩ quan cũng không thích tổ chức những hoạt động xã giao này trong khi tình hình chiến sự đang căng thẳng như vậy, cô ấy chỉ tập hợp những người này lại và làm một số việc có ích cho chiến tranh."

Phóng viên Mike nhanh chóng ghi chép vào sổ.

Vương Trung trực tiếp giật lấy cuốn sổ, sau đó phát hiện ra đó là tiếng Anh, với trình độ tiếng Anh chỉ ở mức đọc hiểu, hắn thực sự không hiểu nổi gã này đang viết cái gì.

Sau đó, Robert đã nhanh tay chụp được một bức ảnh.

Vương Trung thầm nghĩ hỏng rồi, bị đám phóng viên này gài bẫy rồi.

Hắn đành phải trả lại cuốn sổ cho phóng viên Mike: "Bài báo phải viết dựa trên sự thật, đừng thêm mắm dặm muối!"

Phóng viên Mike cười khổ: "Nếu vậy thì tổng biên tập sẽ không hài lòng đâu. Thực ra, theo chỉ thị mới nhất, tổng biên tập nói rằng đã có quá nhiều bài báo viết về những trận chiến đấu anh dũng ở tiền tuyến rồi. Những bài báo này đã bán rất chạy trong bối cảnh cả nước đang kêu gọi trả thù, nhưng chúng ta cũng phải tính đến những tình huống có thể xảy ra trong tương lai."

Vương Trung: "Và sau đó thì nhắm vào tôi?"

Phóng viên Mike: "Âm mưu cung đình luôn là chủ đề hot mà, vở kịch "Macbeth" mỗi năm đều được công diễn, lần nào cũng chật kín chỗ."

Vương Trung: "Anh đang ám chỉ điều gì vậy, phóng viên Mike?"

Phóng viên Mike tỏ vẻ ngạc nhiên: "Ngài đã xem vở "Macbeth" sao?"

Nói nhảm, tôi đã xem bốn vở bi kịch của Shakespeare (bản điện ảnh), ngoài ra, tôi còn xem rất nhiều phiên bản của "Romeo và Juliet", thích nhất là bản của Leonardo DiCaprio.

Đột nhiên, Vương Trung nhận ra rằng, phản ứng của mình không phù hợp với thân phận công tử bột.

Xét cho cùng, thời đại này chỉ có thể đến nhà hát xem kịch, không có phim ảnh.

Thế là hắn vội vàng sửa lời: "Chưa xem, nhưng tôi biết là vở "Macbeth" kể về một tên bạo chúa cướp ngôi."

Phóng viên Mike cười nói: "Tôi chỉ lấy ví dụ thôi, không có ý gì khác. Vậy hôm nay, ngài định sẽ thông qua những trang bị gì?"

Vương Trung: "Không thể tiết lộ."

Nói xong, hắn liền đi thẳng vào trong.

Phóng viên Mike định đuổi theo, nhưng bị Vasili chặn lại: "Ủy ban Xem xét đã có bộ phận phụ trách liên lạc với báo chí rồi, mời anh đến đó để tìm hiểu."

Vương Trung âm thầm tán thưởng Vasili.

Phiên họp của Ủy ban Xem xét được tổ chức tại phòng triển lãm hình tròn ở tầng một, tất cả các hiện vật trưng bày ở đây đều đã được chuyển xuống tầng hầm, phòng triển lãm trống không.

Chính giữa là một chiếc bàn dài, phía sau có năm chỗ ngồi, phía trước bàn được chuẩn bị bảng đen, giá vẽ và một số thiết bị khác thường được sử dụng trong các bài giảng khoa học.

Vương Trung đang định đến ngồi vào bàn thì bị người ta chặn lại.
Là Hiệu trưởng thứ 40 của Học viện Quân sự Suvorov, đúng, chính là lão đầu mà hắn tự mình mời về làm văn viên cấp năm.

"Trung tướng các hạ, ngài chuẩn bị lấy đầu tôi khi nào vậy?" Lão đầu hỏi, lúc nói chuyện chống gậy tư thế làm cho Vương Trung nhớ tới tạo hình chống kiếm kinh điển của Saber trong Fate.

Hình như đây là tư thế thịnh hành ở niên đại này nhỉ?

Vương Trung: "Ngài đang nói gì vậy? Tôi còn phải dựa vào ngài duy trì sự vận hành của ủy ban."

Lão đầu: "Ta cũng ký tên trên phiếu điểm của cậu!"

Vương Trung: "Tukhachev là bởi vì lộ tuyến quân sự sai lầm mới bị bắn chết, đem lý giải này thành tôi báo thù riêng, ngài là xem thường tôi hay là xem thường Sa Hoàng bệ hạ?"

Lão đầu nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Thật sự không phải thù riêng?"

"Không phải. Tôi còn hẹn với hắn, phải dùng một khẩu súng bắn chết Prosen Hoàng đế." Nói xong Vương Trung vỗ vỗ khẩu súng bên hông, "Chính là khẩu súng này."

Lão đầu nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, nói: "Là mạnh miệng hay là hứa hẹn, để lão hủ dùng đôi mắt này nhìn rõ ràng đi!"

Nói xong lão đầu xoay người đi về phía cửa lớn.

Vương Trung: "Ngài không đảm nhiệm ủy viên xét duyệt sao?"

"Chiến trường bây giờ đối với lão hủ mà nói có chút xa lạ." Lão đầu hơi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Vương Trung, "Dù sao cũng là thứ các cậu muốn đích thân sử dụng, nơi này ta tạm thời tín nhiệm phán đoán của người trẻ tuổi."

Nói xong lão đầu rời đi.

Vương Trung vẫn nhìn theo bóng dáng hắn biến mất ở ngoài cửa.

Vasili cũng đưa mắt nhìn lão đầu, sau đó nói: "Sao tôi cảm giác hắn đã tán thành ngài rồi?"

Vương Trung: "Cảm giác của cậu không sai."

Vasili: "Khi nào cha tôi cũng có thể công nhận tôi đây?"

Vương Trung: "Nói không chừng ông ấy đã đồng ý."

Nói xong hắn trực tiếp đi tới vị trí chính giữa bàn dài, kéo ghế ngồi xuống.

————

Lần đầu tiên ủy ban xét duyệt, không có bao nhiêu trang bị lục quân, hẳn là bởi vì tiền tuyến tan tác quá nhanh, lục quân căn bản không kịp tổng kết trang bị tốt xấu.

Còn có rất nhiều đơn vị lục quân còn bị kẻ địch vây quanh, làm tù binh.

Mà trong phần lớn trang bị không quân cải tiến, Il-2 và Pe-2 đều có tên trên bảng.

Việc sửa chữa của Il-2 có hai loại, một loại là hủy bỏ pháo máy trên cánh, bỏ trống tải trọng để gắn thêm nhiều rocket hơn. Một loại khác chính là đổi vị trí của pháo máy và súng máy, lắp pháo máy lên thân, để giải quyết vấn đề nổ pháo sẽ gây chấn động.

Vương Trung hỏi ý kiến của đại biểu Không quân, sau khi xác nhận cẩn thận số liệu bắn bia khi bay thử, phê chuẩn hai loại sản xuất cải tiến.

Thật ra Vương Trung không muốn sản xuất số lượng lớn Il-2 như một thời không khác, bởi vì hiệu suất yểm trợ đường không tầm gần của không quân Thế chiến II không cao.

Hơn nữa là phổ biến tính không cao, chiến tuyến phía Tây tốt hơn một chút, xe tăng Prosen tổn thất có sáu đến tám phần trăm là do không kích tạo thành.

Chiến tuyến phía Đông chỉ có 2%, đúng vậy bốn vạn chiếc Il-2 chỉ đánh được 2% xe tăng tổn thất của quân Prosen, hơn nữa chỉ còn 2% này, còn có hơn phân nửa là do Pe-2 ném bom nhà ga, sau đó bị tính vào thành tích của Il-2.

Trên thực tế hiệu suất của không quân trong Thế chiến II không cao, chẳng hạn như bắn tên lửa chống tăng, Anh thống kê là 36 phát trúng 1, Mỹ thống kê là 22 phát trúng 1, còn không bằng lấy rocket bắn tàu hỏa, trúng một phát là cả đoàn tàu phải dừng lại.

Với điều kiện kỹ thuật hiện tại, trông cậy vào Il-2 chống tăng là không thực tế.

Đương nhiên Il-2 dùng để tấn công mục tiêu mềm vẫn là rất không tệ, Vương Trung đã tận mắt nhìn thấy.

Hơn nữa, hiện tại các phi đoàn cường kích của Ant đều được trang bị Il-2, không sản xuất không được, muốn họ đổi sang loại máy bay khác thì cần huấn luyện lại.

Ant cũng không có sẵn máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, thật sự muốn cho toàn bộ phi đoàn cường kích đổi máy bay mới, cũng phải thiết kế từ đầu.

Vậy thì phiền phức sẽ càng nhiều hơn.

Vương Trung ngược lại là mượn việc tham gia đàm phán viện trợ với Liên Hợp Quốc, điểm danh muốn P-47, nhưng có thể đưa tới hay không vẫn là một nghi vấn.

Vương Trung nghĩ đến những điều này, phê chuẩn tất cả các dự án của Không quân.

Ví dụ như Pe-2 trinh sát trên không, hắn biết thứ này là nguồn cung cấp ảnh chụp trinh sát trên không chính sau này, cho nên phê chuẩn!

Lại ví dụ như LaGG-3 sửa chữa khẩn cấp, Vương Trung suy nghĩ thế nào cũng có thể đề cao tỷ lệ sống sót của phi công một chút, liền phê chuẩn.

Còn có phiên bản cường hóa giáp của Yak-1, chủ yếu là bổ sung thép tấm ở các bộ phận trọng yếu của Yak-1, tăng cường lực phòng hộ của phần gỗ, sau khi Vương Trung xác nhận tỉ lệ công suất trên khối lượng của máy bay cũng đã phê chuẩn.

Lúc xét duyệt Yak-1, đại biểu không quân nhìn Vương Trung cẩn thận hỏi thăm các loại chi tiết kỹ thuật, ánh mắt đều thẳng.

Sau khi nhà thiết kế của Yak-1 rời đi, đại biểu không quân cẩn thận hỏi: "Tướng quân đã lái máy bay chưa?"

Vương Trung: "Chưa từng lái, nhưng phó quan Vasili của tôi đã lái rồi! Cậu ấy dạy tôi!"

Đáng ghét, rõ ràng tôi là cao thủ không chiến mô phỏng (chế độ lịch sử không chiến War Thunder) hơn 2000 trận!

Để Vasili kiếm được món hời rồi!

Sau khi đồ vật của không quân qua đi, một nhà thiết kế đi vào, cầm trong tay một vũ khí mới tinh.

Vương Trung nheo mắt lại, nhìn chằm chằm khẩu súng kia.

Nhìn không giống AK, mà giống M14 hơn.

Nhà thiết kế: "Tôi là nhà thiết kế súng Tokarev, trong tay tôi chính là súng trường Tokarev phiên bản giảm đạn dược, thiết kế theo chỉ tiêu sản xuất mà ngài đề ra."

(Hết chương)

Chương 129: Chẳng lẽ đây là dự án 704?

Vương Trung cẩn thận quan sát khẩu súng kia, sau đó hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất: "Trọng lượng của thứ này phù hợp yêu cầu thiết kế mà tôi đưa ra sao?"

Bởi vì súng trong tay Tokarev nhìn không nhẹ, cho nên hắn mới hỏi như vậy.

Tokarev: "Đúng là trọng lượng đạn đầy 4.5 kg nặng hơn yêu cầu của ngài 1 kg, nhưng tôi cho rằng tính năng ưu việt của khẩu súng này có thể bù đắp cho nhược điểm này. Chỗ của tôi có một bản báo cáo, là số liệu chúng tôi đạt được trong kiểm tra tại trường bắn của viện thiết kế."

Vương Trung ra hiệu, thư ký trong phòng lập tức cầm bảng trong tay nhà thiết kế đến trước mặt hắn.

Trên bảng chủ yếu là độ chính xác và tính tin cậy khi bắn liên tục, có thể nhìn ra được khẩu súng này ở khoảng cách 400 mét cũng có độ chính xác khá tốt.

Vương Trung lắc đầu: "Nhà thiết kế tiên sinh, ông có biết tại sao quân đội tiền tuyến đều thích sử dụng súng tiểu liên không? Bởi vì phần lớn thời gian giao chiến chỉ trong vòng 200 mét. Hơn nữa binh lính của chúng ta bởi vì thời gian huấn luyện quá ngắn, kỹ năng bắn súng không tốt lắm, ông làm một khẩu súng có độ chính xác cao ở khoảng cách 400 mét đối với họ không có ý nghĩa gì."

Nhà thiết kế đều kinh ngạc: "Độ chính xác tốt lại là khuyết điểm sao?"

Vương Trung: "Không, đương nhiên không phải. Nhưng trên thực tế, quân đội chúng ta không bắn chuẩn như vậy. Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 dưới trướng tôi đa số đều được trang bị súng trường bán tự động Tokarev do chính ông thiết kế, nhưng họ cũng thích dùng súng tiểu liên hơn trên chiến trường.

"Ông không hiểu nhu cầu của tôi, trên thực tế tôi cần một khẩu súng tiểu liên có tầm bắn đủ xa. Cho dù là súng tiểu liên của địch hay ta, bắn ở khoảng cách 200 mét chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng, tôi hy vọng có được một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 200 mét."

Trên thực tế, lúc Trung Quốc mới giới thiệu AK, họ đã sử dụng nó như súng tiểu liên, đặt tên cũng là súng xung phong Kiểu 56, lúc bắn cũng dựa theo thói quen sử dụng súng tiểu liên mà nắm hộp tiếp đạn để bắn.

Sau này mới có một số đơn vị nhận thức được thứ này kỳ thật không giống súng tiểu liên, cho nên dựa theo thói quen khi sử dụng súng trường mà nắm ốp lót tay.

Kết quả là có cả hai cách bắn súng trong quân đội.

Vương Trung đứng lên, đi thẳng đến trước mặt nhà thiết kế, cầm súng trong tay ông ta, vừa khoa tay múa chân vừa nói: "Cảnh tượng sử dụng vũ

khí như trong tưởng tượng của tôi là như thế này: Một người lính cầm khẩu súng này, anh ta vô cùng căng thẳng - chuyện này rất bình thường, cho dù là lính kỳ cựu khi gặp địch cũng sẽ căng thẳng, đây là do adrenaline được tiết ra nhiều dẫn đến.

"Trong nháy mắt nhìn thấy kẻ địch, anh ta bóp cò súng, rào rào 15 viên đạn bắn ra, anh ta căn bản không nhắm bắn cẩn thận, căn bản không đo khoảng cách cũng không chỉnh thước ngắm, nhưng toàn bộ đạn đều rơi vào trong phạm vi một mét xung quanh kẻ địch."

Tokarev kinh hãi: "Trong phạm vi một mét sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, khoảng cách 200 mét dưới tình huống nhắm bắn sơ sài như vậy có thể rơi xuống trong phạm vi một mét đã không tệ rồi."

Tokarev: "Nhưng mà, không phải nên tiêu diệt kẻ địch sao?"

Vương Trung: "Đó là việc của xạ thủ bắn tỉa, ý tưởng của tôi là như vậy, sau này phải chia những người lính có kinh nghiệm bắn súng, kỹ thuật bắn tốt đến từng tiểu đội bộ binh, trang bị cho họ súng trường bán tự động Tokarev, thậm chí là súng trường lên đạn từng viên. Còn trong tay bộ binh bình thường chính là vũ khí trong tưởng tượng của tôi.

"Bắn trúng kẻ địch cũng không phải là một chuyện rất quan trọng, quan trọng là trong nháy mắt có thể trút một nửa băng đạn vào gần kẻ địch. Sau đó kẻ địch sẽ từ bỏ tấn công, nằm rạp xuống để ẩn nấp.

"Quân Prosen cũng sợ chết, đột nhiên có nhiều đạn bắn xung quanh hắn như vậy, khắp nơi đều là âm thanh đạn bắn vào bê tông, hắn sẽ trốn ở phía sau công sự mà không dám ló đầu ra."

Tokarev: "Vậy làm sao tiêu diệt kẻ địch? Chỉ dựa vào xạ thủ bắn tỉa?"

Vương Trung: "Ông đã từng ra chiến trường chưa?"

Tokarev lắc đầu: "Chưa. À, tôi biết ngài đã từng yêu cầu nhà thiết kế nào từ chối sửa chữa thiết kế thì phải đích thân ra chiến trường sử dụng vũ khí của mình, tôi nhớ hình như là nhà thiết kế máy bay? Nhưng mà..."

Vương Trung: "Không sao, tôi sẽ không ép ông ra chiến trường trải nghiệm cuộc sống. Để tôi miêu tả một chút chiến trường là như thế nào."

Là người tự mình từ địa ngục trở về nhiều lần, Vương Trung quá rõ ràng chiến trường là như thế nào, cho nên hắn sinh động miêu tả: "Trên chiến trường, đại đa số thời gian, bạn căn bản không nhìn thấy kẻ địch ở nơi nào, bạn nhìn thấy chỉ là tia lửa do kẻ địch khai hỏa.

"Điều bạn có thể làm chính là không ngừng nổ súng, dùng hỏa lực áp chế kẻ địch. Về phần có thể tiêu diệt kẻ địch hay không, bạn căn bản không quản được, bởi vì không nhìn thấy."

Vương Trung có thể nhìn thấy là vì có wallhack, nhưng wallhack không có tác dụng ở góc nhìn thứ nhất, phải chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Cho nên hắn ngược lại càng rõ ràng hơn là ở trên chiến trường muốn nhìn thấy một kẻ địch có bị tiêu diệt hay không khó khăn đến mức nào.

Vương Trung: "Mà sát thương chủ yếu đối với địch nhân trên chiến trường chưa bao giờ là đạn súng trường, mà là pháo binh. Cách tốt nhất để tiêu diệt kẻ địch của phân đội bộ binh, vĩnh viễn đều là gọi pháo binh yểm trợ. Khi bạn có thể thấy rõ mặt kẻ địch, khoảng cách không sai biệt lắm là chỉ cần nhanh hơn bóp cò súng là được."

Trên thực tế, đoạn này không chỉ là trải nghiệm của Vương Trung trên chiến trường, mà còn tổng hợp lại một số video FPS mà hắn xem trước khi xuyên không.

Những video đó thật sự không thể nhìn thấy họ đang đánh cái gì, so với chiến trường thực tế, các trò chơi, ngay cả Escape From Tarkov cũng được coi là tác chiến ở khoảng cách gần.

Cho nên đối với lính bộ binh bình thường, độ chính xác của súng trường chỉ cần đạt yêu cầu là được, xạ thủ bắn tỉa mới cần trang bị súng trường có độ chính xác cao - Tokarev là đủ dùng rồi.

Nhà thiết kế Tokarev gật đầu như có điều suy nghĩ: "Súng tiểu liên... có tầm bắn xa hơn và độ chính xác cao hơn sao? Giờ thì tôi hiểu rồi."

Vương Trung: "Thực ra súng này của ông cũng không tệ lắm, 400 mét cũng có độ chính xác khá tốt. Nhưng chỉ cần ở cự ly 200 mét có thể đạt được độ chính xác này là nó đã phù hợp với yêu cầu của tôi rồi. Ông xem thử, nếu nới lỏng yêu cầu về độ chính xác thì có thể điều chỉnh thêm chút nữa hay không, giảm bớt trọng lượng, tăng độ tin cậy.

"Trước tháng Hai năm sau chế tạo ra mẫu súng mới là được rồi."

Tokarev gật đầu: "Được, tôi về sửa chữa thiết kế. Ý tưởng hiện tại là giảm bớt lượng thuốc phóng của đạn, nếu chiều dài viên đạn ngắn hơn thì có thể giảm thêm trọng lượng."

Vương Trung: "Được! Nhớ kỹ, tôi muốn một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly 200 mét. PPSh-41 bắn ở cự ly 200 mét thì cơ bản là dựa vào tín ngưỡng."

Trên thực tế, ở cự ly gần 200 mét, dùng súng tiểu liên bắn vào tường ngoài của một tòa nhà hai tầng, viên đạn sẽ rơi rải rác khắp nơi trên tường.

Nhắm bắn hay không nhắm bắn không có khác biệt quá lớn.

Chủ yếu là do tầm bắn hiệu quả của súng tiểu liên quá thấp.

Vương Trung lại nhấn mạnh: "Súng tiểu liên có tầm bắn 200 mét, nhớ kỹ!"

Nói xong hắn đưa mẫu súng trong tay cho Tokarev, còn vỗ vai nhà thiết kế.

Nhà thiết kế lặp đi lặp lại lẩm bẩm "Súng tiểu liên tầm bắn 200 mét", ôm súng mẫu đi ra ngoài, ngay cả bản vẽ cũng quên mang theo.

Vương Trung cuộn bản vẽ lại giao cho thư ký: "Đưa cái này cho nhà thiết kế Tokarev."

Sau khi thư ký cầm bản vẽ rời đi, Vương Trung quay sang phía cửa lớn hô: "Bên ngoài còn ai chờ phê duyệt nữa không?"

"Không còn, thưa tướng quân."

Vương Trung kinh ngạc: "Trang bị của lục quân chỉ có mỗi khẩu súng?"

Hắn có chút đồng cảm với tâm trạng của tướng lĩnh lục quân Trung Quốc khi nhìn thấy hải quân và không quân nhận trang bị mới: Ít nhất giày mới của chúng ta cũng không tệ!

Đại biểu không quân đứng lên: "Mấy loại máy bay mới đều rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi. Hy vọng trang bị mới mau chóng được đưa đến các đơn vị."

Mẹ kiếp, ông đắc ý lắm phải không!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng cảnh vệ: "Ai đó? Đứng lại, có báo cáo không?"

"Đây là thứ mà tướng quân đặc biệt chỉ thị tôi thiết kế! Hôm qua mới vẽ xong bản thiết kế! Tôi không phải đến để được phê duyệt, tôi chỉ muốn cho tướng quân xem qua!" Nhà thiết kế ở bên ngoài hét lớn.

Vương Trung: "Cho ông ta vào!"

Bên ngoài lập tức yên tĩnh, sau đó lính gác mở cửa: "Mời vào."

Một người đàn ông trung niên mặc veston, đi giày da ôm bản vẽ đi vào, quả nhiên là tổng công trình sư Korin.

Korin: "Tướng quân, xe chở pháo 100mm mà ngài yêu cầu tôi thiết kế đã hoàn thành bản thiết kế đầu tiên."

Nói xong, ông ta mở bản thiết kế trên giá vẽ: "Ngài xem! Dựa theo yêu cầu của ngài, tôi tiến hành cải tiến trên khung gầm của T-34, đặt động cơ nằm ngang để giảm chiều cao của xe, hơn nữa khoang chiến đấu cũng khá lớn, đã hoàn thành chiếc xe tăng... tấn công này?"

Vương Trung nhìn ngoại hình chiếc xe trên bản vẽ, nghĩ đến một chiếc xe tăng có thật trên Trái Đất: Dự án 704.

Nhưng dự án 704 sử dụng pháo 152mm, nòng pháo trông khá ngắn và dày, còn pháo của chiếc xe này rõ ràng dài hơn rất nhiều.

Hơn nữa, dự án 704 sử dụng khung gầm của IS-3, thứ này sử dụng khung gầm T-34, nhìn trọng lượng có vẻ nhẹ hơn không ít.

Chờ chút - dự án 704 trên Trái Đất hình như cũng là do nhà thiết kế xe tăng hạng nặng thiết kế, hình như cũng tên là Korin.

Đột nhiên mọi thứ trở nên hợp lý!

Korin hưng phấn giải thích: "Tôi tính toán trọng lượng của nó, chắc cũng tương tự T-34, nhưng vì không có tháp pháo và cơ cấu xoay nòng, nên giáp trước của nó được bảo vệ tốt hơn. Hình dạng chống đạn ở phía trước cộng thêm lớp giáp dày 100mm, cho dù là pháo 88mm của quân địch, dù ở khoảng cách xa cũng chưa chắc có thể xuyên thủng.

"Hơn nữa, nó thấp hơn, phù hợp với chiến thuật phục kích, ẩn nấp. Vấn đề duy nhất là, tôi đã xem xét kỹ kính ngắm của quân địch, chúng ta có thể sao chép kết cấu cơ khí của nó, bao gồm cả thước ngắm xoay tròn, và cách đo góc mil trên thước ngắm để đo khoảng cách.

"Nhưng chúng ta không thể sản xuất được loại thấu kính tốt như vậy, góc nhìn của loại thấu kính đó rất rộng, độ phóng đại cũng không tệ. Chúng ta muốn có độ phóng đại cao thì góc nhìn không thể quá rộng."

Vương Trung: "Vấn đề tầm nhìn có thể giải quyết bằng cách cho chỉ huy xe thò đầu ra ngoài, xe này có vị trí chỉ huy xe chứ?"

"Có." Korin chỉ vào vị trí phía sau khoang chiến đấu trên bản vẽ, "Đây chính là ghế ngồi của chỉ huy xe, tôi cố ý thiết kế cao hơn một chút, như vậy đầu của chỉ huy xe sẽ nằm trong tháp chỉ huy này. Hơn nữa, chỗ này có một cái bệ, chỉ huy xe chỉ cần đứng lên bệ là có thể thò nửa người trên ra khỏi cửa sập để quan sát."

Vương Trung liên tục gật đầu: "Tốt, tốt lắm! Sản xuất có vấn đề gì không?"

Korin: "Có, bởi vì mặc dù sử dụng khung gầm của T-34, nhưng việc đặt động cơ nằm ngang khiến toàn bộ khung gầm phải thiết kế lại, trên thực tế cũng giống như thiết kế khung gầm mới. Muốn chuyển đổi dây chuyền sản xuất T-34 sang sản xuất loại xe này, cần phải cải tạo dây chuyền sản xuất, công nhân cũng phải làm quen lại.

"Để giải quyết vấn đề này, tôi còn thiết kế thêm một phiên bản sử dụng cách bố trí động cơ truyền thống."

Korin lại mở thêm một bản vẽ khác.

"Phiên bản này có thể chuyển đổi dây chuyền sản xuất rất nhanh, nhưng vấn đề là, nó cao hơn phiên bản động cơ nằm ngang khá nhiều, không thể không giảm bớt độ dày của giáp trước."

Vương Trung nhìn phương án "cao hơn" này, chau mày: "Không, phiên bản vừa rồi là tốt nhất rồi. Dù sao nhà máy sản xuất loại xe này hiện tại vẫn đang trong quá trình di dời và xây dựng lại, cũng giống như xây dựng một nhà máy mới vậy.

"Ông hãy mau chóng chế tạo loại xe này, sau đó đưa ra trường bắn để thử nghiệm."

Korin: "Các nhà máy đều đang tăng ca sản xuất T-34 và KV, trước đó tôi muốn chế tạo xe prototype, nhưng không có đủ nhân lực và thiết bị."

Vương Trung: "Chuyện này đơn giản, cứ lấy danh nghĩa nhiệm vụ đặc biệt của Hoàng gia mà hạ lệnh sản xuất. Dành một phần công suất sản xuất T-34 cho ông chế tạo hai chiếc xe prototype. Nhanh chóng tiến hành thử nghiệm, chủ yếu là cải thiện độ tin cậy, tôi không muốn giao loại xe chạy được vài chục cây số là nằm đường cho các đơn vị!"

(Hết chương)

Chương 130: Nhìn kìa, bình sữa đang bay trên trời!

Vương Trung: "Về phần kính ngắm, tôi sẽ nghĩ cách."

Lúc này Vasili nói: "Ngài cứ bắt sống 1000 chiếc xe tăng của quân Prosen là có đủ kính ngắm rồi!"

Vương Trung muốn đá chết tên lắm mồm này: "Cậu nói linh tinh cái gì đấy? Làm gì có chuyện dễ dàng bắt sống nhiều trang bị của quân Prosen như vậy?"

Korin: "Dùng trang bị chiếm được e là không thích hợp lắm? Chúng ta không thể kiểm soát được việc sản xuất, bổ sung phụ tùng cũng là vấn đề lớn. Đương nhiên nếu chiếm được 1000 chiếc thì có thể dùng một nửa làm phụ tùng..."

Vương Trung: "Tôi sẽ không dùng trang bị chiến lợi phẩm."

Mẹ kiếp, tại sao không ai nghi ngờ chuyện bắt sống 1000 chiếc xe tăng của quân Prosen vậy!

Vương Trung giống như lúc vừa tiễn Tokarev, vỗ vai Korin: "Hãy mau chóng chế tạo thứ này, sau đó mang ra trường bắn thử nghiệm."

"Ngài rất hài lòng với thứ mà tôi thiết kế gấp gáp chưa đầy một tháng sao?" Korin có chút bất ngờ.

Vương Trung: "Đương nhiên, là thứ được thiết kế trong thời gian gấp rút, như vậy là rất tốt rồi. Những thứ còn lại chỉ xem bản vẽ thì không thể nhìn ra vấn đề, hãy mau chóng chế tạo xe thật đi."

"Xe thật có chế tạo thuận lợi hay không còn phải xem..."

Vương Trung: "Tôi biết, tôi đảm bảo với ông, ngày mai, nhiệm vụ sản xuất của Hoàng gia sẽ được gửi đến Cục Quân giới và nhà máy liên hợp, ngày mai, điện thoại sẽ gọi đến cục thiết kế của ông, yêu cầu ông mau chóng mang bản vẽ đến đó."

Đột nhiên Vương Trung cảm thấy mình giống như một CEO đang vẽ bánh cho nhân viên mới.

Thì ra đây chính là cảm giác của sếp khi tôi còn đang thực tập sao?

Cứ như vậy, Vương Trung "vừa dỗ vừa lừa" tiễn Korin đi. Hắn còn thuận tiện nhìn ra ngoài cửa, xác nhận không còn nhà thiết kế nào muốn xông vào nữa, lúc này mới quay đầu lại nhìn mọi người trong ủy ban.
Đại biểu Không quân đứng lên: "Tướng quân các hạ, hôm nay máy bay hỗ trợ Hợp Chủng Quốc sẽ chuyển đến sân bay, ngài có hứng thú cùng ra sân bay nghênh đón không?"

Vương Trung: "Hôm nay đã đến rồi sao? Lại muộn hơn Coca Cola và thịt hộp Spam!"

Đại biểu Không quân cười nói: "Nghe nói là bởi vì máy bay của họ đến phía bắc xuất hiện rất nhiều trục trặc kỹ thuật, cho nên trước tiên tiến hành một loạt sửa chữa, sử dụng dầu bôi trơn chống đông gì đó, sau đó mới bay tới."

Vương Trung nhíu mày, cậu nhớ trong số máy bay viện trợ cho Liên Xô của Mỹ có một chiếc vốn dĩ tản nhiệt kém, kết quả đến bên này lại chẳng còn vấn đề gì, thế là Liên Xô rất thích chiếc máy bay đó, đánh giá hoàn toàn trái ngược với Không quân Lục quân Mỹ.

Bây giờ lại vì lạnh mà gặp trục trặc kỹ thuật sao? Rốt cuộc là loại máy bay nào vậy?

Vương Trung: "Vậy là máy bay gì?"

Đại biểu Không quân: "Danh sách Hợp Chủng Quốc đưa cho, hẳn là máy bay P47, nghe nói bởi vì ngài đặc biệt yêu cầu loại máy bay này, cho nên Không quân Lục quân Hợp Chủng Quốc trực tiếp đưa tới máy bay đang được trang bị, họ vừa vặn muốn chuyển sang một loại máy bay gọi là Mustang."

Vương Trung biết, Trái Đất cũng gần như là tháng đó quyết định lựa chọn P51, trước đó là Anh Quốc thử nghiệm một thời gian để giải quyết các loại trục trặc.

Nhưng vì sản lượng P51 không cao, cho nên Mỹ còn sử dụng P47 trong một khoảng thời gian rất dài.

Chẳng lẽ là bởi vì ở thời không này, Prosen gây áp lực quá lớn cho Liên hiệp Vương quốc Anh, sản lượng Mustang tăng cao, khiến Không quân Hợp Chủng Quốc cũng có thể chuyển đổi nhanh hơn?

Bên Trái Đất, khi diễn ra trận không chiến tại Anh Quốc, Anh vẫn luôn có quân bài tẩy, lúc ấy họ còn một lượng lớn đơn vị không quân tiến hành huấn luyện ở những nơi mà Đức Quốc Xã không thể đến được như Scotland, Meyer của Đức Quốc Xã kỳ thực từ đầu đến cuối đều không để cho Không quân Hoàng gia Anh dốc toàn lực.

Bên này Meyer rốt cuộc đã ép Liên hiệp Vương quốc phải dốc toàn lực?

Nếu Hợp Chủng Quốc có thể nhanh chóng chuyển sang Mustang, vậy P47 sẽ chẳng còn ai cần nữa, không ai cần thì tôi cần, tôi muốn dùng nó làm

máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi, ném bom 500kg.

Vương Trung quay đầu lại hỏi Vasily: "Lịch hôm nay của tôi có thể trống buổi chiều không?"

"Buổi chiều chủ yếu là ngài dạy học sinh, báo cho trường điều chỉnh giờ học là được, Phó hiệu trưởng Valery sẽ giải quyết." Vasily nói.

Vương Trung gật đầu, quay đầu nói với đại biểu Không quân: "Vậy tôi đi xem. Những chiếc máy bay này quyết định giao cho trung đoàn nào chưa?"

"Trung đoàn tiêm kích số 31."

Vương Trung: "Trung đoàn của Kharlamov ấy à?"

Máy bay tôi muốn đến, lại giao cho trung đoàn tiêm kích do một trung tá có quan hệ mật thiết với tôi chỉ huy, mấy người này, đây là đang tiếp tay cho những lời đồn không hay ở Yekaterinburg đấy!

Vương Trung: "Không, tôi muốn loại máy bay này không phải để làm tiêm kích."

Đại biểu Không quân kinh hãi: "Nhưng Trung tá Smith - người phụ trách tiếp nhận phía Hợp Chủng Quốc nói đây là tiêm kích mà?"

Vương Trung: "Vậy là các anh không nắm rõ đặc điểm của tiêm kích ưu tú của Hợp Chủng Quốc rồi."

Tiêm kích ưu tú của Hợp Chủng Quốc, không chiến xác thực rất mạnh, nhưng đặc điểm lớn nhất là mang được rất nhiều vũ khí tấn công mặt đất.

Nghe nói đây là bởi vì nhiên liệu hàng không mà Hợp Chủng Quốc sử dụng quá đỉnh, thêm vào máy bay như thể được tiếp thêm sức mạnh.

Trái Đất còn xảy ra chuyện tự mình dọa mình: Mỹ thu được một chiếc Zero khá hoàn chỉnh, sau đó kéo về, thêm nhiên liệu hàng không của mình vào rồi cho bay thử, kết quả phát hiện tính năng cực kỳ bá đạo, khiến Hải quân phải vội vàng nâng cao tiêu chuẩn hiệu năng của tiêm kích mới.

Nhưng thực ra nhiên liệu hàng không của Nhật Bản không tốt, Zero mà thêm loại nhiên liệu rác rưởi đó vào thì căn bản không có tính năng như vậy. Trên thực tế, thiết kế của Zero ưu việt như vậy là do bị động cơ yếu kém ép buộc mà thành.

Vương Trung thật ra có chút lo lắng nhiên liệu hàng không tự sản xuất của Ant không thể nào khiến P47 phát huy được hiệu năng như khi ở trong tay Hợp Chủng Quốc. Nhưng nghĩ lại mình còn muốn Hợp Chủng Quốc không ít nhiên liệu hàng không, nhìn đám người này gọi tên mình lên, máy bay đều giao cho những người quen thuộc với mình, những nhiên liệu hàng không chất lượng cao này chắc chắn cũng sẽ ưu tiên cung ứng cho những đơn vị này.

Vương Trung: "Giúp tôi báo với Bộ tư lệnh Không quân, nên giao những chiếc tiêm kích này cho trung đoàn cường kích số 4, để họ dùng làm máy

bay tấn công mặt đất."

Trung đoàn cường kích số 4 chính là trung đoàn của viên phi công đã đưa ra ý kiến trong tòa nhà Cục quân giới mà Vương Trung gặp trước đó, khi đó Vương Trung đã hứa sẽ cố gắng kiếm cho họ ít tiêm kích một chỗ ngồi, một động cơ, phù hợp để ném bom bổ nhào, đây chẳng phải đã kiếm được rồi sao!

"Trung đoàn cường kích số 4 sao?" Đại biểu Không quân cau mày, "Vâng, tôi sẽ nói với Tư lệnh Không quân… Hay là hôm nay ngài tự mình nói với ông ấy khi đón máy bay?"

Vương Trung: "Được. Vasily, đã thông báo cho trường chưa?"

"A? Tôi đi gọi điện ngay đây." Vasily vội vàng chạy đi.

Cái tên này, vừa rồi còn ở bên cạnh cười hớn hở nhìn, cũng không biết tranh thủ thời gian gọi một cú điện thoại.

Chẳng mấy chốc Vasily đã trở về: "Xong rồi!"

Vương Trung: "Đi!"

————

Vương Trung gặp được Đại tướng Không quân Dostoev ở sân bay.

"Giao tiêm kích cho trung đoàn cường kích?" Vị đại tướng vẻ mặt kinh ngạc, "Sao được? Hiện tại chúng ta rất thiếu tiêm kích, hiệu năng của LaGG-3 không tốt lắm, các phi công phàn nàn rất nhiều, chúng tôi định dùng số tiêm kích này để thay thế LaGG-3…"

Vương Trung: "Ngài ngàn vạn lần đừng làm thế! Hiệu năng của loại máy bay này khác biệt khá lớn so với LaGG-3, nó thích hợp đánh kiểu năng lượng, chiếm giữ độ cao rồi bổ nhào xuống, sau đó nhanh chóng kéo lên."

Đại tướng Không quân Dostoev trợn tròn mắt, nhìn Vương Trung đang thao thao bất tuyệt: "Không ngờ ngài lại am hiểu chuyện này đấy, tôi còn tưởng lại là lời tâng bốc ngài."

Vương Trung: "Tâng bốc?"

Đại tướng Không quân Dostoev nhún vai: "Ngài nên cải trang đến quán bar ở Yekaterinburg nghe thử xem sao, ngài đã trở thành người khổng lồ trong thần thoại Prosen, dám khiêu chiến với thần của họ rồi đấy."

Hình tượng của tôi trong quán bar lại đáng sợ vậy sao?

Đại tướng không quân nói tiếp đề tài ban đầu: "Ý ngài là chiếc máy bay này rất thích hợp làm máy bay ném bom giống như Stuka của địch?"

Vương Trung: "Nói đùa, thứ này lợi hại hơn Stuka nhiều."

Đại tướng Dostoev: "Không quân quả thật vẫn luôn muốn học tập Không quân Prosen, để Pe-2 thực hiện ném bom bổ nhào càng nhiều càng tốt,

nhưng dựa theo phản hồi hiện tại, Pe-2 hơi lớn so với một chiếc máy bay ném bom bổ nhào.

"Còn cường kích một động cơ Il-2 của chúng ta được thiết kế để bay thấp tấn công địch, góc bổ nhào trên 30 độ sẽ rung lắc rất mạnh, trước đó còn xảy ra thảm kịch bổ nhào 60 độ dẫn đến gãy đôi trên không. Chúng ta vừa vặn lại thiếu máy bay ném bom bổ nhào."

Vương Trung: "Bây giờ đã có rồi."

Lúc này trên bầu trời truyền đến tiếng động cơ gầm rú, P47 bay theo đội hình lướt qua bầu trời sân bay.

Vasily ngẩng đầu nhìn những chiếc máy bay được vẽ họa tiết sọc ngựa vằn truyền thống của Không quân Lục quân Hợp Chủng Quốc trên cánh, thuận miệng nhận xét: "Sao trông giống như bình sữa mọc cánh vậy?"

Nói đúng lắm Vasily! Thứ này ở Trái Đất có biệt danh là "bình sữa".

Vasily: "Trông chẳng mạnh mẽ chút nào, tiêm kích ưu tú chẳng phải nên có hình dáng thon dài như điếu xì gà sao?"

Vương Trung: "Loại đó sử dụng động cơ làm mát bằng chất lỏng, máy bay dùng động cơ làm mát bằng khí - hay nói cách khác là động cơ làm mát bằng gió đều có hình dáng chắc nịch như vậy."

Dostoev lại nhìn Vương Trung thêm vài lần.

Ba mươi chiếc "bình sữa" hoàn thành màn bay biểu diễn bắt đầu hạ cánh theo từng nhóm, lượn về phía sân đỗ máy bay của Vương Trung.

Lúc này, Đại tướng Dostoev nói: "Nếu ngài cho rằng những chiếc máy bay này nên được giao cho trung đoàn cường kích, chúng tôi sẽ để phi công cường kích thử nghiệm trước. Nhưng phần lớn bọn họ đều không có kinh nghiệm lái tiêm kích, khả năng không chiến có thể sẽ khá thấp."

Vương Trung: "Không cần để họ không chiến, cứ bổ nhào ném bom, sau đó lợi dụng tốc độ cao có được từ cú bổ nhào để áp sát mặt đất rút lui."

Đại tướng Dostoev: "Để họ thử xem sao, biết đâu các phi công lại không thích, khi đó tôi sẽ giao những chiếc máy bay này cho trung đoàn tiêm kích."

Vương Trung: "Cũng được, sau đó để cho trung đoàn tiêm kích thực hiện nhiệm vụ ném bom bổ nhào. Trung đoàn của Kharlamov ấy, hồi ở Shostka tôi đã để cho họ thực hiện nhiệm vụ ném bom bổ nhào rồi, lúc ấy họ còn phàn nàn là chỉ mang được hai quả bom 100kg, sát thương đối với địch quá nhỏ."

Đại tướng Dostoev: "Sau đó, họ thường xuyên huấn luyện hạng mục ném bom bổ nhào, giao cho họ quả thực rất thích hợp."

"Vậy quyết định như vậy đi."

Lúc này, chiếc P47 đã hạ cánh lượn đến trước mặt Vương Trung, phi công mở cửa buồng lái, cũng không đợi lính hậu cần bắc thang, trực tiếp nhảy lên cánh máy bay, sau đó nhảy xuống đất, đi thẳng về phía Vương Trung, dùng tiếng Ant bập bẹ nói: "Xin chào, ngài là Trung tướng Rokossovsky phải không?"

Cảnh vệ lập tức xông lên, chặn viên phi công lại.

Vương Trung: "Không cần cản, anh ấy chỉ muốn bắt tay thôi."

Nói xong, Vương Trung tự mình đẩy cảnh vệ sang một bên, nắm lấy tay viên phi công đang chìa ra: "Mọi người vất vả rồi."

Viên phi công lập tức rút tay về, giơ tay chào Vương Trung: "Trung tá Donald, phi đội tình nguyện, xin được kính chào ngài."

Vương Trung: ?

Phi đội tình nguyện?

(Hết chương)

Chương 131: Sức mạnh của truyền thông (Bù 30/33)

Vương Trung: "Anh vừa nói gì cơ?"

Trung tá Donald: "Phi đội tình nguyện. Chúng tôi từng tình nguyện tham gia phi đội chiến đấu vì Liên hiệp Vương quốc Anh vào thời điểm nguy cấp nhất. Tháng 7 năm nay, Prosen cơ bản đã ngừng không kích quy mô lớn vào Liên hiệp Vương quốc Anh, chúng tôi bèn quay về Hợp Chủng Quốc. Nhưng rất nhiều đồng đội của chúng tôi đã bỏ mạng, vì vậy chúng tôi muốn đổi địa điểm để chiến đấu với Prosen."

Vương Trung: "Không quân Hợp Chủng Quốc - ý tôi là Không quân Lục quân gần đây không có dự định giao chiến với quân địch sao?"

Trung tá Donald: "Nhiệm vụ chủ yếu vẫn là bảo vệ lục địa Hợp Chủng Quốc, và đến Asia-Pacific đánh Đế quốc Phù Tang. Nhưng chúng tôi muốn chiến đấu với người Prosen."

Vương Trung nhíu mày: "Vậy, mấy chiếc máy bay này, các anh định tự mình sử dụng à?"

Trung tá Donald: "Không, chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa máy bay đến đây, còn lái loại máy bay nào để chiến đấu thì phải xem tình hình cụ thể. Thực tế, phần lớn chúng tôi đều lái Mustang ở Liên hiệp Vương quốc Anh, có một số điểm khác biệt so với P47, cần phải huấn luyện chuyển loại."

Donald dừng lại một chút, nghiêm túc nói: "Phi công Prosen rất lợi hại, chúng tôi không muốn gặp phải bọn họ khi chưa chuẩn bị kỹ càng."

Vương Trung quay đầu nói với Đại tướng Không quân: "Những người này đều là phi công giàu kinh nghiệm chiến đấu, tôi thấy có thể để họ huấn luyện cho phi công của chúng ta cách chiến đấu với phi công Prosen."

Dostoev gật đầu: "Không quân quả thực đã bổ sung rất nhiều phi công chỉ có kinh nghiệm ở câu lạc bộ bay, thời gian bay của họ nhìn chung không nhiều, đương nhiên cũng chưa từng giao chiến với quân địch."

Đang nói thì 30 chiếc P47 trên bầu trời gần như đã hạ cánh xong, nhưng trên không trung lại vang lên tiếng động cơ.

Vương Trung: "Vẫn còn máy bay sao?"

Đại tướng Dostoev: "Còn 30 chiếc P-39 Airacobra nữa."

Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên vẫn cho Airacobra.

Trung tá Donald ở bên cạnh nói: "Đây là loại máy bay khá tệ, buồng lái chật hẹp, cửa hút gió của động cơ không tốt, hơn nữa dễ bị quá nhiệt. Không quân Lục quân không muốn nhận, phần lớn sẽ giao cho các anh."

Vương Trung muốn cười, bởi vì những nhược điểm này của Airacobra, đều vô tình bị người Nga khắc phục, ví dụ như buồng lái chật hẹp, điều này chưa bao giờ là vấn đề.

Đừng thấy người Nga cao to lực lưỡng, nhưng nhu cầu về không gian lại rất nhỏ, rất giỏi chịu đựng. Bên Trái Đất, xe tăng M3 Lee được viện trợ cho Liên Xô theo chương trình Cho vay - Cho thuê, người Nga vừa nhìn thấy "Ôi chao, không gian rộng thế này", liền nhét vào bên trong xe tăng 7, 8 người lính bộ binh được vũ trang đầy đủ, sử dụng xe tăng như xe chiến đấu bộ binh.

Điều quan trọng là sau khi nhét nhiều lính bộ binh như vậy, xe tăng vẫn có thể chiến đấu và khai pháo bình thường.

Có lẽ chỉ có người Ấn Độ mới nhét được nhiều hơn người Nga.

Còn dễ bị quá nhiệt, nói đùa à, hãy nhìn vào môi trường chiến đấu rồi hãy nói, đây là nhược điểm sao? Đây rõ ràng là ưu điểm, không dễ bị đóng băng.

Nghĩ đến đây, Vương Trung đã mỉm cười, Vasily rất nghi ngờ: "Loại máy bay này bị sao vậy?"

Vương Trung: "Không có gì, tốt hay không thì phải để phi công bay thử mới biết được."

Vừa dứt lời, một phi đội máy bay xếp thành nhiều đội hình chữ V xuất hiện, bay lướt qua bầu trời sân bay một cách chỉnh tề.

Vasily kinh ngạc nói: "Lần này là loại máy bay giống điếu xì gà kìa! Vậy loại này là làm mát bằng chất lỏng sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhìn hình dáng là có thể phân biệt được, thân máy bay thon dài là sử dụng động cơ làm mát bằng chất lỏng, thân máy bay ngắn và dày là động cơ làm mát bằng không khí."

Nói xong, hắn quay sang Trung tá Donald: "Những chiếc này cũng do phi đội tình nguyện lái sao?"

"Phải, như vậy chúng tôi sẽ không phải quay về nữa, có thể trực tiếp chiến đấu ở đây." Trung tá Donald nói.

Vương Trung: "Rất tốt, càng nhiều huấn luyện viên càng tốt."

"Về việc này," Donald có chút ngại ngùng, "thực ra phần lớn thành viên phi đội không biết tiếng Ant, e rằng việc huấn luyện khó mà thực hiện được. Vừa rồi tôi không có cơ hội nói."

Vương Trung: "Vậy các anh có thể tiến hành không chiến với phi công của chúng tôi, sử dụng chiến thuật của quân đội Prosen, để họ làm quen với kỹ thuật của đối phương."

Donald: "Chuyện này thật sự khiến người ta không vui nổi."

Lúc này, các phi công của P47 đã tập hợp xong, phụ tá của Donald chạy nhanh đến, giơ tay chào hắn, nói bằng tiếng Anh, Vương Trung chỉ có thể miễn cưỡng đoán được hắn nói: "Trung tá, phi đội 1 của phi đội tình nguyện đã tập hợp xong."

"Tôi biết rồi." Trung tá gật đầu, "Không có gì đặc biệt, có thể...."

Vương Trung nhíu mày, nửa câu sau hắn nói quá nhanh, Vương Trung không nghe rõ.

Không còn cách nào, thời kỳ đỉnh cao tiếng Anh của cậu là lúc thi đại học, giờ đã mai một hết rồi.

Vasily: "Hắn nói mọi người có thể đi nghỉ ngơi theo sự sắp xếp của Ant, bay đường dài vất vả rồi."

Vương Trung: "Cậu còn hiểu cả tiếng Anh?"

Vasily: "Thực ra tiếng Prosen và tiếng Anh có mối liên hệ nhất định, đã hiểu tiếng Prosen thì học tiếng Anh tương đối đơn giản. Nhưng học tiếng Carolin lại khó, là hai hệ thống ngôn ngữ khác nhau. Tiếng Carolin và tiếng Castilla lại cùng một hệ thống." [Carolin:Pháp, Castilla:Tây Ban Nha]

Vương Trung: "Cậu biết tiếng Carolin và tiếng Castilla à?"

Vasily ngược lại kinh ngạc nhìn Vương Trung: "Ngài không biết tiếng Carolin sao? Ngài là quý tộc mà!"

Vương Trung: "Thời đại mà quý tộc ai cũng phải biết tiếng Carolin đã qua từ hơn trăm năm trước rồi, đó là thời đại của vị hoàng đế chinh phạt kia!"

Lúc này, Đại tướng Dostoev ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của hai người rồi đưa mắt về phía Donald.

Vương Trung và Vasily cùng nhìn sang, vừa hay thấy Donald dẫn theo phụ tá đi tới.

Trung tá Donald: "Các thành viên phi đội tình nguyện hi vọng được chụp ảnh chung với ngài."

Vương Trung: "Tôi?"

"Vâng, mọi người cho rằng ngài là ngôi sao chiến thắng, có thể mang đến may mắn."

Vương Trung vốn định nói đây là mê tín, nhưng nghĩ lại, thế giới này, thần tiễn thật sự có thể bắn trúng kẻ địch nhờ cầu nguyện, tốt hơn hết là không nên coi thường hành vi mê tín.

Tuy phái thế tục cho rằng, một ngày nào đó, sự dẫn đường của thần tiễn có thể được khoa học giải thích, có thể là thông qua cơ học lượng tử, dù sao cũng sẽ có lời giải thích.

Vương Trung: "Được rồi, chờ khi nào Airacobra hạ cánh hết, tôi sẽ chụp ảnh chung với mọi người."

Hắn dừng lại một chút, rồi hỏi: "Tôi nổi tiếng như vậy ở Hợp Chủng Quốc sao?"

"Phải." Trung tá Donald cười nói, "Chuyện này cũng có công lao của người Prosen. Một cổ đông của tờ New York Daily News là người gốc Prosen, trước khi tuyên chiến, ông ta liên tục đăng bài viết ca ngợi quân đội Prosen là vô địch. Họ đã tốn rất nhiều giấy mực để thổi phồng chiến thắng Agasukov."

Vương Trung lập tức hiểu ra, hiệu ứng boomerang phải không, thời đại này đã có hiệu ứng boomerang rồi.

Donald cười nói: "Sau đó, cảnh ngài tiêu diệt 10 vạn quân Prosen ở Kalanskaya, dẫn đầu một đoàn tướng lĩnh diễu hành khắp phố đã lan truyền khắp nơi."

Hắn vừa dứt lời, viên phụ tá liền lấy một cuốn sổ từ trong túi đựng bản đồ ra, sau đó mở trang đầu cuốn sổ, cho Vương Trung xem mẩu báo được cắt ra dán bên trong.

Trong bức ảnh đen trắng, Vương Trung cưỡi Bucephalus, ngẩng cao đầu, oai phong lẫm liệt, bên cạnh là hàng tù binh tướng lĩnh Prosen.

Chủ yếu là quân phục của các tướng lĩnh Prosen có cổ áo màu đỏ, mà không biết người chụp ảnh đã dùng kỹ thuật gì, khiến cổ áo màu đỏ này trở nên rất nổi bật.

Vương Trung: "Vậy nên những lời tâng bốc trước đó của người Prosen đã vô tình khiến tôi được chú ý nhiều hơn?"

"Chính xác là vậy. Ngoài ra, gã Prosen kia bị phát hiện có liên quan đến Đại sứ quán Prosen, đã bị bắt với tội danh gián điệp."

Bắt tốt lắm!

Donald tiếp tục nói: "Ngoài ra, trước đây, vị tướng nổi tiếng nhất bên chúng tôi là Tướng Douglas, ông ấy thích đeo kính râm và hút tẩu, tạo hình của ngài khác biệt quá lớn so với ông ấy, kết quả là càng gây hiệu ứng truyền thông."

Vương Trung: "Vì khác biệt sao?"

"Phải, Tướng Douglas đặc biệt thích làm những việc khác người để lên báo."

Chờ chút, vị tướng này tên là Douglas, thích đeo kính râm và hút tẩu -

Trong đầu Vương Trung đột nhiên vang lên nhạc nền quen thuộc và giọng đọc đầy nam tính của AI:

"Thống chế 5 sao MacArthur từng nhận xét rằng, hãy giao cho Rokossovsky một tập đoàn quân, ông ta dám cho quân uống nước bên bờ Đại Tây Dương, biến vùng đất từ Ireland đến Khiết Đan thành lãnh thổ của Ant..."

Vương Trung: "Có dịp, tôi muốn uống rượu với Tướng Douglas."

Trung tá Donald thở dài: "Chuyện đó phải chờ đến khi nào ông ấy đánh bại quân đội Đế quốc Phù Tang. Lúc chúng tôi cất cánh, đài phát thanh đưa tin quân đội Đế quốc Phù Tang đã đổ bộ lên khu vực đóng quân của Tướng Douglas."

Vương Trung: "Kẻ địch chỉ là hổ giấy, chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng."

Lúc này, các phi công lái P-39 cũng lần lượt tập hợp lại, Vương Trung thấy đội hình 2 chiếc P-39 cuối cùng đã hạ cánh, bèn nói: "Hình như tất cả máy bay đã hạ cánh rồi. Hay là vẫn còn máy bay chưa đến?"

"Hết rồi, đợt đầu chỉ có 60 chiếc. Máy bay vận tải đã hạ cánh từ sớm, chuyển hàng hóa lên tàu hỏa hết rồi."

Vương Trung: "Vậy chúng ta chụp ảnh thôi."

Vừa dứt lời, một tiếng "bụp" vang lên cùng ánh đèn flash lóe sáng, Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy phóng viên Mike và cộng sự.

Chuyện thế này, nếu hai người này không xuất hiện thì chắc chắn là họ bị ốm liệt giường, hoặc bị gián điệp Prosen ám sát rồi.
Vương Trung: "Giới thiệu cho các vị một chút, đây chính là người tạo ra bức ảnh kia! Bạn cũ của tôi phóng viên Mike và cộng sự của anh ấy, phóng viên ảnh Robert!"

Phóng viên Mike cười ha hả đi tới, còn Robert thì không ngừng tìm vị trí chụp ảnh.

"Nghe nói ngài muốn đích thân nghênh đón phi hành đoàn, chúng tôi lập tức tới ngay." Phóng viên Mike nói.

Vương Trung: "Đến thật đúng lúc, tôi muốn chụp chung một bức ảnh với các thành viên phi hành đoàn tình nguyện, họ hình như cho rằng điều này có thể mang đến may mắn."

Phóng viên Mike: "Được chứ, lúc này chúng ta đều cần may mắn."

————

Ngày hôm sau, Julian năm 914, ngày 21 tháng 12, Vương Trung cầm tờ báo ở phòng ăn trong trang viên lên lật xem trang nhất, phát hiện ra không phải là ảnh chụp chung với phi hành đoàn, mà là ảnh hắn đang trò chuyện với Trung tá Donald.

Bức ảnh trông như thể Trung tá Không quân Hợp Chủng Quốc đang được Ngôi Sao Chiến Thắng chỉ dạy.

Vương Trung không khỏi nhíu mày, đây chắc chắn là do giáo hội cố tình lựa chọn, không biết Hợp Chủng Quốc bên kia sẽ dùng ảnh nào.

Nelly đi ngang qua Vương Trung, thò đầu ra nhìn, nói: "Dạo gần đây phần lớn thời gian trang nhất đều là ngài đấy."

Vương Trung: "Thường xuyên như vậy sao?"

Nelly: "Vâng, ngài và bệ hạ Olga I cơ bản mỗi người chiếm một nửa, hay là tôi nên chuẩn bị thăng chức thành nữ bộc Hoàng gia rồi?"

Vương Trung: "Đừng nghĩ nữa. Vả lại, sau chiến tranh có còn Hoàng gia hay không cũng là một vấn đề đấy."

Vương Trung vừa nghĩ đến chuyện sau chiến tranh là lại đau đầu, bèn ép bản thân không nghĩ đến nữa, dù sao đại địch trước mắt, chưa đánh bại Prosen thì làm sao dám nghĩ đến chuyện sau chiến tranh.

Đây chính là Prosen đã dồn Liên Hiệp Vương Quốc vào đường cùng, nếu không phải Barbarossa bắt đầu, có thể không kích sẽ vẫn tiếp tục a! Không phải loại có thể khiến Không quân Hoàng gia chơi chưa đã như năm Prosen tam.

Để phân tán sự chú ý, Vương Trung hỏi: "Hôm nay ăn gì?"

"Thịt hộp Spam ăn kèm trứng cá muối, còn có cá tầm đóng hộp."

Vương Trung: "Ngoại trừ đồ Hợp Chủng Quốc viện trợ, thì chỉ còn nguồn cung cấp cá là bình thường sao?"

Nelly: "Hôm nay là ngày cá."

"Ồ... Tôi quên mất."

Trước đây ngày cá chỉ là quy định không bắt buộc, nhưng hiện tại nguồn cung ứng trở nên khó khăn, cho nên đã trở thành tiêu chuẩn bắt buộc.

Nhưng mà lúc cung ứng khó khăn mà vẫn có thể cung cấp trứng cá muối không giới hạn cũng thật khó hiểu.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung cầm lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Giọng Pavlov từ đầu dây bên kia truyền đến: "Anh tốt nhất đến Kubinka xem sao, có một nhóm tân binh kỳ lạ mới đến, tôi không biết phải xử lý như thế nào."

Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ tân binh gì mà khó xử lý vậy, không thể nào là Leopard 2A6 đến chứ?

Hắn nói: "Lát nữa tôi đến."

(Hết chương)

Chương 132: Quân tình nguyện Melainia (Minh chủ tạng thêm)

Vương Trung phải mất hơn một tiếng đồng hồ mới đến được Kubinka.

Đoàn xe vừa đi vào trạm gác cổng chính của thao trường, Vương Trung đã nhìn thấy một đám người đông nghịt ngồi trên quảng trường, các cô gái của đội nấu ăn đang phát đồ ăn cho họ.

Pavlov dẫn theo một đám sĩ quan từ tòa nhà được sử dụng làm sở chỉ huy phòng thủ thành phố trong thao trường đi ra, chạy thẳng đến đoàn xe của Vương Trung.

Vương Trung chất vấn từ xa: "Sao lại để họ ngồi trong tuyết thế kia? Ngoài trời lạnh như vậy."

Pavlov vẻ mặt chua xót: "Họ không chịu vào nhà, nhất quyết muốn đợi ngài ở ngoài trời lạnh giá này, nên tôi chỉ đành bảo đội nấu ăn phát bánh mì kẹp thịt và nước nóng cho họ."

Vương Trung nhìn về phía những người này.

Lúc này rất nhiều người đã phát hiện ra Vương Trung, những người ngồi lần lượt đứng dậy.

Vương Trung đang định bước về phía họ, thì chợt nhớ ra mình còn chưa hỏi lai lịch của những người này, bèn vội vàng quay đầu hỏi: "Họ rốt cuộc là ai vậy? Xem ra cũng không có đồng phục quân đội."

Pavlov: "Đây là nhóm quân tình nguyện Melainia đầu tiên, vừa được đưa đến từ nơi bố trí. Giáo sĩ đưa họ đến nói rằng, họ không muốn đến đơn vị khác, yêu cầu được phục vụ dưới trướng ngài."

Vương Trung: "Chỉ vì tôi chụp ảnh chung với "cô Minerva" thôi sao?"

Pavlov nhíu mày: "Cô Minerva?"

Vương Trung xua tay: "Là biệt danh tôi đặt cho "Vị công chúa vong quốc" Melainia kia."

Lúc này, những người Melainia đồng loạt đứng dậy, Vương Trung bèn bước về phía họ.

Nhóm người này rõ ràng đã được huấn luyện quân sự, khi Vương Trung đi đến trước mặt họ thì đã chỉnh đốn đội ngũ xong, đồng loạt nhìn hắn.

Vương Trung: "Xin chào mọi người, những người tình nguyện Melaini."

Hắn nói xong vốn tưởng sẽ nhận được câu trả lời đồng thanh, ví dụ như "Chào thủ trưởng", nhưng những người Melainia chỉ nhìn hắn, không nói gì.

Một người đàn ông trông đã bốn mươi tuổi bước ra trước mặt Vương Trung, giơ tay chào.

Vương Trung: "Tuy ông không mặc quân phục, nhưng có vẻ đã qua huấn luyện quân sự?"

Người đàn ông: "Tôi vốn là Thiếu tướng Melaini, hiện tại được mọi người bầu làm chỉ huy viên."

Từ cách gọi "chỉ huy viên" có thể thấy người đàn ông này theo phái thế tục, phái thế tục cho rằng mọi người đều bình đẳng, nên gọi là chỉ huy viên, không có sự phân biệt cao thấp với chiến sĩ, gọi chung là chỉ huy và chiến sĩ.

Vương Trung đưa tay ra: "Chào ngài, ngài Thiếu tướng. Tôi nghe các giáo sĩ nói, các vị nhất quyết muốn đến dưới trướng tôi."

Vị Thiếu tướng nắm lấy tay Vương Trung: "Kính chào ngài, Trung tướng Rokossovsky. Chúng tôi thật sự muốn đến dưới trướng ngài, bởi vì ngài đã thắp lên trong chúng tôi ý chí chiến đấu chống lại Prosen một lần nữa. Rất nhiều người trong chúng tôi đã chuẩn bị tiếp tục chạy về phía đông, chúng tôi cứ ngỡ Ant cũng sẽ thất thủ, giống như Carolin vậy."

Vương Trung: "Carolin cũng đâu có ngừng kháng cự, Tự do Carolin của Tướng De Gaulle vẫn đang chiến đấu. Các vị cũng nên tiếp tục chiến đấu."

Vị Thiếu tướng có vẻ hơi hổ thẹn, buông tay Vương Trung ra: "Chúng tôi... đã bị Prosen đánh cho mất hết ý chí chiến đấu. Sau khi tổ quốc bị diệt vong, Prosen liên tiếp giành thắng lợi, tuy Liên Hiệp Vương Quốc dựa vào Hải quân Hoàng gia nên chưa bị chiếm đóng, nhưng có vẻ cũng chẳng có cách nào phản công.

"Lúc Prosen vừa xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau để tấn công Ant, chúng tôi còn hân hoan khôn xiết, cứ ngỡ 5 triệu quân Ant có thể dễ

dàng tiêu diệt Prosen, kết quả chúng tôi thấy được gì? Cho dù chúng tôi không tin Prosen tuyên truyền đã tiêu diệt 4 triệu quân, thì chiến tuyến cũng không thể nào nói dối."

Lời vị Thiếu tướng nói, phần lớn người Melainia đều nghe thấy, không ít người cúi đầu xuống.

Vị Thiếu tướng: "Chỉ cần còn một tia hy vọng, chúng tôi cũng sẽ tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ hoàn toàn không còn hy vọng. Đối với chúng tôi mà nói, ngài chính là tia sáng đầu tiên xé toạc bóng tối, rất nhiều người trong chúng tôi sau khi nhìn thấy bức ảnh ngài áp giải các tướng lĩnh Prosen diễu phố đã được thắp lên ý chí chiến đấu một lần nữa.

"Vì vậy, chúng tôi hy vọng có thể chiến đấu dưới trướng ngài, giành lại tổ quốc!"

Người Melainia đồng thanh hô vang: "Giành lại tổ quốc!"

Câu "Giành lại tổ quốc" này được hô bằng tiếng Melaini, Vương Trung mơ hồ nghe ra được họ đang hô cái gì, dù sao đều thuộc ngữ hệ Slav.

Vương Trung: "Quê hương tôi cũng đã mất, tôi luôn mong chờ ngày trở về quê hương."

Lúc này, có người hỏi: "Tướng quân, đất đai quê hương ngài mang theo người là thật sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy."

Hắn cầm lấy hộp cơm luôn đeo trên người, giơ cao lên: "Ngày tôi đào hộp đất này, cha tôi và người anh em tốt của tôi đã hy sinh trong vòng vây Agasukov. Tôi muốn đánh trở về quê nhà, rải hộp đất này lên nơi họ hy sinh."

Vương Trung để ý thấy, rất nhiều người đều rưng rưng nước mắt, xem ra họ cũng có người thân hy sinh dưới gót giày Prosen.

Vị Thiếu tướng thay mặt mọi người nói: "Hãy cho phép chúng tôi gia nhập đội ngũ của ngài, chúng tôi muốn chiến đấu. Nhóm đầu tiên được chiêu mộ đều là những người có kinh nghiệm quân ngũ, chúng tôi không thể bảo vệ tổ quốc, nhưng chúng tôi có thể giành lại nó."

Vương Trung: "Tôi nghe nói trong số các vị có rất nhiều học sinh trung học?"

Vị Thiếu tướng: "Vâng, bởi vì nơi này đa phần đều theo phái Đông Chính giáo thế tục, nên phần lớn là người đến từ thành thị, số lượng học sinh trung học tốt nghiệp rất nhiều. Cũng chính vì vậy mà phần lớn mọi người đều hiểu tiếng Ant. Ngài có thể bổ sung chúng tôi vào bất kỳ đơn vị nào."

Vương Trung: "Tôi hy vọng những ai có kinh nghiệm sửa chữa máy móc hãy ra khỏi hàng. Ông hãy dịch lại bằng tiếng Melaini."

Vị Thiếu tướng lập tức làm theo.

Rất nhanh, rất nhiều người lần lượt bước ra khỏi hàng ngũ, nhìn có vẻ hơn một nghìn người.

Vương Trung vui mừng khôn xiết: "Nhiều vậy sao!"

Trong số những người bước ra có người nói với hắn: "Bởi vì không ít người là đồng hương cùng nhà máy với chúng tôi, lúc Prosen đánh đến thì bị động viên, kết quả là vừa đến đơn vị đóng quân còn chưa kịp huấn luyện, thì Wisła Warsy đã thất thủ, chúng tôi chỉ đành chạy."

Vương Trung nhìn về phía người vừa nói: "Nhà máy của các ông sửa chữa ô tô sao?"

"Sản xuất ô tô." Người nọ đáp.

Vương Trung: "Tốt, rất tốt. Hiện tại chúng tôi đang rất thiếu nhân viên bảo trì chiến trường, các ông hãy thành lập Tiểu đoàn bảo trì chiến trường số 1!"

"Chúng tôi muốn đánh quân Prosen!"

Vương Trung: "Tôi hiểu tâm trạng muốn trực tiếp nổ súng vào quân Prosen của các ông. Nhưng chiến tranh không chỉ là nổ súng vào kẻ địch, sửa chữa cũng rất quan trọng. Quân đội của tôi sẽ được trang bị xe tăng và xe chống tăng có thời gian sản xuất rất dài, vô cùng quý giá, sản xuất mới thì cần thời gian quá lâu.

"Vì vậy, nhất định phải dựa vào các ông, bất chấp bom đạn kéo xe tăng bị hỏng về, sửa chữa lại! Đây chính là chiến trường của các ông, là trận chiến của các ông. Đây là một trận chiến vô cùng vô cùng quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cả việc nổ súng vào kẻ địch.

"Một trong những lợi thế của quân Prosen chính là khả năng bảo đảm. Chúng ta phải học tập!"

Hơn một nghìn người này nhìn nhau.

Lại có người nói: "Nhưng chúng tôi muốn đổ máu cho Melaini, làm công nhân sửa chữa... trở về làm sao dám huênh hoang với người ta."

Vương Trung: "Sao lại không thể? Chẳng phải vừa nãy tôi đã nói rồi sao, các ông phải bất chấp bom đạn của địch kéo xe tăng về. Chẳng lẽ các ông không biết, trong Quân đội Ant, tỷ lệ hy sinh của nhân viên y tế chỉ đứng sau giáo sĩ sao? Các ông chính là nhân viên y tế của xe tăng!

"Quyết định vậy đi, các ông là Tiểu đoàn sửa chữa chiến trường số 1, là lực lượng bảo đảm chính quy đầu tiên của Binh đoàn Cơ giới đang được thành lập. Được rồi, Pavlov, phân công doanh trại cho họ, sau đó soạn thảo các văn bản thành lập đơn vị!"

Pavlov: "Vâng, mời các vị đi theo vị tham mưu này, đừng phản đối nữa, tướng quân muốn thành lập đội ngũ sửa chữa chuyên nghiệp đã lâu rồi."

Nhìn những người này rời đi, Vương Trung mới quay sang những người Melainia còn lại.

"Những người còn lại sẽ được biên chế thành Sư đoàn bộ binh cơ giới Melainia số 1, tôi sẽ trang bị cho các ông vũ khí trang bị giống như các đơn vị khác dưới trướng tôi. Vì mọi người đều là học sinh trung học, nên phần lớn sẽ trở thành binh chủng kỹ thuật. Sau này có thể sẽ bổ sung thêm một Trung đoàn bộ binh Ant cho các ông."

Vị Thiếu tướng: "Chúng tôi sẽ thành lập quân đội riêng sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, các ông có thể nghĩ ra một cái tên, ví dụ như có thể gọi là Quân đội Nhân dân Melaini, cũng có thể gọi là Quân đội Giải phóng Melaini. Về phần quân kỳ, màu nền nên dùng màu đỏ, quân đội của tôi sử dụng cờ đỏ, là bởi vì ở Loktev, lá cờ mà người dân địa phương tặng tôi đã bị nhuộm đỏ bởi máu.

"Tôi nghĩ các ông cũng có thể sử dụng ý nghĩa này, Melainia đã phải trả giá bằng máu, cầm cờ đỏ tượng trưng cho việc vĩnh viễn không quên những hy sinh này.

"Về phần họa tiết trên lá cờ đỏ, tôi nghĩ có thể dùng hình ảnh chim đại bàng trắng của Melaini, tuy lúc đầu tôi đã nhầm nó thành con ngỗng trắng."

Trong hàng ngũ vang lên tiếng cười.

Vị Thiếu tướng quát: "Không được cười!"

Vương Trung vội vàng xua tay: "Đừng như vậy, tôi chỉ nói đùa một chút thôi, mọi người không cười tôi ngại lắm."

Câu này thực sự đã chọc cười không ít người.

Vương Trung: "Vậy quyết định như vậy đi. Pavlov, hãy dựa theo biên chế của sư đoàn mẫu để biên chế họ thành một sư đoàn."

Pavlov thở dài: "Sư đoàn mẫu còn chưa biên chế xong, anh đúng là giao việc cho tôi không nể nang gì cả."

Vương Trung vỗ vai ông: "Ai bảo ông có năng lực. Trước tiên hãy sắp xếp chỗ ở cho họ đã."

Kubinka vốn dĩ có khu vực đóng quân dùng để diễn tập, có thể chứa được một quân đoàn. Lúc quân Prosen sắp đánh đến, bộ chỉ huy phòng thủ thành phố dự định biến tất cả doanh trại thành pháo đài, nên đã bịt kín rất nhiều cửa sổ, bây giờ muốn vào ở trong những doanh trại này thì cần phải "mở cửa sổ" lại.

Coi "mở cửa sổ" là hoạt động lao động tập thể của đơn vị mới cũng không tệ.

Vương Trung đợi Pavlov phân phó tham mưu đưa tất cả người Melainia đi, rồi mới hỏi: "Sư đoàn mẫu biên chế đến đâu rồi?"

Pavlov: "Vẫn thiếu lính kỹ thuật, bên hải quân điều động hơn hai nghìn lính thủy đánh bộ đến, đều bị tôi chuyển thành lính kỹ thuật. Nhưng... Anh vừa muốn thành lập Tiểu đoàn pháo cao xạ, vừa muốn thành lập Tiểu đoàn sửa chữa chiến trường, cần nhiều lính kỹ thuật như vậy sao?"

Vương Trung: "Cần. Không quân địch là mối đe dọa rất lớn đối với trận địa cố định và mục tiêu mềm của chúng ta, chúng ta không thể lúc nào cũng trông chờ vào Thần tiễn. Ông nhìn xem, cả bộ chỉ huy phòng thủ thành phố có bao nhiêu Thần tiễn, bao nhiêu Tu sĩ cầu nguyện. Tu sĩ cầu nguyện thì có động viên cũng không thể nhiều lên, còn phải chờ họ từ từ lớn lên, trong chiến tranh thứ này thuộc về tài nguyên không thể tái tạo."

Vương Trung dừng lại một chút, rồi bổ sung: "Hơn nữa, Lyuda của tôi có thể sẽ sớm sinh con, cô ấy sẽ phải rời khỏi chiến tuyến."

Pavlov: "Thôi được rồi. Nhưng hiện tại pháo cao xạ của chúng ta không đủ, hơn nữa loại pháo cao xạ có thể bám theo đội hình xe tăng cơ động chỉ có loại 4 nòng gắn trên xe."

Vương Trung: "Cả pháo cao xạ 72K gắn trên xe cũng không có sao?"

"Không có. Hơn nữa nói thật, ông cũng biết tình hình mặt đất của Ant thế nào rồi đấy, muốn bám theo đội hình xe tăng cơ động thì phải có pháo cao xạ tự hành bánh xích mới được." Pavlov nói.

Vương Trung gãi đầu: "Để tôi nghĩ cách, may mà trong vài tháng tới cường độ chiến tranh sẽ giảm xuống đáng kể, chúng ta có thời gian."

(Hết chương)

Chương 133: Tình hình thế giới vào lễ Giáng Sinh năm 914

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống diễn ra đều đều, không có gì đặc biệt.

Không có gì đặc biệt, tức là mỗi ngày con số thương vong do Bộ Tổng tư lệnh công bố đều không vượt quá mười nghìn người.

Lễ Giáng Sinh của giáo hội Đông Chính giáo là ngày 7 tháng 1, nhưng lãnh thổ Ant rộng lớn, để quan tâm đến các dân tộc trong nước, nên vào ngày 25 tháng 12 vẫn tổ chức một số hoạt động chúc mừng đơn giản.

Sáng sớm ngày 25 tháng 12, Vương Trung đã bị Nelly gọi dậy từ sớm, hắn vừa ngồi dậy, Lyusha cũng ngồi dậy, còn va phải vai hắn.

Vương Trung kinh ngạc: "Sao hôm nay ngay cả Lyusha cũng ngủ nướng?"

Lyudmila vốn dĩ dậy rất sớm, vì chiều theo Vương Trung nên mới nằm trên giường chờ hắn dậy rồi cùng nhau rời giường, nhưng lần này ngay cả cô cũng không mở mắt ra.

Nelly: "Hôm nay là lễ Giáng Sinh, tuy chúng ta không đón lễ, nhưng phải tham gia hoạt động do Hoàng cung tổ chức."

Vương Trung: "Tôi rất bận, vừa phải đến ủy ban xem xét ý kiến phản hồi của các quân binh chủng để sửa đổi, vừa phải đến bộ chỉ huy phòng thủ thành phố để giám sát việc biên chế quân đội mới, còn phải đến trường giảng bài viết sách..."

Lyudmila từ phía sau ôm lấy hắn, hôn lên tai Vương Trung: "Hôm qua Belinsky điện hạ đã đích thân gọi điện thoại đến, dặn dò nhất định phải để anh đến Hoàng cung tham gia hoạt động, bởi vì cả Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc đều đón lễ Giáng Sinh, nên hôm nay phải chiêu đãi các nhà ngoại giao của đồng minh.

"Anh không đi, họ sẽ thất vọng đấy."

Vương Trung: "Thôi được rồi, điện hạ nói đúng. Nelly, lấy lễ phục của tôi đến đây. Lyusha, em cũng muốn đi chứ?"

"Đương nhiên rồi. Em định mặc quân phục đi, anh thấy sao?"

Vương Trung: "Được, quân phục đẹp đấy. Dạo này nhìn em mặc thường phục tôi cũng hơi chán rồi."

Lyudmila: "Vậy còn em không mặc gì thì sao?"

"Cũng chán rồi." Vương Trung nói.

Nelly nghe vậy vội vàng lấy bộ quần áo đang cầm trên tay che chắn trước người, lùi về sau một bước.

Vương Trung: "Dù có chán, tôi cũng không đến mức giở trò với cô đâu!"

Nelly: "Xét thấy lịch sử đen tối của ngài, tôi nghĩ vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Xong rồi, xem ra dù mình có thay đổi thế nào, cũng không thể xóa bỏ được định kiến của Nelly.

Vương Trung thở dài, bắt đầu mặc quần áo.

————

Lúc ăn sáng, Nelly mang tờ báo hôm nay và bản tin chiến sự của Bộ Tổng tư lệnh đến.

Vương Trung xem bản tin chiến sự trước, liếc mắt nhìn qua đã kinh ngạc thốt lên: "Ngày hôm qua (24) thương vong cộng lại mà không đến mười nghìn người, xem ra cường độ chiến đấu ở tiền tuyến giảm xuống thật rồi."

Lyudmila: "Mấy ngày hôm trước thương vong cũng không đến mười nghìn người mà? Hy vọng giai đoạn yên tĩnh này có thể kéo dài thêm một chút."

Vương Trung: "Ừ, phải tranh thủ thời gian yên bình này để huấn luyện quân đội. Hiện tại phải chạy đua với thời gian."

Hắn dùng dao nĩa cắt đôi quả trứng ốp la đặt trên miếng thịt hộp Spam trong đĩa, sau đó cho cả thịt nguội cùng trứng vào miệng.

Lòng đỏ của nửa quả trứng còn lại chưa chín hẳn chảy ra, chảy qua miếng thịt hộp Spam, lan ra khắp đĩa.

Vương Trung nhanh chóng ăn xong thịt hộp và trứng, sau đó húp vội bát cháo yến mạch, cuối cùng cho một miếng dưa chuột muối chấm kem chua vào miệng.

Chưa kịp nuốt xuống, Vương Trung đã đứng dậy: "Đi thôi."

Lyudmila: "Nuốt đồ ăn xuống rồi hãy nói."

Vương Trung vội vàng nhai mấy cái, nuốt thức ăn xuống, cười nói: "Câu này của em giống hệt mẹ anh."
Lyudmila: "Anh còn có thể nhớ chuyện của mẹ anh à? Hình như bà ấy đã chết khi chúng ta bốn tuổi rồi thì phải?"

Vương Trung và Pyotr là anh em cùng cha khác mẹ, sau khi mẹ của Pyotr chết, Lão Rokossovsky tái giá, sau đó người vợ trẻ tuổi sinh ra Vương Trung. Cho nên hai anh em tuổi mới chênh lệch lớn như vậy.

Mà mẹ của Vương Trung ở thế giới này cũng đã sớm qua đời, lão công tước giống như liên tục mất đi hai người vợ, không muốn cưới nữa.

Đương nhiên Vương Trung vừa mới nói "Giống mẹ tôi", là chỉ mẹ ở một thời không khác của hắn.

Người mẹ vĩnh viễn không gặp được.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ quê không tên, thúc giục Lyudmila: "Mau lên đi, tham gia hoạt động chính thức này không thể tùy tiện đến muộn."

————

Lúc Vương Trung tiến vào phòng nghỉ của cung điện Mùa Hè, lập tức nhìn thấy một đám người mặc quân trang khác với Ant đang tụ tập lại nói chuyện phiếm.

Vương Trung nhận ra một trong số đó: Trung tá John Wick của Hợp Chủng Quốc.

Hắn lập tức nói với Lyudmila: "Lyusha, tôi muốn qua tâm sự với các vị kia một chút."

Lyudmila lập tức buông tay hắn ra: "Vậy tôi qua bên kia nói chuyện phiếm với các phu nhân của quan ngoại giao."

Vương Trung nhìn về phía Lyudmila chỉ, phát hiện một đám phu nhân đều trang điểm lộng lẫy, hắn lại nhìn nhìn quân trang của vị hôn thê của mình, khích lệ nói: "Nàng mặc quân trang còn xinh đẹp hơn các nàng ấy, còn có một loại khí khái oai hùng khác người."

"Tôi biết." Lyudmila nhẹ giọng nói, đồng thời dùng tay đẩy bả vai Vương Trung, để hắn xoay người đối mặt với các võ quan của các quốc gia: "Đi đi."

Lúc này Vương Trung mới sải bước đi về phía những người kia.

Người đầu tiên chú ý đến hắn là John Wick: "Ồ, tướng quân Rokossovsky, bạn của tôi, chúng tôi đều đang đợi cậu đấy!"

Vương Trung đi lên ôm lấy John Wick, trong nháy mắt hắn thậm chí muốn học theo nụ hôn nồng nhiệt của Stalin, nhưng không phải là gay nên thôi: "John Wick, bạn cũ của tôi. Khi nào thì tôi mới có thể nhận được Sherman của mình?"

Trung tá John Wick: "Cậu thật sự là đến ngày lễ cũng không quên đả kích Prosen à. Nhóm xe tăng đầu tiên hẳn là đêm nay khởi hành, sẽ đưa đến cảng biển phía bắc không bị đóng băng của các cậu, sau đó thông qua đường sắt vận chuyển đến Yekaterinburg. Cụ thể có cái gì thì tôi không rõ lắm, có thể là loại Stuart, cũng có thể là Sherman mà cậu muốn."

John Wick nói xong, viên trung tá mặc đồng phục lục quân Liên hiệp Vương quốc chế nhạo nói: "Ngay cả Liên hiệp Vương quốc chúng tôi cũng chỉ có thể nhận được xe tăng M3 Lee, vậy mà lại đưa cho Ant Sherman, có phải là có chút bất công rồi không?"

Vương Trung: "Chẳng phải là tin tưởng xe tăng Matilda của các anh sao."

Trung tá Liên hiệp Vương quốc lắc đầu: "Vật kia phòng ngự thì được đấy, nhưng không nhất định có thể đánh xuyên qua xe tăng của Prosen. Quan trọng nhất là nó quá chậm, các tướng quân còn cho rằng tốc độ chậm là chuyện tốt, như vậy bộ binh có thể đuổi kịp để xung phong!"

Vương Trung nói: "Tôi còn tưởng rằng xe tăng của các anh chậm như vậy là vì không muốn để cho kíp lái đổ trà ra ngoài."

Các sĩ quan đều cười ha hả, ngay cả trung tá Liên hiệp Vương quốc cũng cười rất vui vẻ.

Cười xong, trung tá Liên hiệp Vương quốc nghiêm túc nói: "Chúng tôi cần xe tăng tốt hơn, Prosen đã làm mẫu chiến thuật thiết giáp cho chúng ta, chúng tôi cần thiết phải có trang bị mới để cải tiến chiến thuật của mình."

Vương Trung gật gật đầu, sau đó hỏi John Wick: "Chúng ta có phải vào chuyện chính quá sớm hay không? Tôi còn chưa biết tên của mọi người."

Trung tá John Wick lập tức nói: "A, là lỗi của tôi. Để tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là võ quan của Liên hiệp Vương quốc, trung tá lục quân vương quốc Wilt, vị này là trung tá không quân hoàng gia Allen Ogden, cùng với vị này là trung tá hải quân hoàng gia Nelson, ông ấy là hậu duệ của vị Nelson kia.

"Vị cuối cùng này là đồng liêu của tôi, trung tá Duke của Lục quân hàng không Hợp Chủng Quốc."

Vương Trung lần lượt bắt tay với bọn họ, sau đó ghi nhớ đơn giản đám người này là trung tá lục quân, trung tá không quân, trung tá hải quân và trung tá lục quân hàng không.

Trung tá Duke nói: "Chúng tôi đang thành lập lực lượng không quân viễn chinh, huấn luyện phi công và tổ bay, chờ hoàn thành huấn luyện sẽ bay tới bản thổ Liên hiệp Vương quốc, chấp hành nhiệm vụ oanh tạc công trình công nghiệp trên đất Prosen."

Vương Trung: "Sang năm chắc là không có cách nào hoàn thành huấn luyện nhỉ?"

Duke lúng túng gật đầu: "Cỗ máy chiến tranh của Hợp Chủng Quốc cần thời gian để khởi động, dù sao lần trước chúng tôi tiến hành chiến tranh quy mô lớn đã là 40 năm trước rồi, vận hành rất chậm. Hải lục quân sang năm chắc hẳn chỉ có thể dùng trang bị hiện có để chiến đấu thôi.

"Cá nhân tôi dự đoán, không kích sẽ bắt đầu vào mùa xuân năm 916, sau đó sẽ tiếp tục liên tục."

Vừa dứt lời, trung tá Ogden của không quân hoàng gia phụ họa: "Oanh tạc chết bọn chúng. Chúng tôi chống đỡ Prosen oanh tạc gần một năm, nhà máy trên đất nước bị hao tổn nghiêm trọng, hiện tại đến lượt chúng tôi ăn miếng trả miếng rồi.

"Máy bay ném bom Lancaster của không quân hoàng gia đã từng thừa dịp ban đêm oanh tạc qua nhà máy trong biên giới Prosen rồi, không có gì khó khăn cả, vấn đề còn lại chính là tăng số lượng lên thôi."

Trung tá Duke: "Hiệu quả oanh tạc ban đêm có thể bàn lại. Chúng tôi hẳn là sẽ áp dụng phương thức oanh tạc vào ban ngày, B17 của chúng tôi có đủ trang bị giáp và hỏa lực tự vệ, xếp thành đội hình dày đặc có thể chống cự hữu hiệu sự đánh chặn của không quân Prosen."

Ogden: "Hỏa lực tự vệ của Lancaster chúng tôi cũng rất mạnh!"

Vương Trung: "Bất kể ban ngày hay ban đêm, có thể oanh tạc đến mức sản lượng của kẻ địch bị tê liệt chính là chuyện tốt!"

Lúc này, trung tá Nelson của hải quân Hoàng gia nói: "Hải quân dự định sang năm sẽ phát động tấn công, hẳn là vào khoảng thời gian nào đó trong nửa cuối năm."

Vương Trung thuận miệng hỏi: "Mục tiêu là các thuộc địa ở Africa của Carolin sao?"

Nelson trừng to mắt: "Cậu lấy được tin tức này từ đâu vậy?"

Từ một thời không khác.

Vương Trung chỉ cười không nói.

Haiz, để cho tình báo đoán đi, dù sao tương lai các người cũng sẽ đơn phương minh bạch thôi.

Lúc này, trung tá lục quân Wilt của Liên hiệp Vương quốc không có hai chữ hoàng gia lên tiếng: "Chúng tôi thì khác, chúng tôi đang ở sa mạc Mamluk, đã giao chiến kịch liệt với quân đội của Prosen cùng với đám anh em Apennine của bọn chúng. Chúng tôi sẽ nhanh chóng đánh đuổi toàn bộ bọn chúng xuống biển, tiếp giáp với các thuộc địa ở Africa của Carolin." [Apennine: Ý]

Vương Trung: "Ồ, lợi hại như vậy sao!"

Hẳn là không làm được đâu, lần này Đại Đức đã sớm tự mình ra trận rồi.

Trung tá Wilt nhìn về phía John Wick: "Cho nên nhanh chóng cho chúng tôi Sherman đi!"

Trung tá Wick dang hai tay ra: "Nói với tôi cũng vô dụng, là một võ quan nho nhỏ, lực ảnh hưởng của tôi đối với quốc hội và tổng thống cực kỳ bé nhỏ. Trong nước dự định viện trợ lớn cho Ant, là bởi vì trung tướng Rokossovsky đã đạt được thành quả. Các vị trong quốc hội đều là thương nhân, bọn họ thích đầu tư có đảm bảo."

Trung tá Wilt hừ một tiếng: "Chờ chúng tôi quét sạch quân Prosen ở khu vực Ma Mục Lỗ Khắc, thì không cần xe tăng kiểu mới của các anh nữa."

Vương Trung: "Ồ, lợi hại như vậy sao!"

Mọi người cùng nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Ý của tôi là, quả thật rất lợi hại. Hy vọng đồng minh có thể đánh ra chiến dịch đặc sắc trên mọi mặt trận. Nếu Liên hiệp Vương quốc không cần Sherman, vậy cho tôi thêm một chút là được rồi. Cho dù không thể cho Sherman, cũng cho thêm radio, bộ đàm."

Trung tá John Wick: "Những thứ đó tự nhiên không thành vấn đề, tuy rằng tàu ngầm của Prosen rất hung hăng ngang ngược, nhưng hải quân Hợp Chủng Quốc đã tham chiến, lực lượng phản tiềm ẩn của tuyến đường biển Bắc Băng Dương tăng cường rất nhiều, sẽ có rất nhiều vật tư được vận chuyển đến Ant, yên tâm đi."

Vương Trung: "Vậy thì tốt."

Lúc này, viên quan phụ trách nghi thức của cung đình mở cửa đi vào: "Mời các vị, vũ hội đã chuẩn bị xong, mời mọi người lần lượt vào trong."

Vương Trung: "Tôi đi gặp vị hôn thê của mình đây, chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ."

Những người khác nâng ly: "Giáng sinh vui vẻ!"

(Hết chương)

Chương 134: Công tử bột, Sa hoàng, và điệu Flamenco

Phòng khiêu vũ của cung điện Mùa Hè được trang hoàng lộng lẫy, bởi vì là tiệc rượu đứng nên xung quanh phòng khiêu vũ bày hai cái bàn dài, phía trên bày đầy đồ ăn có thể cầm tay.

Vương Trung khoác tay Lyudmila đi vào phòng khiêu vũ, thuận tay cầm một miếng bánh kem óc chó, vừa ăn vừa đánh giá xung quanh.

Các quan chức ngoại giao và phu nhân đi theo sau hai người, lần lượt tiến vào, rất nhanh đã lấp đầy cả căn phòng.

Ban nhạc đã vào vị trí, đang chơi một khúc nhạc du dương.

Vương Trung nhỏ giọng hỏi Lyudmila: "Lát nữa sẽ diễn ra như thế nào?"

Bởi vì câu nói "Trung tướng Rokossovsky không thích vũ hội" đã truyền khắp Yekaterinburg, Vương Trung đến Yekaterinburg nhậm chức đã hơn một tháng, chưa từng tham gia vũ hội lần nào.

Kiến thức của hắn về vũ hội vẫn chỉ dừng lại ở trong các loại tác phẩm điện ảnh và truyền hình, ví dụ như bộ phim "Chiến tranh và hòa bình" do Nga quay trước nay chưa từng có.

Còn có bộ phim "Hòm Bia" của Nga được quay một lèo từ đầu đến cuối.

Ngoài ra, vũ hội đối với Vương Trung mà nói chính là một cái hộp đen, là lĩnh vực chưa được khám phá, mà người hắn xuyên vào lại là một "tay chơi tiệc tùng" chính hiệu, hoặc là dùng cách gọi của giới trẻ là "dân chơi hệ party".

Theo như những gì người khác kể lại, Rokossovsky rất giỏi việc dụ dỗ các thiếu nữ ngây thơ lên giường trong vũ hội.

Đây lại là lĩnh vực mà Vương Trung xa lạ nhất.

Vũ hội? Đùa à, ngay cả khi tôi đến quán karaoke cũng chỉ toàn hát "Nồi sắt rơi lệ gọi chảo thủng" cùng anh em thôi! Toàn bộ quá trình ở quán karaoke, khoảnh khắc duy nhất tương tác với các cô gái đi cùng là lúc hát bài "Cô gái đối diện nhìn sang đây".

Đối mặt với Vương Trung đang mông lung, Lyudmila ân cần giải thích: "Lát nữa sẽ có bài phát biểu, anh cứ ăn uống thoải mái là được."

"Được. Chuyện này anh rành, cuối cùng vỗ tay là xong." Vương Trung gật đầu.

Lyudmila: "Sau đó sẽ là điệu nhảy đầu tiên, là nữ chủ nhân khiêu vũ với nam khách mời chính."

"Ừm, hiểu rồi, anh sẽ tiếp tục ăn." Vương Trung tiếp tục gật đầu lia lịa.

Lyudmila nhìn hắn: "Không được, anh là nam khách mời chính mà."

Vương Trung: "anh?"

Khiêu vũ với Sa hoàng?

Thật hay giả?

Lyudmila nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Trung, không nhịn được cười: "Sao anh lại nghiêm túc như vậy? Cũng đâu phải muốn anh đi đánh tan quân đoàn của Prosen đâu."

Vương Trung: "Anh thà đi tiêu diệt quân đoàn của địch còn hơn."

Đùa à, các cô còn đáng sợ hơn cả xe tăng Prosen, lớp giáp trước này, ngay cả Tiger cũng không dày bằng.

Vương Trung: "Vậy nữ chủ nhân là Olga - bệ hạ sao?"

Lyudmila nhỏ giọng nhắc nhở: "Thiếu 'Đệ Nhất'."

"Ồ. Vậy là cô ấy? Anh khiêu vũ với cô ấy?"

Lyudmila gật đầu: "Cẩn thận đừng giẫm chân cô ấy đấy."

Vương Trung: "Trước đây anh hay giẫm chân người khác à?"

"Lúc nào mà chẳng vậy. Sau đó lấy cớ bôi thuốc, xoa bóp cho người ta, nhân cơ hội đưa các cô gái đến phòng y tế đã chuẩn bị sẵn." Lyudmila nháy mắt với Vương Trung.

Vương Trung: "Yên tâm, anh sẽ không làm vậy với em gái nuôi đâu."

Viên quan phụ trách nghi lễ gõ mạnh cây gậy xuống sàn, thu hút sự chú ý của mọi người rồi cao giọng hô: "Bệ hạ Olga Đệ Nhất giá lâm!"

Mọi người đang trò chuyện đều quay người lại, nhìn về phía cửa lớn nơi viên quan đang đứng.

Cánh cửa lớn từ từ mở ra, Sa hoàng Olga Đệ Nhất mặc lễ phục, bước vào phòng khiêu vũ, phía sau còn có hai nữ hầu đi theo nâng váy.

Olga mặc kín đáo như vậy, có lẽ là do hôm nay trời lạnh.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Sa hoàng run vai, giống như động tác trước khi Boss xuất hiện trong game, hất tung tấm áo choàng dài!

Sau đó, cô còn thuận tay cởi bỏ chiếc thắt lưng cố định váy ở eo.

Olga "giảm béo" xong, mỉm cười nhìn các vị khách mời.

Thật ra cô đang tìm kiếm, sau khi nhìn thấy Vương Trung thì dừng lại.

Vương Trung há hốc mồm.

"Chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ." Olga bắt đầu bài phát biểu.

Vương Trung làm theo lời Lyudmila dặn, bắt đầu ăn.

Lyudmila liếc nhìn hắn, nói: "Bệ hạ đang nhìn anh kìa, anh cúi đầu ăn như vậy là bất lịch sự đấy."

Vương Trung: "Anh cũng đang nhìn cô ấy mà. Cứ như vậy đi."

Hắn cầm đồ ăn, nhìn Olga, sau đó mới phát hiện lúc nãy cắn bánh kem đã để dính kem lên môi. Tư thế này của hắn trông rất buồn cười.

Sa hoàng suýt nữa thì không nhịn được cười, nhưng cuối cùng vẫn giữ được phong độ, tiếp tục bài phát biểu: "Năm nay là một năm gian khổ đối với các quốc gia đồng minh chống lại phe Trục, đế quốc Ant đã tổn thất hàng triệu binh sĩ, chỉ riêng số quân bị bắt đã vượt quá một triệu rưỡi."

Vương Trung thầm nghĩ, nếu không phải tôi liều mạng chiến đấu, có khi còn được thêm mấy trăm nghìn nữa, đủ hai triệu luôn.

Sa hoàng nói tiếp: "Còn Hợp Chủng Quốc, bị đế quốc Phù Tang đánh lén, đã mất đi sáu thiết giáp hạm và vô số thủy thủ đã hy sinh. Đối với Liên hiệp Vương quốc, cho đến tháng 7 năm nay, họ vẫn đang phải hứng chịu những cuộc oanh tạc của Prosen, vô số thường dân thiệt mạng trong các cuộc không kích. Tôi đề nghị, chúng ta hãy dành một phút mặc niệm những người đã khuất."

Nói xong, Olga chắp hai tay trước bụng, cúi đầu mặc niệm.

Vương Trung vội vàng đặt thức ăn xuống, cúi đầu mặc niệm.

Một phút sau, Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn Olga, phát hiện khóe mắt cô long lanh nước.

Là nhớ đến Ivan sao?

Olga: "Là Sa hoàng, tôi cũng có hai người thân đã ngã xuống dưới gót giày sắt của Prosen. Mối thù máu này, chỉ có thể dùng lửa và kiếm để rửa hận! Những vùng đất đã mất nhất định phải được giành lại, chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng!"

Vương Trung dẫn đầu vỗ tay, tiếng vỗ tay vang dội khắp hội trường.

Chờ tiếng vỗ tay lắng xuống, Olga tiếp tục: "Hôm nay chúng ta kỷ niệm Giáng sinh là để thể hiện quyết tâm của chúng ta với đế quốc Prosen, chứng minh rằng chúng ta sẽ không khuất phục trước uy quyền của bọn chúng. Nào, hãy nâng ly, chúc mừng Giáng sinh!"

Những người phục vụ bưng khay rượu vang đỏ, đi thành hàng xuất hiện, sau đó tản ra, len lỏi giữa các vị khách một cách thuần thục.

Chẳng mấy chốc, trên tay ai cũng có một ly rượu vang.

Vương Trung giơ cao ly, hô to cùng mọi người: "Cạn ly!"

Uống xong, Olga đưa ly cho người phục vụ, sau đó ra hiệu cho ban nhạc, điệu nhạc đầu tiên vang lên.

Lyudmila đẩy Vương Trung: "Đến lượt anh rồi."

Tôi là Pokemon của cô à?

Không đúng, bây giờ phải nói là "Tôi là Partner của cô à?"

Nhưng hắn vẫn bước lên, mời Olga khiêu vũ.

Điều kỳ lạ là, rõ ràng hắn không biết mời như thế nào, nhưng cơ thể lại tự động làm theo, rất tự nhiên.

Olga mỉm cười rạng rỡ, đặt tay vào lòng bàn tay Vương Trung.

Vậy là Vương Trung dắt cô đến vị trí trung tâm.

Lúc này Vương Trung mới dám khẳng định, cơ thể này có trí nhớ cơ bắp, thế là hắn cứ để mặc cho cơ thể tự động hành động, dẫn dắt Olga khiêu vũ uyển chuyển trong phòng.

Lẽ ra Lyudmila phải khiêu vũ với nam chủ nhân, nhưng không có nam chủ nhân, vì vậy cô chỉ mỉm cười đứng bên cạnh, nhìn Vương Trung nhảy với "em gái nuôi".

Vương Trung cố gắng không nhìn vào "tấm chắn" trước mặt, tập trung nhìn vào gương mặt Olga.

Kết thúc một điệu nhảy, hắn không hề giẫm chân Olga lần nào.

Chết tiệt, không phải nói là giẫm chân rồi nhân cơ hội đưa cô gái đến phòng y tế sao?

Không, tôi tuyệt đối không có ý muốn đưa Sa hoàng đến đó đâu!

Trong tiếng vỗ tay, Olga tiếc nuối nói nhỏ: "Tôi còn tưởng là điệu nhảy sôi động hơn cơ."

Vương Trung: "Thưa bệ hạ, điệu nhảy đó cần nhạc Tango, hoặc là Flamenco sôi động hơn một chút. Ban nhạc đang chơi Waltz, tôi cũng không thể nào sôi nổi lên được."

"Vậy à." Olga quay đầu nhìn về phía ban nhạc, búng tay: "Lấy danh nghĩa Sa hoàng, tôi muốn nghe Flamenco!"

Là ban nhạc được mời đến biểu diễn trong cung đình, tất nhiên là chơi được mọi loại nhạc.

Âm thanh guitar lập tức vang lên, đúng là Flamenco.

Vương Trung thầm hồi hộp, không biết cơ thể này có kỹ năng này không.

Tiếng vĩ cầm vang lên, Vương Trung: "Bệ hạ... đã học qua Flamenco chưa?"

Olga: "Tôi thấy anh nhảy với các cô gái khác rồi."

Giỏi thật, đúng là có kỹ năng này, Rokossovsky, anh đúng là dân chơi thứ thiệt.

Lúc này, tiếng vĩ cầm lại vang lên, Vương Trung chợt nhớ ra, điệu nhạc này hắn từng xem Antonio Banderas và Catherine Zeta-Jones nhảy trong phim "Mặt nạ Zorro"!
Vì vậy hắn học theo, dưới sự trợ giúp của thân thể, hắn ôm eo Olga.

Giai đoạn đầu bản nhạc kỳ thực rất nhu hòa, Vương Trung ôm eo Olga, dạo một vòng trong sàn nhảy, sau đó tiếng ghi-ta vang lên, nhịp trống cũng dồn dập hơn, vì thế động tác của Vương Trung cũng đột nhiên nhanh hơn.

Vương Trung khoát tay, Olga xoay chuyển như con quay, bước chân phối hợp hoàn mỹ với tốc độ của guitar.

Xoay đến cuối cùng, Olga lao vào lòng Vương Trung, lúc này Vương Trung có một động tác, mặt hướng về phía lớp giáp trước mặt, thiếu chút nữa là mũi có thể chạm vào khe hở của lớp giáp.

Vừa mới xoay tròn còn chưa khiến Olga toát mồ hôi, cho nên Vương Trung chỉ có thể ngửi được mùi nước hoa, hắn không phân biệt được đây là loại hương gì, chỉ biết là rất dễ ngửi, không có cảm giác nồng gắt như nước hoa kém chất lượng.

Còn có chính là, thật trắng, muốn vùi mặt vào đó.

Vương Trung tự nhiên phối hợp với điệu nhảy của Olga, phối hợp với cô xoay tròn, làm cho làn váy của cô nở rộ như hoa.

Một bản nhạc kết thúc, Vương Trung điều chỉnh hơi thở của mình, lại nhìn mặt Olga, phát hiện cô rốt cuộc cũng đổ mồ hôi - rõ ràng là mùa đông, nhiệt độ trong sảnh tiệc cũng không thấp.

Nốt nhạc cuối cùng vang lên, hai người dừng lại ở tư thế cuối cùng.

Tiếng vỗ tay vang dội.

Olga thừa cơ hội này nhẹ giọng nói bên tai Vương Trung: "Tôi đã sớm muốn nhảy cùng anh một bản, vũ đạo là anh trai dạy đấy."

Cái quái gì vậy, Ivan, cậu tính kế tôi!

Vương Trung đứng thẳng, buông eo Olga ra, tự nhiên nắm tay cô, chào hỏi tất cả mọi người.

Vì thế tiếng vỗ tay lại vang lên, Lyudmila cũng vỗ tay.

Vương Trung đưa Olga về vị trí ban đầu của cô, sau khi cúi đầu lần nữa, hắn xoay người, nhìn Lyudmila.

Giữa hai điệu nhảy hẳn là có thời gian nghỉ ngơi.

Ban nhạc cũng bắt đầu diễn tấu khúc nhạc du dương.

Vương Trung đi về phía Lyudmila, cúi đầu với cô: "Em có muốn nhảy một bản Flamenco không?"

Lyudmila: "Em không có giáo viên dạy, sẽ giẫm chân anh đấy. Hơn nữa em mặc quân phục."

Vương Trung: "Vậy không phải vừa hay sao? Đến đây nào."

Thế là Lyudmila đặt tay lên lòng bàn tay Vương Trung.

Vương Trung dắt cô đến giữa sàn nhảy, sử dụng thành thạo chiêu thức mới học được, búng tay một cái với ban nhạc: "Flamenco!"

(Hết chương)

Chương 135: Anh Hùng Tầm Mắt (Bổ sung 31/33)

Tiếng nhạc vang lên, Vương Trung đã quen thuộc, vừa rồi hắn chủ yếu học theo một bộ phim trong trí nhớ, lần này hắn bắt đầu vận dụng kinh nghiệm vừa rồi, động tác lại trôi chảy hơn không ít.

Kết quả động tác đầu tiên của Lyudmila đã gặp vấn đề, váy quân phục của cô hạn chế hoạt động chân, kết quả xoẹt một cái, tà váy bị xé ra một đoạn bằng ngón tay út.

Kết quả Lyudmila thừa dịp xoay người trực tiếp xé toạc một đường khoảng mười lăm centimet, cứ thế biến váy thành sườn xám, xẻ tà.

Sau khi giải phóng sự hạn chế của chiếc váy, cường độ của Lyudmila càng lớn hơn - Vương Trung cũng không hiểu Flamenco nhảy thế nào là đẹp, hắn chỉ biết điệu nhảy này thoạt nhìn rất nhiệt tình, vậy thì cường độ càng lớn chắc hẳn là càng đẹp nhỉ?

Bởi vì là vị hôn thê, cho nên Vương Trung cũng buông tay buông chân, động tác mạnh mẽ dứt khoát.

Có người nói, vũ đạo nên là tự do, có thể thể hiện ra tâm tình lúc đó chính là vũ đạo đẹp.

Động tác hiện tại của Vương Trung, rất có thể thể hiện tâm tình của hắn.

Vừa rồi khi nhảy với Olga, có một số động tác Vương Trung cần phải áp sát người cô ấy, thật ra hắn cũng không thật sự làm vậy, vẫn luôn giữ khoảng cách.

Hiện tại hắn không khống chế nữa, thật sự áp sát vào, thậm chí còn để mũi chạm vào khe hở của lớp giáp phản ứng nổ.

Cô không hiểu đâu, làm như vậy có thể tránh được việc đạn pháo bắn trúng vào đó khi khai chiến, đây là việc mà một chỉ huy xe tăng nên làm.

Nhảy xong một bản, Lyudmila cũng thừa dịp tạo dáng ở tư thế cuối cùng nói nhỏ bên tai Vương Trung: "Sao nào, vừa rồi không được chạm vào tôi khiến anh bức bối lắm đúng không?"

Vương Trung giả vờ như không nghe thấy, hỏi: "Sao em cũng nhảy Flamenco giỏi vậy?"

"Thấy anh tập luyện nên em học theo thôi, vốn dĩ em đã muốn học nhảy rồi, thầy giáo lại biết nhảy Flamenco."

Ra vậy, kiểu phát triển này quả nhiên chỉ có ở thanh mai trúc mã, đáng tiếc không thể xuyên không để trải nghiệm, hàng xóm cả đời không qua lại mới là chuyện thường ngày ở thế giới hiện đại.

Nói thật, Vương Trung cảm thấy lần này mình nhảy tốt hơn, nhưng không hiểu sao tiếng vỗ tay lại không nhiệt liệt như vừa rồi, không biết có phải sợ chọc giận Sa hoàng hay không.

Nhưng Sa hoàng lại vỗ tay rất nhiệt tình, Vương Trung ngẩng đầu, nhìn vào mắt Olga, phát hiện cô ấy đang nhìn hắn với ánh mắt tán thưởng.

Vì vậy tiếng vỗ tay của những người khác cũng trở nên nhiệt liệt hơn.

Vương Trung muốn dắt Lyudmila trở về chỗ ngồi, nhưng cô ấy nói nhỏ: "Em phải đi xử lý váy một chút."

Vương Trung: "Không sao chứ?"

"Khâu một chút là được rồi, Nelly chắc chắn mang theo hộp kim chỉ, em đi một lát sẽ quay lại."

Vương Trung đột nhiên nghĩ, không biết tương lai có một ngày nào đó, ở tiền tuyến, trong lúc chờ đợi pháo của quân địch nạp đạn, Lyudmila vừa vá quần áo vừa hát "Một dòng sông lớn sóng nước mênh mông" - không đúng, lại nghĩ lung tung rồi.

Lyudmila rời khỏi phòng đi tìm Nelly, Vương Trung nhìn theo cô cho đến khi khuất bóng mới quay lại nhìn mọi người trong phòng.

Lúc này không biết phu nhân của vị quan ngoại giao nào tiến đến, dùng tiếng Ant bập bẹ hỏi: "Tôi có thể mời ngài nhảy một bản được không?"

Vương Trung: "Không được, tôi hơi mệt."

Nếu đồng ý với người này thì không biết sau đó còn phải nhảy bao nhiêu bản Flamenco nữa, Vương Trung dứt khoát từ chối, đi về phía bàn bày đồ ăn.

Các nam quan ngoại giao đang đứng trò chuyện với nhau, thấy Vương Trung đi tới liền chào hỏi: "Nhảy đẹp lắm, tướng quân."

"Nghe nói ngài sắp đính hôn với cô Lyudmila?"

Vương Trung: "Phải, người nhà của cô ấy đã sơ tán đến Borsk, nhưng hiện tại đường sắt đều là tàu chở quân, tạm thời không qua được."

Tuyến đường sơ tán của Borsk không đi qua Yekaterinburg, cho nên người nhà Lyudmila không thể ngồi tàu sơ tán đến Yekaterinburg được.

Vương Trung đoán rằng sang năm Borsk sẽ là trọng tâm tấn công của quân địch, cho nên bảo Lyudmila gửi điện báo cho người nhà cô ấy mau chóng sơ tán, đừng vội đến Yekaterinburg.

Vương Trung vừa trả lời xong câu hỏi trước, lập tức có vị quan ngoại giao khác tò mò hỏi: "Nghe nói ngài sắp trở thành thân vương, có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Bởi vì tôi và anh trai của Sa hoàng là bạn thân, Thái tử định hy sinh nên đã giao em gái cho tôi, muốn tôi thay anh ấy chăm sóc cô ấy.

"Thật ra tôi chỉ muốn làm một người anh trai tốt, nhưng không hiểu sao lại bị truyền thành tôi muốn cưới Olga.

"Yêu đương với Sa hoàng đâu có dễ dàng như vậy, cô ấy đâu phải người dễ dãi, tôi phô trương thanh thế một chút là được sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

Các quan ngoại giao liên tục gật đầu, Vương Trung âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Làm anh trai rất tốt, vừa không phụ lòng Thái tử Ivan, cũng không phụ lòng Lyudmila.

Lúc này, các quan ngoại giao đương nhiên bắt đầu bàn luận về chiến sự của năm sau.

Vương Trung vừa ăn vụng đồ ăn trên bàn vừa nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên có người hỏi: "Không biết tướng quân Rokossovsky nghĩ thế nào về chiến sự năm sau? Liệu chúng ta có phản công không?"

Vương Trung: "Lý thuyết tấn công trước đây của chúng ta đã không còn phù hợp với sự phát triển của kỹ thuật quân sự hiện đại nữa rồi.

"Cuộc tấn công do tướng quân Tukhachev chỉ huy đã phơi bày điểm yếu của quân ta, các cấp chỉ huy đều không biết cách tổ chức tấn công trong điều kiện kỹ thuật hiện đại, bản thân tôi cũng không có nhiều kinh nghiệm trong việc này."

Chờ chút, nghe thế nào cũng thấy giống như đang ở Versailles vậy?

Quả nhiên, có người chế nhạo: "Ngài đã bắt được mười vạn quân Prosen, vậy mà còn nói không có kinh nghiệm tổ chức tấn công, vậy thì chẳng lẽ trong quân Đồng minh không ai biết cách đánh trận sao?"

Vương Trung: "Lúc tôi tấn công, quân địch vừa đói vừa rét, lúc mới đột phá, pháo của bọn chúng đều bị đóng băng, căn bản không thể tổ chức phòng ngự hiệu quả.

"Nói trắng ra thì chiến thắng đó là do quân địch dâng tặng. Sau đó, sở dĩ chúng ta có thể đẩy quân địch về bờ đông sông Desna là vì tiếp tế của bọn chúng quá kém, lúc gặp phải tuyến phòng thủ kiên cố của quân địch, chúng ta lập tức bị chặn lại.

"Chúng ta cần thời gian để học hỏi, tất cả các cấp chỉ huy đều phải học."

Thật ra Vương Trung đang nói về bản thân mình, trong game, hắn chỉ thường chỉ huy cấp tiểu đoàn, nhiều nhất là cấp trung đoàn, sau đó là đóng vai trò quan sát toàn cục như trong game Hearts of Iron, còn chỉ huy cấp tập đoàn quân, Vương Trung mới chỉ thử qua trong một số game chiến thuật ít người chơi.

Tuy nhiên, game dù có chân thật đến đâu cũng chỉ là game, nó được lập trình dựa trên một số quy tắc nhất định để mô phỏng chiến tranh.

Thực lòng mà nói, Vương Trung không biết phải chỉ huy một quân đoàn tấn công như thế nào, hắn cần phải học hỏi thêm.

Tuy nhiên, Vương Trung cảm thấy năm sau hắn vẫn phải phòng ngự.

Xe chở pháo 100mm mới được sản xuất cũng giống như xe tăng chống tăng không có tháp pháo, rất thích hợp để phòng ngự.

Cho nên lúc này, Vương Trung không chỉ đang trả lời câu hỏi của các quan ngoại giao mà còn đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Lúc này, John Wick - vị tùy viên quân sự cũng tiến tới: "Tôi nghe nói tướng quân Rokossovsky cho rằng năm sau chúng ta chủ yếu vẫn là phòng ngự?"

Vương Trung: "Đương nhiên là sẽ có một số cuộc tấn công cục bộ, phản công cũng là một phần của phòng ngự."

"Ra vậy, cách nhìn của ngài rất giống với vị Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương mới nhậm chức." John Wick nói ra những lời không phù hợp với bộ quân phục lục quân trên người.

Quân đội Mỹ cũng có mâu thuẫn nội bộ giữa lục quân và hải quân, không quân lục quân (lúc này Mỹ chưa có lực lượng không quân độc lập) sử dụng chữ "P" để đặt tên cho máy bay chiến đấu, còn hải quân thì sử dụng chữ "F".

Không quân lục quân thích sử dụng động cơ làm mát bằng dung dịch, khiến hải quân phải tranh giành động cơ làm mát bằng không khí.

Đương nhiên loại mâu thuẫn này chỉ là không ưa gì nhau, chứ chưa đến mức lục quân chế tạo tàu sân bay, hải quân chế tạo xe tăng.

Vương Trung: "Vị Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương mới nói như thế nào?"

John Wick: "Ông ấy nói hạm đội sẽ tập trung phòng ngự, quyền chủ động tấn công thuộc về Phù Tang."

Vương Trung gật đầu, điều này chắc chắn không sai.

Trên Trái Đất cũng vậy, cả năm 1942 là do Nhật Bản tấn công, mặc dù Mỹ đã chủ động chiếm đóng đảo Guadalcanal, nhưng nhìn từ khoảng cách thì việc Mỹ chiếm đảo cũng là một động thái phòng thủ.

Lúc đó, Nhật Bản bí mật đưa người lên đảo Guadalcanal gần cảng Moresby để xây dựng sân bay, chuẩn bị tấn công cảng Moresby, sau đó bị Mỹ phát hiện, liền chiếm luôn hòn đảo này.

Sau đó, Nhật Bản liên tục đưa quân đến đảo Guadalcanal để chuẩn bị tấn công cảng Moresby, hải quân cũng nhiều lần chủ động tấn công.

Vì vậy, mặc dù Mỹ đã thực hiện chiến dịch đổ bộ lên đảo Guadalcanal, nhưng thực chất đây là một trận chiến phòng thủ.

John Wick nhìn biểu cảm của Vương Trung, hỏi: "Chẳng lẽ tướng quân cũng am hiểu về hải quân?"

Vương Trung: "Không, không, tôi chỉ là lính bộ, sao có thể hiểu biết về hải quân? Tôi chỉ cảm thấy Hợp Chủng Quốc vừa mới tham chiến, sang năm chắc chắn sản lượng chưa thể đáp ứng được nhu cầu, phải đến năm 916 thì Hợp Chủng Quốc mới có thể phát huy hết sức mạnh."

John Wick: "Đúng vậy."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy mình giống như xạ thủ trong game, được cả đội bảo kê đến khi lên đầy đủ trang bị.

Lúc này, ban nhạc đã diễn tấu xong khúc nhạc nghỉ, điệu nhảy thứ hai sắp bắt đầu.

Rất nhiều vị khách vừa nghe thấy tiếng nhạc kết thúc liền quay đầu tìm kiếm bạn nhảy.

Lúc này Lyudmila vẫn chưa quay lại phòng tiệc, chắc là đang sửa váy.

Những người đàn ông nhanh nhẹn đã hành động.

Vương Trung thấy có người đến mời Olga nhảy nhưng bị cô từ chối, sau đó anh ta quay trở lại bàn tiệc với vẻ mặt tiếc nuối.

Vương Trung vội vàng hỏi: "Sa hoàng nói gì vậy?"

Vị quan ngoại giao đáp: "Sa hoàng nói vừa rồi nhảy Flamenco bị trẹo chân, bây giờ chỉ có thể ngồi nghỉ ngơi, hy vọng chúng ta hãy cứ tự nhiên."

Vương Trung có linh cảm nếu mình đi mời Olga, chắc chắn cô ấy sẽ khỏi ngay lập tức.

John Wick cũng nói: "Nếu ngài đi mời thì chắc chắn Sa hoàng dù có bị đau chân cũng sẽ đồng ý."

Vương Trung: "Không đâu, tính cô ấy thất thường lắm. Tôi đã nói rồi, theo đuổi Sa hoàng khó như lên trời."

Hỏng rồi, vô tình biến Olga thành đóa hoa cao ngạo khó với tới rồi.

John Wick lại nói: "Bên kia có rất nhiều phu nhân đang nhìn ngài đấy, ngài không định mời ai sao?"

Vương Trung: "Hình như tôi cũng bị trẹo chân, ý tôi là bị vị hôn thê giẫm vào chân."

"Ra vậy." John Wick tỏ vẻ đã hiểu, "Thì ra là vậy."

Vũ hội cứ thế tiếp tục.

Phải đến khi vũ hội kết thúc, Lyudmila mới quay trở lại, nghe nói là cô ấy bị mệt.

(Hết chương)

Chương 136: Ngày cuối cùng của năm đầu tiên chiến tranh (Bổ sung 32/33)

Sáng sớm ngày 31 tháng 12, Vương Trung thức dậy, sờ sang bên cạnh, phát hiện hôm nay kỳ lạ là bên cạnh trống không, ga giường đã nguội lạnh, chứng tỏ Lyudmila đã dậy từ lâu.

Vương Trung vén chăn ngồi dậy, thấy Nelly đang thêm củi vào lò sưởi.

Vương Trung: "Lyudmila đâu rồi? Sao không ôm tôi buổi sáng như mọi ngày? Nelly, cô... ôm tôi một cái đi?"

Nelly vỗ ngực, phát ra tiếng "bịch bịch": "Anh chắc chứ?"

Vương Trung: "Cứng cũng được, quan trọng là tôi muốn cảm nhận tình yêu thương."

Nelly dùng ánh mắt "yêu thương" nhìn Vương Trung.

Yêu thương kẻ ngốc cũng là một loại yêu thương.

Vương Trung từ bỏ ý định làm nũng, xoay người đứng dậy: "Lấy quần áo cho tôi."

Một lát sau, Vương Trung thay quần áo xong, bước ra khỏi phòng, vừa đi được vài bước, nhìn qua cửa sổ trên hành lang, hắn thấy Lyudmila đang chỉ huy người hầu khiêng một cây thông vào sân.

Vương Trung: "Làm gì mà phải chặt cây vậy?"

Nelly: "Trang trí cây thông Noel đấy."

"Giáng sinh không phải... A." Người Ant không đón Giáng sinh vào ngày 25 tháng 12 mà là ngày 7 tháng 1, vì vậy họ gộp chung Giáng sinh và năm mới, ngày 31 tháng 12 phải trang trí cây thông Noel.

Chẳng trách Lyudmila lại dậy sớm như vậy.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên từ trong thư phòng, vội vàng chạy tới, thấy quản gia đang cầm ống nghe.

Thấy Vương Trung bước vào, quản gia nói: "Tướng quân Rokossovsky sao, tôi bảo ông ấy chờ một lát."

Nói xong, ông đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky."

"Tướng quân." Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên, "Tôi là giám đốc trung tâm thử nghiệm vũ khí của Cục quân giới, chúng tôi vừa nhận được hai chiếc... à thì, hai chiếc xe kỳ lạ, nghe nói là do ngài yêu cầu sản xuất gấp, yêu cầu chúng tôi tạm dừng việc thử nghiệm pháo tự hành 76mm."

Pháo tự hành 76mm, chính là SU-76, loại pháo này đã được thông qua trước khi Ủy ban kiểm tra được thành lập, mục đích là để tận dụng khung gầm của xe tăng T-70 đã được sản xuất.

Rốt cuộc thì xe tăng hạng nhẹ đã chứng minh là vô dụng trên chiến trường vào tháng 6, nhưng khung gầm đã được sản xuất, dây chuyền sản xuất cũng đã được lắp đặt, thay đổi dây chuyền sản xuất sẽ rất phiền phức, chi bằng dùng nó để sản xuất pháo tự hành.

Ở Trái Đất, không chỉ Liên Xô áp dụng cách làm này, Đức cũng vậy, xe tăng Panzer III nhanh chóng bị loại bỏ vì lỗi thời, nhưng dây chuyền sản xuất khung gầm của Panzer III không thể sản xuất loại xe tăng khác, vì vậy họ đã sử dụng nó để sản xuất pháo tự hành Sturmgeschütz III.

Có lẽ xe tăng Panzer III đã lỗi thời ngay từ khi Chiến dịch Barbarossa bắt đầu, nhưng pháo tự hành Sturmgeschütz III lại là một loại vũ khí lợi hại, được sử dụng cho đến khi chiến tranh kết thúc.

Vương Trung: "Hôm nay các anh định thử nghiệm SU-76 sao?"

"Vâng, chỉ còn hai hạng mục nữa là kết thúc."

"Vậy thì cứ thử nghiệm xong đi. Bảo với đội ngũ thiết kế là họ được nghỉ phép rồi, qua năm mới làm tiếp, không cần phải vội vàng." Vương Trung nói.

"Vâng." Giám đốc trung tâm thử nghiệm đáp, "Cảm ơn tướng quân đã thông cảm."

Vương Trung: "SU-76 rất quan trọng đối với quân đội chúng ta."

SU-76 là một loại pháo tự hành hạng nhẹ, cơ động, đã phát huy tác dụng rất lớn, nó không chỉ đơn giản là sản phẩm của việc tận dụng dây chuyền sản xuất khung gầm xe tăng hạng nhẹ.

Nhược điểm của SU-76 là nó sử dụng khung gầm của xe tăng hạng nhẹ, sau khi lắp pháo 76mm thì không còn đủ trọng lượng để tăng cường giáp.

Ngược lại, pháo tự hành Sturmgeschütz III thậm chí còn có lớp giáp dày hơn cả xe tăng Panzer III.
Mà Vương Trung bây giờ gật đầu phương án vận chuyển xe 100mm này, thật ra cũng là sử dụng ý tưởng của pháo tự hành xung kích số 3 Trái Đất,

dùng khung gầm xe tăng chở pháo lớn, sau đó mặt trước có lớp giáp bảo vệ tương đối đáng tin cậy.

Nhưng mà ngay từ đầu pháo tự hành xung kích số 3 Trái Đất thật sự là một khẩu pháo tự hành xung kích, chủ yếu là yểm trợ bộ binh công phá lô cốt, về sau mới được lắp nòng pháo dài hơn để dùng chống tăng.

Vương Trung lược bỏ giai đoạn pháo tự hành xung kích, trực tiếp chế tạo pháo chống tăng.

Chủ nhiệm trung tâm khảo thí: "Vậy chúc ngài năm mới vui vẻ."

Vương Trung: "Cũng chúc mọi người năm mới vui vẻ."

Nói xong hắn cúp điện thoại trước, sau đó phát hiện Mikhail quản gia đang nhìn mình.

Mikhail: "Ngài làm vậy có ổn không ạ? Ngài đã thông báo hôm nay phải tiếp tục công việc, ngài ở đây đón năm mới thật sự ổn sao ạ?"

Vương Trung nghĩ nghĩ, quả thật là địch mạnh ngay trước mắt, mình ở nhà hưởng thụ cuộc sống không ổn lắm.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng tuyệt vời: Trước khi xuyên không xem chương trình mừng xuân, thường xuyên có màn chúc Tết, các đơn vị quân đội hình như đều là chỉ huy đơn vị xuống tận cơ sở cùng các chiến sĩ đón Tết.

Sao không học hỏi kinh nghiệm tiên tiến nhỉ?

Thế là Vương Trung búng tay một cái, nói với Mikhail: "Báo cho Lyudmila, hôm nay chúng ta đến Kubinka, cùng ăn bữa cơm tất niên với các chiến sĩ - ý tôi là bữa cơm năm mới. Bảo nhà bếp sơ chế nguyên liệu nấu ăn hôm nay trước, sau đó chất lên xe, các đầu bếp cũng lên xe."

Mikhail kinh hãi: "Điều này... Tôi chưa từng nghe nói đến cách làm như vậy!"

Vương Trung: "Vậy thì hôm nay ông được thấy rồi đấy. Tôi gọi điện cho Pavlov trước, kẻo ông ấy luống cuống tay chân."

————

Hai tiếng sau, Kubinka.

Pavlov nhìn đoàn xe tải tiến vào thao trường, chớp chớp mắt.

Vương Trung nhảy xuống xe, hỏi: "Thông báo xuống dưới chưa?"

Pavlov: "Tôi... Nói thật, chưa từng tổ chức hoạt động kiểu này, trước đây đúng là có dạ hội mừng năm mới, nhưng chủ yếu là sĩ quan liên hoan, còn chiến sĩ thì tổ chức lửa trại... chứ chưa từng làm như thế này."

Vương Trung: "Ông nên tập làm quen dần đi, sau này loại hoạt động này sẽ ngày càng nhiều. Trước tiên cho xe chở nguyên liệu nấu ăn đến chỗ đội

nấu cơm đi, đầu bếp chính nhà tôi cũng đến rồi, chúng ta..."

Pavlov: "Ngài quên chúng ta có một đầu bếp người Pháp sao?" [Có lẽ tác giả quên nên vẫn giữ tên đúng]

Vương Trung vỗ đùi: "A đúng rồi, gặp ở Loktev. Anh ta... không hy sinh à?"

Pavlov: "Nghe nói lúc Olaci phá vây, anh ta cầm chảo rán phang loạn xạ, đập nát đầu không ít tên Prosen."

Vương Trung: "Tôi chỉ biết đầu bếp Ý lúc nấu ăn hay nổi khùng đập phá thôi, không ngờ đầu bếp Pháp cũng vậy."

Pavlov: "Vậy thì hôm nay ai là bếp trưởng?"

Vương Trung: "Dọc đường chúng ta cũng đâu có được ăn món Pháp nào, không phải đều là món ăn bình thường của người Ant sao? Kem chua nè, dưa chuột muối chua nè, món hầm chanaki nè..."

Pavlov chỉ nhún vai.

Vương Trung quay đầu lại nói với Nelly đi theo phía sau: "Này, báo cho bếp trưởng nhà chúng ta... Ơ, sao cô lại đội mũ thủy thủ rồi?"

Lúc ở trang viên Rokossovsky, Nelly đã thay mũ thủy thủ bằng mũ đội đầu của hầu gái.

Nelly: "Bây giờ tôi vào doanh trại, vậy thì lại là lính rồi."

Sau đó tiến hóa thành á chủng, hầu gái thú đội mũ quân đội? Tuyệt kỹ là rút súng tiểu liên MP40 từ trong váy ra thi triển tốc biến?

Nelly: "Để tôi đi báo cho bếp trưởng là có một đầu bếp người Pháp đến đảm nhiệm vị trí bếp chính hôm nay. Nhưng mà có khả năng là vị đầu bếp Pháp kia phải so tài thắng bếp trưởng nhà mình mới có quyền cầm chịch."

Đầu bếp người Ant dữ dằn vậy sao?

Nelly đã xoay người chạy đi mất.

Pavlov nhìn theo bóng lưng Nelly, nói: "Nếu tôi có con gái thì phải như thế này."

Vương Trung tò mò hỏi: "Ông không có con gái à?"

Pavlov nhún vai: "Tôi cũng muốn lắm, nhưng toàn là lũ nhóc con trai, phiền chết đi được, nhất là lúc chúng nó lớn đến bảy, tám tuổi, y như con chó kéo xe già nhà tôi lúc còn trai trẻ, thấy thứ gì là tháo tung ra hết, hễ thứ gì trong nhà có thể mở ra là phá bằng sạch.

"Cậu có biết cái cảm giác ngẩng đầu lên muốn xem giờ thì thấy cái đồng hồ bị tháo tung ra đau khổ thế nào không? Hay là lúc muốn nghe radio thì phát hiện linh kiện bán dẫn bên trong bị lũ nhóc rút ra làm hỏng... Ôi Chúa ơi."

Pavlov nói xong lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Vương Trung: "Bọn họ bây giờ thế nào rồi?"

Pavlov: "Bây giờ á? Cả ngày viết thư đòi tôi xin chữ ký của cậu. Tôi in mấy tờ báo, ký tên cậu vào bên dưới ảnh ở trang nhất."

Vương Trung: "Ông... giả chữ ký của tôi à?"

"Ừ, thế còn hơn là đi làm phiền cậu chứ sao? Dù sao thì chúng nó cũng có biết chữ ký của cậu đâu." Pavlov giang hai tay ra.

Vương Trung: "Lần sau đưa tôi, để tôi ký."

"Không không không, như vậy chữ ký trước đây sẽ bị lộ tẩy mất." Pavlov lắc đầu nguầy nguậy, "Thôi thì cứ như vậy đi."

Vương Trung mỉm cười.

————

Dù sao cũng vừa mới qua đông chí, màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Nghe nói ở St. Andrewsburg, ban ngày ngắn ngủi đến mức chỉ như một khoảnh khắc.

Lúc này, đóng quân ở Kubinka trên danh nghĩa có ba sư đoàn:

Đầu tiên là Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ" đã được bổ sung quân số, đây là lực lượng chủ lực trong Quân đoàn cơ động mà Vương Trung đang xây dựng.

Tiếp theo là Sư đoàn bộ binh cơ giới số 225 được thành lập làm sư đoàn kiểu mẫu. Sư đoàn này thực ra vẫn chưa đủ quân số, rất nhiều đơn vị kỹ thuật còn khuyết người, xe tăng của lữ đoàn thiết giáp thì đã đủ, nhưng lại thiếu thớt các loại xe khác, tổng cộng chỉ có một chiếc xe thiết giáp kéo tời có thể kéo xe tăng bị hỏng, xe tải của trung đoàn vận tải cũng chỉ có 50 chiếc.

Cuối cùng là Sư đoàn số 1 Quân đội Nhân dân Melainia, sư đoàn này hiện tại chỉ có 1/4 quân số, tin tốt là có rất nhiều lính kỹ thuật, còn tin xấu là đám lính kỹ thuật này lại không có trang bị, xe tăng pháo, pháo chống tăng, pháo tự hành - cái gì cũng thiếu.

Lúc này, ba sư đoàn tập hợp cùng một chỗ, khắp thao trường mùng lên mấy chục đống lửa trại, vây quanh các chiến sĩ ở giữa.

Vương Trung rất nghi hoặc, tại sao đến giờ ăn cơm rồi mà vẫn chưa thấy dọn đồ ăn ra?

Nhưng hắn không dám hỏi, dù sao thân là người Ant mà lại không hiểu tập tục của người Ant thì rất kỳ quái.

Hắn đang vật lộn với cái bụng đói meo thì Lyudmila đi đến, nhét cho hắn mấy miếng bánh quy: "Ăn chút lót dạ đi, bữa tối nay phải đợi đến mười giờ."

Lúc này, các cô gái thuộc đội nấu cơm dùng đòn gánh gánh những chiếc rổ đi ra, bên trong là các loại bánh ngọt, xem ra cũng là để mọi người lót dạ.

Lyudmila nói tiếp: "Phải nghĩ cách cho mọi người giải trí nữa."

Vương Trung: "Vậy chúng ta mở màn trước nhé? Múa flamenco một bài?"

Lyudmila mắng: "Anh nhìn xem ở đây có ban nhạc nào đâu mà múa, ai chơi nhạc cho anh múa? Hơn nữa, bộ đội nhảy múa thì sao có thể nhảy loại nhạc ở vũ hội của quý tộc được?"

Vương Trung lập tức hiểu ra các chiến sĩ nên nhảy loại nhạc gì: Đương nhiên là điệu nhảy hủy diệt đầu gối rồi!

Nghĩ vậy, Vương Trung nảy ra ý tưởng, hắn nhớ Yegorov rất biết nhảy điệu này, thế là hắn tiến lên một bước, hét lớn: "Yegorov!"

Pavlov: "Anh ta đi vào thành phố với Katya bác sĩ rồi, tối nay chắc không về đâu."

Chết tiệt, lúc thế này lại không có Yegorov.

Vương Trung nhìn sang Pavlov: "Ông biết nhảy điệu nhảy gãy chân đó không?"

Pavlov: "Tôi á? Nhìn thân hình của tôi có giống kiểu người biết nhảy điệu đó không? Đầu gối tôi gãy trước cho cậu xem bây giờ."

Vương Trung nhíu mày, đúng lúc này, hắn nhìn thấy phó quan Vasili, thế là lại nảy ra ý tưởng: "Vasili, giao cho anh một nhiệm vụ. Nghĩ cách làm nóng không khí lên nào."

"Hả?" Vasili giật mình, "Tôi á?"

Vương Trung: "Đương nhiên rồi, anh là nhạc sĩ mà. Hát đi!"

(Hết chương)

Chương 137: Váy và bao tải

Vasili trừng mắt, chưa kịp nói gì thì đã có người xung quanh ồn ào: "Vasili, lên hát một bài đi!"

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc với Vương Trung, tuy hắn chưa từng đi lính, nhưng thời còn đi học, từ cấp 2, cấp 3 cho đến đại học, năm nào cũng phải trải qua huấn luyện quân sự.

Trong lúc huấn luyện quân sự thường có trò tập hát, thường là do huấn luyện viên dẫn dắt mọi người cùng nhau ồn ào, sau đó bắt đầu hát, phương pháp này tuy thầm lặng nhưng lại rất hiệu quả trong việc bồi dưỡng tinh thần đoàn kết và ý thức cạnh tranh.

Lúc này, thấy có người xung phong, Vương Trung lập tức hùa theo: "Vasili, lên hát một bài đi!"

Hắn vừa khích lệ, những người ở gần đó nghe thấy, biết chuyện gì xảy ra bèn lập tức hưởng ứng, cùng nhau ồn ào hướng về phía Vasili. Lúc đầu tiếng hô hào còn chưa đồng đều, nhưng Vương Trung chủ động dẫn dắt vài lần, lại thêm động tác vỗ tay, dần dần tiếng hô đã trở nên đều nhịp.

"Vasili, lên hát một bài đi!"

Bốp! Bốp! Bốp!

Các chiến sĩ Melainia không hiểu tiếng Ant, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy trò ồn ào có vẻ thú vị nên cũng bắt chước làm theo.

Đối mặt với tiếng vỗ tay đều đặn cùng tiếng hò reo của tất cả mọi người, Vasili dậm chân một cái: "Được rồi, để tôi hát cho. Philippov, lên đánh trống!"

Philippov ở dưới đài kêu khổ: "Cậu hát thì hát một mình đi, sao lại lôi tôi vào, mất mặt một mình cậu là được rồi!"

Vương Trung: "Làm gì có chuyện mất mặt, đáp lại nhiệt tình của đồng đội, lên biểu diễn một tiết mục thôi mà! Hai người làm nóng không khí lên, lát nữa đến lượt mọi người."

Philippov cầm trống đi lên, Vương Trung còn trêu chọc: "Nhìn kìa, cậu không phải lúc nào cũng mang theo trống đó sao?"

"Tôi cũng đoán được là sẽ thế này, nhưng không ngờ lại biểu diễn trước mặt toàn thể cán bộ, chiến sĩ."

Vương Trung: "Sợ à?"

Philippov cười: "Sao có thể, chẳng lẽ còn đáng sợ hơn hỏa lực của quân Prosen sao?"

Vương Trung cười ha hả, hắn rất tán thành câu nói này của Philippov, hắn cũng cảm thấy sau khi vào sinh ra tử ngoài chiến trường trở về, dường như năng lực biểu đạt trước đám đông của bản thân mạnh hơn trước, bởi vì không còn sợ hãi nữa.

Philippov gõ trống, Vasili bắt đầu cất giọng hát bài "Tanya - Katyusha" kia.

Vương Trung mỉm cười, bài hát này cũng gợi lên rất nhiều hồi ức, hồi đó ở Loktev, mấy nghìn học viên quân sự được bổ sung vào "Lực lượng chiến đấu Rokossovsky" - lúc bấy giờ vẫn chưa phải sư đoàn - cũng hát vang bài hát này.

Khi đó, bài hát này là một ca khúc ca ngợi tình yêu thuần túy, trong lòng Vương Trung nó cũng giống như bài "Cô gái đối diện hãy nhìn sang", nhưng giờ đây, bài hát này đã nhuốm màu chiến tranh, nó vẫn ca ngợi tình yêu, nhưng đồng thời cũng ca ngợi tuổi trẻ của những người lính trong chiến hỏa.

Trước khi xuyên không, Vương Trung rất ngưỡng mộ loại tuổi trẻ này. Đó là tuổi trẻ của ông nội hắn, sau khi tốt nghiệp, ông hát vang "Gánh vác trên vai trách nhiệm hưng vong của đất nước", hòa vào dòng thác cuồn cuộn của phong trào dân tộc tự cứu.

Đó là tuổi trẻ của cha hắn, "Trên lá cờ của Tổ quốc có màu máu của chúng ta nhuộm đỏ".

Lúc đó Vương Trung cảm thấy rất lãng mạn.

Bây giờ đến lượt hắn, tuy là ở một thế giới khác.

Lúc này, Vasili hát đến đoạn điệp khúc, giọng hát có chút khàn đặc: "Tanya, Katyusha của anh, em có còn nhớ mùa hè rực lửa năm ấy?"

Mùa hè rực lửa, ý chỉ hỏa lực của quân Prosen vô cùng dữ dội.

Thế nhưng, những người thanh niên trong biển lửa vẫn ca ngợi tình yêu.

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh tượng một ngày nào đó trong tương lai, học sinh cấp hai sẽ phải viết cảm nhận về bài hát này, chắc chắn là sẽ rất đau khổ.

Không tự mình trải qua thì làm sao hiểu được ý nghĩa của bài hát này đối với những người lính trẻ tuổi.

Nghĩ đến việc học sinh sau này phải viết cảm nhận về bài hát, Vương Trung bắt đầu suy nghĩ, có phải nên trả lời là "Thực ra, những người lính hát không phải là tình yêu, mà là thông qua cách này để thể hiện khát vọng về một cuộc sống hòa bình, hạnh phúc sau khi chiến thắng"?

Vasili vừa dứt lời, có người huýt sáo ba tiếng rất tinh nghịch.

Hơn nữa không chỉ một người huýt sáo, xem ra ai cũng biết đoạn này phải có tiếng huýt sáo.

Đột nhiên, Vương Trung thấy trong đám đông có người nhúc nhích muốn thử sức, thế là hắn chỉ tay về phía đó, sau đó làm động tác "lên đi".

Một chàng trai bước ra khỏi đám đông, trên tay cầm một cây balalaika.

Vương Trung vốn tưởng rằng anh ta muốn lên góp vui, không ngờ anh ta vừa gảy đàn vừa hát một bài khác:

"Có một mùa hè, trời vừa mới sáng, tôi nhìn sang nhà bên cạnh!"

"Thấy một cô gái mắt đen, đang hái đầy giỏ nho.

"Tôi bỗng đỏ mặt, tim đập rộn ràng, muốn mở lời nói với nàng.

"Hãy đến bên sông, cùng tôi đón ánh bình minh!"

Vương Trung nhíu mày, hắn từng xem "Sông Đông êm đềm", biết rõ "đến bên sông" không đơn giản chỉ là cùng nhau đón bình minh, đây là người Nga, rất phóng khoáng, căn bản không cần tiếng cối xay nước che đậy.

Không biết từ lúc nào, Popov đã đứng bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng hỏi: "Thế này có ổn không? Sẽ biến thành đại hội ca nhạc tình yêu mất, hay là hát "Bài ca Chiến tranh Thánh" gì đó?"

Vương Trung: "Không cần, các chiến sĩ sẽ tự mình tham gia cuộc chiến tranh thần thánh, bây giờ cứ để họ tận hưởng những điều không thể tận hưởng trên chiến trường đi. Tình yêu chốn sa trường đặc biệt lãng mạn, ông hiểu không? Giống như việc bạn tìm thấy một đóa hoa nhỏ trên chiến trường đầy xác chết, khung cảnh như địa ngục xung quanh sẽ khiến bông hoa đó trở nên rực rỡ hơn."

Vương Trung vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy những lời này nên được ghi chép lại, đây chính là tư liệu quý giá, sau này phải tìm người chuyên môn ghi lại những câu nói của mình, như vậy sẽ tạo ra rất nhiều câu châm ngôn khiến học sinh sau này phải vò đầu bứt tai khi viết cảm nhận.

Chàng trai vừa đàn balalaika vừa hát bài "Cô gái mắt đen", khi chuyển sang đoạn điệp khúc, ngón tay anh ta bỗng nhiên lướt nhanh hơn, biến tấu đoạn điệp khúc vốn du dương, êm đềm thành giai điệu sôi động như nhạc rock, sau đó có thêm một chàng trai khác bước ra, nhảy điệu nhảy hủy diệt đầu gối theo điệu nhạc.

Vương Trung bỗng lóe lên một ý nghĩ, hắn nhớ trước khi xuyên không từng xem một video nhảy của người Nga, được dàn dựng theo hình thức battle.

Hơn nữa, rất nhiều tiểu thuyết viết về cuộc sống của quân nhân Nga cũng có cảnh battle nhảy, đây có lẽ là truyền thống của người Nga.

Nghĩ vậy, Vương Trung đợi bài "Cô gái mắt đen" kết thúc, bèn lên tiếng hỏi: "Các cậu là lính sư đoàn nào?"

Chàng trai chơi balalaika rụt cổ lại: "Có thể không phạt tôi đi dọn phân được không?"

Vương Trung: "Không phạt, hôm nay ai không lên biểu diễn thì người đó dọn phân. Cậu là lính sư đoàn nào?"

"Sư đoàn bộ binh cơ giới 225 ạ!"

Vương Trung: "Tốt, Sư đoàn bộ binh cơ giới 225 làm tốt lắm, vỗ tay!"

Nói xong hắn vỗ tay theo nhịp.

Vỗ tay ba lần, Vương Trung hỏi: "Sư đoàn Cận vệ số 1 có tiết mục nào hay hơn không? Sư đoàn Cận vệ số 1 đâu, lên nào!"

Cảm giác quen thuộc ùa về, chính là cảm giác lúc tập hát trong các buổi huấn luyện quân sự!

Sư đoàn 225 lập tức hò reo, hưởng ứng theo Vương Trung: "Sư đoàn Cận vệ số 1 đâu, lên nào!"

Có người bên Sư đoàn Cận vệ số 1 hét lớn: "Tướng quân, chúng tôi không mang nhạc cụ theo, xin phép cho người về lấy nhạc cụ!"

Vương Trung: "Cho phép! Những người khác, không có nhạc cụ thì không biểu diễn được sao? Sư đoàn 225, la ó sư đoàn lão đại của các cậu nào!"

Thế là Sư đoàn 225 ra sức la ó, bình thường trong lúc huấn luyện, các hạ sĩ quan của Sư đoàn Cận vệ số 1 đều chỉ bảo kinh nghiệm chiến đấu cho họ, quan hệ giữa hai sư đoàn cũng không tệ, lúc này càng không ngại ngần trêu chọc.

Đột nhiên, có người đứng dậy, là Dmitri vừa được điều động đến trung đoàn pháo binh, trung đoàn của anh ta hiện tại là một phần của sư đoàn pháo binh mà Vương Trung đang lên kế hoạch thành lập.

"Tuy bây giờ tôi bị điều động khỏi tiểu đoàn pháo binh sư đoàn, nhưng tôi vẫn là lính kỳ cựu của Sư đoàn Cận vệ số 1, để tôi lên trước!"

Nói xong, anh ta như một cơn gió lao đến khoảng trống giữa ba sư đoàn, bắt đầu biểu diễn màn xoay người như con quay, tư thế này đòi hỏi hai chân phải cong, chỉ cần nhìn thôi cũng biết rất khó.

Chàng trai chơi balalaika lập tức phối hợp, Philippov cũng gõ trống theo.

Dmitri càng xoay hăng hơn, anh ta vừa xoay xong thì bên phía Sư đoàn 225 đã có một người bước ra, battle với anh ta.

Hai người battle khoảng ba phút, cho đến khi kết thúc bài nhạc.

Lúc đứng dậy, cả hai đều thở hổn hển, sau đó nắm chặt tay nhau.

Vương Trung: "Tuyệt vời! Vỗ tay!"

Lúc này, mấy người chạy về lấy nhạc cụ đã quay lại, trên tay cầm theo đàn bayan và violin.

Vương Trung: "Sao tôi không biết trong sư đoàn cũ của mình lại có người chơi violin nhỉ? Cậu là học sinh cấp ba à?"

Người chơi violin đáp: "Vâng, có chuyện gì sao ạ?"

"Cậu là lính bộ binh?" Vương Trung lại hỏi.

"Đúng vậy."

Vương Trung: "Cậu không thể làm lính bộ binh được, chúng ta đang thiếu chỉ huy pháo phòng không, cần người tính toán các thông số bắn, phải là học sinh cấp ba, mai cậu đến tiểu đoàn pháo phòng không báo cáo đi."

"Chuyện này... Bạn học của tôi đều ở sư đoàn bộ binh."
Vương Trung: "Vậy các anh đều đi tiểu đoàn pháo cao xạ."

"Chúng ta muốn đổ máu hy sinh!" Cậu trai cầm bayan lớn tiếng kháng nghị.

Vương Trung: "Các anh cho rằng ở tiểu đoàn pháo cao xạ thì không cần đổ máu hy sinh sao? Hừ, tôi đã biểu hiện cho Yegorov thấy, hắn nhất định sẽ giống như tôi lấy pháo cao xạ tới gần bộ binh xạ kích địch nhân, đến lúc đó

các anh sẽ phải hy sinh!

"Hơn nữa bây giờ chúng ta dùng Thần Tiễn phòng không khống chế kẻ địch tấn công, nhưng mà tu sĩ cầu nguyện chỉ có bấy nhiêu, chết cũng không có cách nào bổ sung ngay lập tức. Phòng không rất quan trọng đó!

"Không đề cập tới cái này nữa, biểu diễn tiết mục của các anh đi! Không thể để cận vệ mất mặt một cơ động, các anh những tân binh vừa mới bổ sung lên này!"

Anh vừa dứt lời, chàng trai cầm đàn violon liền kéo lên giai điệu vui sướng.

Vương Trung: "Vân Tước?"

Không phải bài Vân Tước của Kajiura Yuki, mà là bài violin trứ danh Vân Tước, nếu có bằng hữu thi đậu đàn violon khẳng định biết.

Trước khi xuyên qua, Vương Trung không khéo lại có một người bạn như vậy.

Khúc nhạc này cũng rất dễ nhận ra, bởi vì mở đầu là dùng đàn violon bắt chước tiếng kêu của chim sơn ca, phảng phất như ở trong rừng rậm đột nhiên nghe thấy tiếng chim sơn ca hót vang trên đầu cành.

Sau đó khúc nhạc liền vui vẻ hẳn lên.

Bài hát này vì kéo nhanh, yêu cầu người diễn tấu rất cao, cho nên trở thành bài hát thường gặp trong kỳ thi vĩ cầm, cũng là bài hát chính của cao thủ vĩ cầm.

Ước chừng Ong-Ong-Ong-Rê-Mi-Fa trong khúc piano.

Vương Trung: "Nhưng mà Vân Tước không dùng tới bayan à?"

Bài hát này cần nhạc đệm đàn piano, Vương Trung không tưởng tượng nổi bayan sẽ làm thế nào để thay thế đàn piano.

Sau đó cậu trai cầm bayan nói cho Vương Trung đáp án: Không thay thế, cậu ta trực tiếp bắt đầu khiêu vũ, bayan chính là đạo cụ vũ đạo.

Vương Trung kinh ngạc.

Lúc này có mấy cô gái trong đội giặt quần áo nắm tay nhau xuất hiện, các cô mặc váy, đang nhảy múa xoay tròn bên cạnh anh chàng bayan, giống như những đóa hoa tươi nở rộ.

Sự xuất hiện của cô gái khiến tất cả những thanh niên trẻ tuổi ở đây đều nhiệt tình hơn.

Phương diện này chỉ có thể nói là hai cậu trai trẻ tuổi thời không đều giống nhau.

Vương Trung đột nhiên rất muốn dạy bọn họ hát cô gái đối diện nhìn qua. Lúc tốt nghiệp cấp ba, lớp anh bao một phòng lớn làm lễ tốt nghiệp, đó là lần đầu tiên Vương Trung đến quán karaoke, lúc ấy có hai trường hợp cực

kỳ nóng nảy, Vương Trung đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Một là đám nam sinh hợp xướng cô gái đối diện nhìn qua, chọc cho các cô gái cười tươi như hoa, một là lúc hát Bị cậu chinh phục như vậy, điểm số của MV hơi lớn, cả hội trường đều đang hò reo.

Vương Trung khi đó mới ý thức được, chinh phục này cũng có thể là chỉ khoảng cách giữa hai người thành số âm.

Một khúc nhạc kết thúc, Vương Trung nói với cậu trai bayan: "Không tệ, không ngờ bayan là đạo cụ!"

Kết quả lúc ấy cậu ta đã bắt đầu diễn tấu, sau đó nhường "sàn nhảy" cho các cô gái.

Các chàng trai yên tĩnh lại, nhìn các cô gái.

Chờ một khúc nhạc kết thúc, Vương Trung hô: "Không sai, tôi tuyên bố các cô gái thắng ván này!"

Tất cả mọi người cùng nhau vỗ tay.

Vasili bỗng nhiên hô: "Các cô gái, váy các cô mặc, nhìn thế nào cũng giống như cắt đi cái túi lót! Bên cạnh còn có chữ viết, nặng năm mươi ký!"

Vương Trung vừa nhìn, cũng không phải là còn có chữ sao!

Lập tức có cô gái hô: "Đây là túi đựng hành lý cho chúng tôi! Không phải túi đựng lương thực của đội nấu cơm! Anh đừng bôi bẩn trong sạch của chúng tôi!"

Vasili cười to: "Các cô bỏ hết vào trong túi của mình đi!"

Vương Trung: "Váy quân trang đâu?"

Pavlov: "Họ là lính hợp đồng, không được cấp phát quân trang, chỉ có quần áo quyên tặng từ hậu phương."

Vương Trung nhớ tới Nelly, nàng cũng là lính hợp đồng, chiếc mũ hình thuyền kia hình như là do Lyudmila đưa cho.

Vương Trung thở dài, nói: "Phát thêm túi cho các cô gái."

Các cô gái hoan hô.

Vương Trung thì nhớ tới ca từ Tanya - Katyusha :

Có lúc ta có thể trông thấy trong đám người

Thân ảnh thân ái quen thuộc kia

Mũ tròn nhỏ màu lam, áo ngắn màu lam

Váy tối màu, dáng người thiếu nữ...

Anh nhìn cái váy làm từ túi mì, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ nhưng cũng không đắng chát, một ngày nào đó trong tương lai, đây cũng sẽ trở thành hồi ức chiến tranh quý giá, xuất hiện ở trên hồi ức của ai đó.

(Hết chương)

Chương 138: Hãy gọi tôi là Tovaryš

Vương Trung tiếp tục thực hiện trách nhiệm của mình: "Đừng thua các cô gái! Còn ai nữa không? Lên nào các chàng trai!"

Lúc này có một nhóm người đứng dậy, Vương Trung nhìn kỹ thì ra là quân đội Melainia, vội vàng mời họ ra giữa hội trường.

"Hãy cùng chào đón những người con của Melainia…"

Vương Trung do dự, gọi là huynh đệ thì có vẻ phong kiến quá, gọi là chiến hữu thì tuy đúng nhưng không thể hiện được ý "tuy khác dân tộc nhưng chúng ta đồng lòng nhất trí".

Suy nghĩ một hồi, anh thấy chỉ có một từ là phù hợp nhất, bèn nói: "Hãy cùng chào đón Tovaryš đến từ Melainia!" [Tovaryš : Bạn đồng hành]

Không còn từ nào thích hợp hơn từ này nữa, từ này vốn được dùng để chỉ những người bạn trong hải quân, sau này được mở rộng nghĩa là Tovaryš, những người có chung chí hướng.

Cùng chung chí hướng, tức là đánh bại Prosen, giải phóng quê hương bị chiếm đóng.

Quân đội Melainia định biểu diễn luôn, nghe thấy Vương Trung hô "Tovaryš" thì dừng lại nhìn anh.

Vương Trung: "Tiếp tục đi, Tovaryš, tiến lên, Tovaryš!"

Người Melainia nhìn nhau, sau đó bắt đầu màn trình diễn của mình, bài hát được hát bằng tiếng Melainia, nhưng Vương Trung đã từng nghe giai điệu này, biết đó là quốc ca của Melainia.

Người Melainia vừa hát quốc ca vừa nhảy điệu nhảy truyền thống, so với điệu nhảy như muốn trả thù đầu gối của người Ant thì lại là một hương vị khác.

Tiếp theo, Vương Trung ngoài việc thỉnh thoảng lại ra ngoài dẫn đầu hò reo, khích lệ tinh thần cạnh tranh giữa các sư đoàn thì những lúc khác chỉ ngồi xem mọi người biểu diễn văn nghệ.

Gần 11 giờ, xe tải chở đồ ăn từ nhà bếp chạy đến, thùng xe được hạ xuống biến thành một chiếc bàn ăn lớn, trên đó là những món ăn được đựng trong rổ và thau lớn.

Các bà các cô cầm muôi lớn xuất hiện, hét lớn với những cô gái đang nhảy múa cùng các chàng trai: "Đừng chơi nữa, đến lấy đồ ăn nào!"

Lúc này các cô gái mới tạm biệt các chàng trai, chạy về phía xe tải.

Vương Trung nghe thấy một bà cụ cằn nhằn: "Mấy đứa con gái này, còn mặc cả túi đựng đồ lên người! Sau này lấy gì đựng hành lý? Đến lúc đó tên quản lý kho khó tính kia lại mắng các con, rồi lại ríu rít chạy đến chỗ ta kêu oan!"

Có cô gái nói: "Bà ơi, trung tướng Rokossovsky nói sẽ phát cho mỗi người chúng con một cái túi mới!"

Bà cụ vẻ mặt bực bội nhìn Vương Trung: "Trung tướng gì ơi, sao cậu lại làm vậy? Cậu có biết bây giờ túi đựng bột mì quý giá thế nào không? Túi tốt chỗ nào cũng thiếu, cậu phát cho mấy cô gái này mấy trăm cái túi, trong khi đáng lẽ ra số túi đó phải được dùng để đựng bột mì cho binh lính của cậu ăn no!

"Cậu làm vậy, có ngày thua trận đấy!"

Lúc này bầu không khí rất sôi nổi, mọi người nghe thấy nghệ thuật quân sự của trung tướng Rokossovsky bị một bà cụ ở nhà bếp nghi ngờ thì cười ồ lên.

Ngoài những người cười ồ, còn có thanh niên quen biết bà cụ hỏi: "Bà Ilyinichna, bà có biết ông ấy là ai không?"

Bà Ilyinichna: "Sao lại không biết? Ngày nào ông ta chả lên báo! Ta tuy không biết chữ, nhưng xem tranh thì vẫn biết chứ! Đây là trung tướng Rokossovsky còn gì nữa!"

Chàng trai trẻ lại hỏi: "Vậy bà có biết ông ấy làm gì không?"

Bà Ilyinichna: "Hừ, bắt được khối tướng của Prosen! Chuyện bé xé ra to, ta đây chỉ cần cái móc lùa lợn là có thể tóm gọn con lợn nặng mấy chục cân, chẳng lẽ tướng còn nặng hơn lợn?"

Vương Trung hiểu ra, đây là một nông dân già cả đời chưa từng đọc sách.

Nên anh hỏi: "Bà ơi, sao bà lại đến đây nấu ăn?"

"Bởi vì con trai tôi đi đánh trận, ông mục sư tốt bụng đến sơ tán, tôi nói tôi muốn chờ con trai về, nhưng ông ấy đưa cho tôi một cây xúc xích nặng 10kg, nói Ilyinichna, cầm lấy cây xúc xích này, nghĩ đến công ơn của Chúa, đi đi.
"Sau đó tôi đi, chất lượng lạp xưởng kia thật là tốt! Tôi vốn muốn mang trâu của tôi đi, nhưng mà mục sư nói không được, ngươi nhanh ngồi lên máy kéo đi, tôi liền để trâu lại. Không biết người Prosen có cho trâu tôi ăn cỏ khô hay không!"

Bà lão lải nhải nói một đống, nhưng không nói vì sao bà lại nấu cơm, giống như rất nhiều người già đều như vậy, nói xong liền nói lời lạc quẻ.

Vương Trung đổi đề tài: "Hôm nay ăn gì?"

"Ngày cuối cùng của năm nay, còn có thể ăn gì đây?" Bà lão Ilyinichna vén tấm vải đậy trên giỏ lên, lộ ra món ăn được đựng trong đĩa: "Salad cá đông

lạnh, tôi đã ăn một phần rồi, ăn rất ngon, đến một phần của tướng quân."

Nói xong Bà lão liền cầm một đĩa, đưa cho một cô gái đội nấu cơm, vì thế cô gái chạy chậm đưa đến trước mặt Vương Trung, lúc đưa cho hắn còn mỉm cười.

Toàn bộ lực chú ý của Vương Trung đều đặt trên đồ ăn, món ăn này nhìn rất giống một loại bánh mà quê nhà Vương Trung lúc ăn sáng hay ăn, gọi là bánh ngàn lớp.

Dù sao thứ này nhìn thế nào cũng không giống như là salad.

Nhìn từ bên cạnh, nó được chia thành rất nhiều lớp, lớp trên cùng là màu đỏ, sau đó theo thứ tự là màu trắng gần với canh cá, không biết là màu vàng sữa của thứ gì, cùng với màu vàng thuần ở phía dưới cùng.

Hắn ghé sát vào ngửi thử, có mùi cá trích.

Tuy Vương Trung đã ăn không ít đồ ăn đặc sắc của Ant, nhưng loại salad này hắn vẫn là lần đầu thấy.

Vì thế hắn dùng mép nĩa xiên một miếng nhỏ cho vào trong miệng.

Mặc dù là món ăn chưa từng thấy, nhưng vì lòng hiếu kỳ của người Trung Quốc đối với đồ ăn, Vương Trung đã thử một miếng lớn.

Sau đó hắn nhíu mày, lớp màu đỏ phía trên này thật ra là củ cải đỏ, đúng là món ăn được dùng để tạo màu đỏ trong canh củ cải đỏ, ở giữa giống canh cá có rất nhiều thịt cá trích đông lạnh, phần hương vị này cũng rất ngon, phía dưới nữa là sốt mayonnaise phô mai, cuối cùng lót dưới cùng là khoai tây nghiền.

Cá đông lạnh và khoai tây nghiền đều có mùi vị rất ngon, mùi vị của củ cải đỏ - quen rồi cũng tạm được, nhưng sốt mayonnaise phô mai ở giữa thì có chút khó tả.

Món ăn này chỉ có thể đánh giá —— tràn ngập phong cách nước ngoài.

Đương nhiên đối với người Ant mà nói, đây đại khái chính là hương vị quê nhà.

Nhưng Vương Trung với suy nghĩ đã ăn rồi thì ăn thêm miếng nữa, lại ăn thêm một miếng.

Hình như cũng không đến nỗi nào, thử thêm miếng nữa xem sao.

Cứ như vậy Vương Trung thử ăn thử hết phần salad kỳ lạ này.

Sau khi ăn xong câu nói đầu tiên của hắn: "Có món hầm Chanakhi không? Cho tôi một phần."

Món hầm Chanakhi mà Aleksei Konstantinovich Rokossovsky yêu thích, cũng rất hợp khẩu vị của Vương Trung, ngoài ra bánh nhân sốt óc chó cũng không tồi.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna trực tiếp cầm đi cái đĩa salad cá đông lạnh, đặt bát đựng món hầm vào trong tay Vương Trung: "Biết ngay là anh thích mà."

Vương Trung vừa ăn món hầm, vừa nhìn những người khác thưởng thức đồ ăn.

Ban đêm càng ngày càng tối, báo hiệu năm mới đã sắp đến.

Chờ đến khi ăn gần hết, các cô gái đội nấu cơm đẩy xe nhỏ đựng rượu xuất hiện, vì giữ nhiệt độ cho rượu, trên xe nhỏ lại có một lò than!

"Không có nhiều ly chân cao như vậy." Cô gái đẩy xe hô lớn, "Dùng bình nước của mọi người để uống tạm đi, trong thùng gỗ đầu tiên là rượu vang sủi, thứ hai là Vodka mà mọi người yêu thích nhất!"

Lúc nghe thấy Vodka, các binh sĩ đều trở nên phấn khích.

Nhưng Vương Trung nhìn thấy bọn họ đều ngoan ngoãn dùng bình nước giữ nhiệt uống rượu vang sủi trước, sau đó mới nhận Vodka.

Xem ra ăn tết phải uống rượu vang sủi trước rồi mới uống Vodka.

Nếu không đám người nghiện rượu này chắc chắn sẽ uống Vodka trước.

Giáo hội thế tục vẫn luôn lấy việc quảng bá rượu vang sủi - cũng chính là Champagne - trở thành một phần tuyên truyền, nhưng quảng bá nhiều năm như vậy, sản lượng Champagne tăng lên, nhưng vẫn bán không lại Vodka.

Vương Trung nhìn thấy xe đến trước mặt mình, cũng nhận một ít Champagne nhấp thử, sau đó lại nhận một ít Vodka.

Ngay khi một đoàn người ăn uống no say, đang nhâm nhi rượu, loa trong sân diễn tập Kubinka bắt đầu phát ra tiếng chuông —— đây là báo hiệu năm mới đã đến.

Vương Trung cầm bình nước giữ nhiệt, quay sang Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Chúc mừng năm mới."

Lyudmila cũng cười: "Chúc mừng năm mới, chúc anh đánh nhiều trận thắng."

Vương Trung gật đầu: "Đó là điều đương nhiên."

Tiếng chuông trong loa vang lên hồi cuối cùng, ngay sau đó là âm nhạc vang lên, hình như là bản biến tấu của bài "Bài ca ngợi Sa hoàng". Vương Trung dự cảm có thể Olga muốn đọc diễn văn.

Quả nhiên, giọng nói của Olga vang lên: "Hỡi thần dân của đế quốc, năm nay là một năm đầy khó khăn đối với chúng ta. Đế quốc Prosen đã tàn sát anh em, bạn bè, và cả cha mẹ của chúng ta. Chúng đã tàn bạo giết hại tù binh, tàn sát thường dân, để lại vô số tội ác tày trời trên mảnh đất này!

"Hỡi đồng bào, một năm qua, khắp nơi trên lãnh thổ Ant đều là nỗi đau thương."

Lúc này Vương Trung đang nghĩ, không biết Olga có công khai chân tướng cái chết của Sa hoàng hay không. Nhưng người dân ở Yekaterinburg đã sớm biết Sa hoàng bị bắn chết vì kêu gào muốn đầu hàng.

Dù sao ngày hôm đó, có rất nhiều người ở Cung điện Mùa hè, còn có rất nhiều người đến ứng cứu, tất cả đều nghe thấy.

Cuối cùng, Olga cũng đề cập đến chuyện này: "Người Prosen thậm chí còn nã pháo vào Cung điện Mùa hè, lúc đó phụ hoàng của tôi vì tinh thần bị suy sụp do hoàng huynh tuẫn quốc, kết quả pháo của người Prosen đã khiến ông ấy hoàn toàn phát điên!"

Cho nên cuối cùng không quy kết Sa hoàng tội danh phản quốc, mà là phát điên sao.

Olga: "Kết quả là phụ hoàng đã giật lấy súng của lính canh và tự sát."

Haiz, thật khiến người ta liên tưởng đến một quốc gia nào đó bị bắn tám phát súng vào lưng nhưng lại kết luận là tự sát.

Hợp Chủng Quốc, đừng có nhìn người khác nữa, chính là đang nói chú em đấy!

Olga: "Nỗi đau buồn to lớn đang bủa vây lấy tôi, nhưng tôi biết, lúc này tôi phải mạnh mẽ, đội lên mình chiếc vương miện nặng ngàn cân này! Tôi, Olga Nikolayevna Antonovna, xin thề sẽ dẫn dắt mọi người đi đến thắng lợi! Cho dù phải mất bao lâu, chúng ta cũng sẽ giành lại đất mẹ, sau đó tiến đánh vào quốc gia tội ác tày trời kia, tiêu diệt tận gốc mầm mống tội ác!"

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt, ngắn gọn, súc tích, không dài dòng, chỉ nhấn mạnh kết quả."

Đối với một người nông dân mù chữ như Bà lão Ilyinichna mà nói, kiểu diễn văn như vậy là thích hợp nhất.

Dù sao thế hệ trước ở Ant còn rất nhiều người nông dân lớn tuổi, phải để họ hiểu được.

Bài diễn văn của Nữ hoàng kết thúc, âm nhạc lại vang lên, nhưng lần này không phải là "Bài ca ngợi Sa hoàng", mà là bài "Chiến tranh thần thánh".

Các binh sĩ bắt đầu reo hò: "Ura!"

Dù sao cũng đã uống rượu, tiếng "Ura" vang lên không ngớt.

Vương Trung quay đầu nói với Pavlov và Popov: "Đêm nay chú ý một chút, đừng để ai uống say nằm ngủ ở sân tập, chết cóng thì phiền phức."

Pavlov vỗ ngực: "Yên tâm đi! À, chúc mừng năm mới!"

Vương Trung vừa định đáp lại, trên trời bắt đầu có những bông tuyết nhỏ rơi xuống.

Không phải là trận tuyết lớn dữ dội hơn một tháng trước, mà là tuyết rơi nhẹ nhàng, trái ngược với phong cách của đất nước Ant này.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ đến câu tục ngữ: "Tuyết rơi Triệu Phong Niên".

Lúc này Popov nghiêm túc nói với Vương Trung: "Tướng quân các hạ - à không, Tovaryš, tôi kiến nghị nên phổ biến quy trình công tác này của cậu cho tất cả các giáo sĩ trong quân đội."

Vương Trung: "Ý anh là thi hát? Chính là kiểu thi đấu ca hát theo từng nhóm đó?"

Popov: "Còn có phần thi hát tập thể, tôi nghĩ, trong cuộc thi hát lấy đơn vị làm đơn vị này, tuy mọi người chỉ so âm lượng cao thấp, thắng bại chỉ là chuyện hơn thua nhất thời, nhưng lại có tác dụng củng cố tinh thần đoàn kết."

Nói nhảm, đây đều là kinh nghiệm mà quân đội ở thế giới kia đúc kết được sau bao nhiêu năm.

Popov: "Ngài nên đến đơn vị chúng tôi giảng bài, Tovaryš."

Vương Trung: "Thôi khỏi, tôi phải đi giảng bài nhiều nơi lắm, anh đi giảng cho bọn họ là được rồi, hoặc là bảo Pavlov tổng kết thành sách nhỏ, tôi thấy tài liệu tổng kết kinh nghiệm sau chiến đấu mà cậu ấy viết rất hay!"

"Tôi?" Pavlov kinh hãi: "Anh lại sai khiến tôi!"

Vương Trung phất tay: "Cứ quyết định như vậy đi!"

(Hết chương)

Chương 139: Xoáy nước (Bù chương 33/33)

Cuộc vui mừng năm mới kéo dài đến ba giờ sáng, sau đó mọi người mới lũ lượt trở về doanh trại dưới sự hò hét của các giáo sĩ.

Tối hôm đó Vương Trung ở lại Kubinka cùng Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung dậy rất sớm, chuẩn bị đến sân thử nghiệm của Cục Quân giới để xem thử nghiệm xe chở pháo 100mm.

Dù sao đây cũng là nhiệm vụ trọng tâm, là cách khả thi nhất để đưa pháo 100mm lên xe bọc thép trước khi chế tạo được vòng đai tháp pháo lớn hơn T-34W.

Tất nhiên Vương Trung hy vọng có thể có một chiếc xe tăng hạng nặng có tháp pháo, loại pháo tự hành tấn công này tuy có chữ "tấn công", nhưng trên thực tế lại là loại vũ khí không thích hợp để tấn công.

Ban đầu, mục đích thiết kế của nó là để phối hợp với sư đoàn bộ binh tấn công các lô cốt cố định, nhưng sau này, công dụng thực tế của nó là để chống lại xe tăng trong phòng thủ.

Nhiệm vụ phá hủy lô cốt thường được giao cho Stuka hoặc pháo hạng nặng có cỡ nòng lớn hơn.

Quân đội Đức có pháo bộ binh 150mm, uy lực rất lớn, nhưng không cơ động được trên chiến trường.

Vì vậy, họ đã lắp đặt loại pháo bộ binh này lên khung gầm của xe tăng hạng nặng số 1, biến nó thành pháo tự hành Brummbär, hiệu quả phá hủy lô cốt tốt hơn nhiều so với pháo tự hành tấn công số 3.

Vương Trung vừa suy nghĩ về những điều này vừa ăn sáng.

Hắn vừa đứng dậy, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cũng đứng lên.

Vương Trung: "Em đi đâu vậy? Cũng đến sân thử nghiệm của Cục Quân giới để xem thử nghiệm xe chở pháo 100mm của chúng ta sao? Nói cho em biết, tôi rất kỳ vọng vào nó đấy!"

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna thở dài: "Em về nhà! Dù sao em cũng là tu sĩ cầu nguyện, không cần phải thành thạo các kỹ năng khác. Thật ra em rất muốn tham gia khóa huấn luyện bắn tỉa để học cách dùng súng trường tiêu diệt kẻ địch, nhưng họ nói rằng tốt nhất tu sĩ cầu nguyện không nên học những thứ này."

Vương Trung: "Em muốn học thì cứ học, biết tự vệ vẫn tốt hơn."

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Họ yêu cầu em một khi bắn hết thần tiễn thì phải lập tức rút lui. Tất cả các tu sĩ cầu nguyện đều được yêu cầu như vậy."

Vương Trung: "Vậy sao."

Tu sĩ cầu nguyện là tài nguyên không thể tái tạo, cho dù huy động tất cả trẻ em trong Học viện Thần học cũng không được bao nhiêu.

Trên thực tế, tất cả những người có thể sử dụng thần lực đều là tài nguyên không thể tái tạo, chết một người thì chỉ có thể chờ đợi được sinh ra một cách tự nhiên, mà điều này cũng không chắc chắn.

Vì vậy, trước đây, phái Sùng Thánh của Giáo hội Chính thống giáo phương Đông luôn thận trọng trong việc sử dụng thần lực, thà rằng không sử dụng cũng phải đảm bảo an toàn cho họ. Bởi vì sự tồn tại của thần lực tượng trưng cho sự tồn tại của thần.

Vì phái Thế tục kiên quyết tin rằng thần lực là một hiện tượng khoa học, nên một mặt, họ không ngừng nghiên cứu thần lực, mặt khác, họ có xu

hướng sử dụng thần lực như một loại lực lượng thông thường.

Việc phân tán Thần tiễn đến các đơn vị cấp cơ sở cũng là vì mục đích này.

Nhưng ngay cả phái Thế tục cũng sẽ không bố trí tu sĩ cầu nguyện lên máy bay - một khi bị bắn hạ thì tỷ lệ sống sót gần như bằng không.

Vương Trung trìu mến nhìn vị hôn thê, lúc này nàng mới nói: "Việc anh để chúng em đảm nhiệm nhiệm vụ phòng không đã giúp nâng cao tỷ lệ sống sót của chúng em lên rất nhiều, em thay mặt cho tất cả các tu sĩ cầu nguyện cảm ơn anh."

"Ừ." Vương Trung gật đầu: "Đi thôi, Vasili, chuẩn bị xe!"

Vasili: "Báo cáo tướng quân, xe đã chuẩn bị xong."

"Đi."

————

Sau khi đưa Lyudmila Vasilyevna Melekhovna về trang viên, đoàn xe của Vương Trung đến sân thử nghiệm vũ khí của Cục Quân giới. Sân thử nghiệm này và Kubinka nằm ở hai đầu của Yekaterinburg, nối liền hai địa điểm này sẽ đi qua tượng đài kỷ niệm Yekaterina II ở trung tâm Yekaterinburg, ba điểm tạo thành một đường thẳng.

Vừa vào sân thử nghiệm, Vương Trung đã nghe thấy tiếng pháo, bèn hỏi Vasili: "Pháo gì đang bắn vậy?"

Vasili lật xem tài liệu trên tay: "Có lẽ là đang thử nghiệm loại pháo tự hành sử dụng khung gầm T-70, có thể là còn một số hạng mục thử nghiệm chưa hoàn thành hôm qua. Bởi vì ngài chưa đến nên các hạng mục mà ngài thúc đẩy chắc chắn sẽ không được thử nghiệm."

Vương Trung: "Ừ."

Lúc này, đoàn xe đi theo sự hướng dẫn của nhân viên sân thử nghiệm, chạy thẳng đến bãi thử nghiệm bắn đạn thật. Sau đó, Vương Trung phát hiện có vài chiếc xe tăng Prosen đang đỗ bên trong.

Vương Trung vừa nhìn đã nhận ra những chiếc xe tăng này đều được tăng cường giáp so với những chiếc mà hắn từng giao chiến.

Hắn quay đầu nhìn về phía trận địa pháo, chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện khoảng cách giữa trận địa pháo và mục tiêu, gần nhất là 500 mét, xa nhất là 800 mét.

Hắn kinh ngạc, kêu lên: "Sao khoảng cách thử nghiệm xa nhất chỉ có 800 mét?"

Lúc này, một đám sĩ quan và kỹ thuật viên từ phòng quan sát bên cạnh sân thử nghiệm chạy ra, đi thẳng đến đoàn xe của Vương Trung.

Chưa đợi những người này lại gần, Vương Trung đã lặp lại câu hỏi: "Tại sao khoảng cách thử nghiệm xa nhất chỉ có 800 mét?"

Vị sĩ quan dẫn đầu nhún vai: "Báo cáo, theo tài liệu thì khoảng cách giao chiến tiêu chuẩn của xe tăng chỉ có vậy, trên cẩm nang cũng viết như vậy."

Vương Trung chuyển góc nhìn, xác nhận vị sĩ quan này tên là Zinov Grigorievich, cấp bậc Chuẩn tướng.

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên không để lộ việc mình biết tên ông ta, bèn hỏi: "Ông là ai? Tự giới thiệu đi. Tất cả mọi người."

"Zinov Grigorievich, Chuẩn tướng. Tôi chấp hành mệnh lệnh của Đại tướng Gorky, áp giải số xe tăng chiến lợi phẩm chưa có trong danh sách của quân ta đến đây."

Vương Trung tiếp tục xác nhận góc nhìn, chắc chắn người này không có đơn vị tương ứng.

Vương Trung: "Quân của ông đâu rồi, Chuẩn tướng?"

Zinov Grigorievich thở dài: "Bị tiêu diệt toàn bộ trong trận phục kích của địch. Xe chỉ huy của tôi cũng bị phá hủy, chỉ có mình tôi may mắn sống sót trở về. Xin Trung tướng hãy đưa tôi ra tòa án binh! Chính vì sự khinh địch, nóng vội của tôi mà hơn một trăm chiếc xe tăng của Lữ đoàn đã bị chôn vùi!"

Vương Trung: "Ông là người của phái Tốc chiến?"

"Phải." Zinov Grigorievich không chút do dự gật đầu.

Vương Trung: "Vậy tại sao Đại tướng Gorky không giao ông cho tòa án binh mà lại để ông áp giải số xe tăng chiến lợi phẩm này trở về?"

"Tôi không biết." Zinov Grigorievich trả lời.

Vương Trung: "Tôi không có quyền xét xử ông, hay là ông đến hỏi vị thẩm phán viên kia đi."

Lúc này, sĩ quan phụ tá kiêm Thẩm phán viên của tòa án quân sự - Bulgakov lên tiếng: "Tôi cũng muốn hỏi tại sao cấp trên lại không bắt ông. Nhưng với tư cách là Thẩm phán viên, tôi muốn hỏi ông một câu, ông là người của phái Đầu hàng sao?"

"Không," Zinov Grigorievich quả quyết nói: "Tôi hận không thể băm vằm lũ địch, để chuộc lại lỗi lầm của mình."

Vương Trung: "Được rồi, chuyện của ông để sau hẵng nói, đã sắp xếp chỗ ở cho ông chưa?"

"Chưa, tôi giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, mọi người đều lãng quên tôi."

Vương Trung: "Vasili, sắp xếp chỗ ở cho ông ấy."

Vasili: "Vâng. Tôi nghĩ ở Kubinka vẫn còn rất nhiều doanh trại trống, có thể đóng quân cả một Tập đoàn quân, rất thuận tiện cho việc huấn luyện hoặc diễn tập, à không, là trò chơi chiến tranh của các quý tộc."

Vương Trung: "Những người khác đâu?"

Một Thiếu úy bước lên: "Báo cáo, tôi là Anatoly Ivanovich, thuộc Lữ đoàn của Lữ trưởng, là một trong số ít những người sống sót sau trận phục kích đó, xin hãy xét xử tôi cùng với Lữ trưởng!"

Vương Trung cẩn thận quan sát người này, thấy tuy anh ta có thân hình vạm vỡ nhưng lại toát lên khí chất của người trí thức, bèn hỏi: "Cậu là học sinh cấp ba à?"

Vasili phì cười, bởi vì dạo gần đây, tướng Rokossovsky cứ như bị ám ảnh bởi học sinh cấp ba, đi đâu cũng tìm học sinh cấp ba về để đào tạo thành lính kỹ thuật.

Anatoly Ivanovich: "Báo cáo, tôi tốt nghiệp đại học, chuyên ngành Toán học."

Vương Trung: "Sao cậu lại đi lái xe tăng?"

Anatoly Ivanovich: "Báo cáo, bởi vì tôi biết lái xe ô tô! Thế là họ cho tôi làm lái xe tăng. Tôi có thể sống sót là nhờ lúc đó, vì muốn quan sát đường sá nên xạ thủ đã thò đầu ra khỏi tháp pháo, nên tôi mới có thể dễ dàng thoát ra ngoài."

Vương Trung: "Thật là lãng phí khi để một người tốt nghiệp đại học Toán học làm lái xe tăng."

Anatoly Ivanovich nói dõng dạc: "Tôi muốn tham gia kháng chiến chống Prosen, tôi cho rằng xe tăng chính là vũ khí then chốt trên chiến trường hiện đại."

Vương Trung: "Thật sao? Cậu đã tham gia bao nhiêu trận chiến rồi?"

"Tôi đã trải qua khóa huấn luyện xe tăng kéo dài bốn tháng rưỡi, trận tấn công hồi tháng 12 năm ngoái là trận đầu tiên tôi tham chiến."

Vương Trung: "Nói cách khác, cậu chẳng biết gì về chiến tranh cả. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi cậu, với trí thông minh của một sinh viên đại học, cậu có nghĩ rằng xe tăng đóng vai trò quyết định trên chiến trường không?"

Anatoly Ivanovich lập tức trả lời: "Báo cáo, không. Khi rút lui, tôi đã quan sát đội hình của quân Prosen, tôi đoán xe tăng đơn lẻ không có tác dụng lớn."

Vương Trung quay sang nói với Thẩm phán viên Bulgakov: "Không cần xét xử người này, tôi muốn điều cậu ta đến đơn vị của tôi."

Vasili lẩm bẩm: "Ôi trời, lại nhặt được một sinh viên đại học."

Thực ra, điều mà Vương Trung thực sự muốn những sinh viên Toán học làm là giải mã cỗ máy Enigma, nhưng một sinh viên đại học thì không thể nào làm được, vì vậy, Vương Trung đặt hy vọng vào giáo hội.
Giáo hội thế tục bởi vì tuyên truyền khoa học có thể giải đọc thần học nên có mối quan hệ rất tốt đẹp với giới khoa học. Hễ là nhà khoa học thì là phái

thế tục, cho nên giao loại chuyện này cho giáo hội cũng khá thích hợp.

Vương Trung: "Những người khác đâu? Tiếp tục tự giới thiệu đi."

Thế là các sĩ quan lần lượt tự giới thiệu, đáng tiếc những người còn lại đều không thể để lại ấn tượng sâu sắc cho Vương Trung - hay nói cách khác, biểu hiện của những người này đều khiến Vương Trung liên tưởng đến fan cuồng, chẳng qua họ đang theo đuổi ngôi sao chiến thắng là Vương Trung mà thôi.

Sau khi đã biết tên của những người này, Vương Trung lại đưa ra câu hỏi ban đầu: "Vì sao mục tiêu lại ở khoảng cách 500-800 mét?"

Chuẩn tướng Zinov: "Bởi vì thiết kế giao chiến ở khoảng cách xa như vậy. Xa quá thì bắn không trúng, trên thực tế tình hình chiến trường của chúng ta cho thấy, khoảng cách này vẫn là xa, phần lớn thời gian xe tăng T-34 đều khai hỏa tiêu diệt xe tăng địch ở khoảng cách 300 mét."

Vương Trung: "Đúng vậy, vì thế sau này chúng ta sẽ phải trả giá rất đắt, chuẩn tướng Zinov!"

Chuẩn tướng Zinov: "Tôi biết, lữ đoàn của tôi đã phải trả giá rất đắt rồi. Tôi đã nói với bọn họ nên tiêu diệt kẻ địch ở khoảng cách xa hơn, nên muốn bọn họ đổi khoảng cách thành 1000 mét, 1200 mét và 1500 mét, nhưng bọn họ không chịu!

"Hơn nữa bây giờ bọn họ sắp đưa ra kết luận hỏa lực chống tăng của chúng ta có thể phá hủy những chiếc xe tăng được sửa chữa ngay trên chiến trường của quân địch!"

Vương Trung: "Ghi lại vị trí điểm đạn, sau đó bổ sung kết quả bắn ở cự ly 1000 mét và 1200 mét."

Chuẩn tướng Zinov: "1500 mét thì sao?"

Vương Trung: "Pháo thủ của chúng ta chắc chắn không bắn trúng, nhất là khi sử dụng loại kính ngắm tệ hại này."

Quân địch có thể bắn trúng phát đầu tiên ở khoảng cách 1500 mét, đó là kết quả của sự kết hợp giữa lính xe tăng thiện xạ và thiết bị quan sát tiên tiến.

Bên phía quân đội Ant, bất kể là binh chủng nào cũng đều thiếu huấn luyện.

Vương Trung ra lệnh xong, phát hiện nhân viên thao tác của trường bắn Cục Quân giới không động tĩnh gì, liền quát: "Tôi nói kéo xe tăng ra khoảng cách 1000 mét và 1200 mét rồi thử lại lần nữa."

Nhân viên trường bắn: "Xe tăng của địch đã bị phá hủy, cho dù kéo xa cũng khó quan sát hiệu quả sau khi trúng mục tiêu, không thể phán đoán..."

Vương Trung: "Trước tiên thử xem có thể bắn xuyên hay không đã, đồ ngu! Đi làm mau!"

Nhân viên thao tác sợ đến mức tè ra quần, vội vàng chạy đi.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy phía sau có tiếng động cơ.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy hai chiếc xe nguyên mẫu chở pháo 100mm chạy tới.

Không biết có phải do trọng lượng tổng thể nhẹ hơn hay không, chiếc xe vận tải lắp pháo 100mm nòng dài này chạy còn nhanh nhẹn hơn cả xe tăng T-34.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy chuẩn tướng Zinov bên cạnh hít vào một hơi lạnh: "Cái gì đây? Tôi chưa từng thấy nó bao giờ! Trông thật mạnh mẽ!"

Vương Trung: "Đây là xe nguyên mẫu do tôi chỉ thị sản xuất... Chờ chút, bảo bọn họ không cần di chuyển mấy chiếc xe tăng kia nữa, gọi các nghiên cứu viên quay trở lại."

Lúc này, hai chiếc xe vẫn chưa được đặt số hiệu hay mật danh kỹ thuật này chạy đến trước mặt Vương Trung.

Tổng công trình sư Korin nhảy xuống khỏi xe, bước đến trước mặt Vương Trung: "Do chưa có mật danh kỹ thuật nên chúng tôi tạm đặt cho chúng một biệt danh, xe số 1 là Hoẵng, xe số 2 là Nai. Tất cả các xe đều đã được kiểm tra xong, đầy đủ nhiên liệu và đạn dược."

Vương Trung: "Thấy mấy chiếc xe tăng kia chứ? Bảo họ lái xe đến vị trí cách những chiếc xe tăng này 1000 mét, nhắm vào chúng rồi khai hỏa."

Korin lập tức quay đầu lại truyền đạt mệnh lệnh của Vương Trung cho kíp lái, thế là hai chiếc xe vận tải quay đầu, chạy đến vị trí cách 1100 mét trước mặt những chiếc xe tăng của Prosen vừa thu được.

Dù sao lái xe cũng không có bản hack như Vương Trung, không thể nào căn chỉnh chính xác cự ly 1000 mét được.

Bởi vì Vương Trung bèn gọi kỹ thuật viên: "Bộ đàm!"

Người kỹ thuật viên lập tức mang đến một chiếc bộ đàm được viện trợ từ Hợp Chủng Quốc - trông giống hệt một chiếc điện thoại di động cỡ lớn vậy.

Vương Trung cầm chiếc bộ đàm trên tay, thầm lắc đầu: Hợp Chủng Quốc đúng là cái gì cũng có.

Hắn cầm bộ đàm lên nói: "Xe Hoẵng - "

Cái tên quái quỷ gì thế này!

Vương Trung: "Xe Hoẵng, nhắm vào chiếc xe tăng địch ở ngoài cùng bên phải. Tự do đo khoảng cách, tự động điều chỉnh thước ngắm, sẵn sàng khai hỏa!"

"Rõ!"

Sau đó, Vương Trung bỏ tay đang cầm bộ đàm xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên, chiếc xe vận tải mang biệt danh Hoẵng khai hỏa, ngọn lửa lóe lên từ nòng pháo 100mm trông thật hùng vĩ, luồng khí nén từ nòng pháo thổi bay đám bụi bẩn trên xe.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều biết chiếc xe tăng Prosen ngoài cùng bên phải đã tiêu đời.

Bởi vì ngay khi trúng đạn, khói đen đã bốc ra từ tất cả các lỗ hổng trên xe tăng, ngay sau đó ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Vương Trung thầm lắc đầu, ít nhất thì uy lực của khẩu pháo này là đủ rồi.

Bỗng nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng, quyết định đặt tên cho loại xe vận tải này là "Xoáy Nước".

(Hết chương)

Nghỉ ngơi hơi quá giờ, vừa mới thức dậy

2024-05-10 Tác giả: Bá tước Konstantin

Nghỉ ngơi hơi quá giờ, vừa mới thức dậy

Vừa mới bò dậy, ngủ ngon quá, ngủ nhiều hơn dự kiến bốn tiếng... Chương tiếp theo đăng vào khoảng năm giờ chiều, không dám hứa hẹn trước...

Mới không phải là do bản DLC mới của Warhammer quá hay, mải mê chiến đấu vì đế chế nên mới thế đâu.

Chờ chút, thật sự có Bạch Ngân Minh à... Trời ơi lại phải tăng thêm chương rồi, sao cứ có cảm giác lúc nào tôi cũng phải tăng chương thế này...

(Hết chương)

Chương 140: Vừa bắn xuyên vừa chống đỡ

Vương Trung định khen ngợi nhà thiết kế một chút, kết quả hắn vừa định lên tiếng thì chuẩn tướng Zinov đã phấn khích vỗ tay trước: "Tốt! Rất tốt! Bắn rất chuẩn, uy lực cũng tốt!"

Anatoly cũng vỗ tay, nhưng vỗ được vài cái thì ông ta nghi hoặc hỏi Vương Trung: "Trung tướng Rokossovsky, thứ này dùng để đối phó với cái gì vậy? Prosen căn bản không có loại xe tăng nào cần đến hỏa lực mạnh như thế cả?"

Vương Trung thầm nghĩ hiện tại thì chưa có, nhưng sau này họ sẽ có Tiger và Panther, nhưng hắn không thể nói rõ ràng như vậy được, đành phải nói: "Prosen đã thu được xe tăng hạng nặng KV của chúng ta, còn sơn lại biển

hiệu của bọn chúng rồi đem ra sử dụng. Chúng ta cần phải có phương tiện để tiêu diệt KV ở khoảng cách xa."

Anatoly gật đầu: "Đúng vậy, tôi cũng nghe nói trong quá trình phản công, có đơn vị đã chạm trán với KV sơn màu xám của quân Prosen. Nhưng lúc lập dự án thì chưa gặp phải tình huống này nhỉ?"

Vương Trung: "Chúng ta bỏ lại nhiều xe tăng KV như vậy, người Prosen chỉ cần nhặt nhạnh linh kiện từ đống xác xe là có thể lắp ráp được xe mới, không có lý gì bọn họ lại không dùng."

Thực tế, có rất nhiều xe tăng KV chỉ vì hỏng hệ thống di chuyển mà bị bỏ lại bên đường, bởi vì quân đội Ant không có khả năng sửa chữa, cũng không có đủ xe kéo để kéo những chiếc xe tăng bị hỏng về xưởng sửa.

Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý tưởng, bèn hỏi chủ nhiệm trường bắn: "Trường bắn có chiếc KV nào để thử nghiệm không?"

Chủ nhiệm: "Có, dùng để thử nghiệm cải tiến cho hệ thống di chuyển, hiện đã hoàn thành nhiệm vụ thử nghiệm, đang để trong kho."

Vương Trung: "Lái ra đây, đặt ở vị trí cách 1000 mét, bên cạnh chiếc Panzer IV của Prosen."

"Cái này..." Chủ nhiệm trường bắn lộ vẻ mặt khó xử, "Không có phê duyệt mà tự tiện sử dụng xe thử nghiệm thì không ổn lắm nhỉ?"

Lúc này, Vương Trung đã có kinh nghiệm phong phú, biết cách xử lý tình huống này như thế nào, bèn nói: "Ông soạn một văn bản, ghi rõ cần dùng KV đã hoàn thành thử nghiệm để kiểm tra khả năng sát thương của pháo 100mm, tôi sẽ ký tên."

Chủ nhiệm lập tức đổi giọng: "Vâng. Ngay lập tức."

Quả nhiên, mẹo nhỏ học được từ trung tướng Chekhov rất hữu dụng.

Mười mấy phút sau, Vương Trung ký xong tên, chiếc KV được lái từ nhà kho đến trường bắn, dừng lại bên cạnh chiếc Panzer IV vừa mới dập lửa.

Chờ sau khi tất cả các nghiên cứu viên rời đi, Vương Trung dùng bộ đàm nói với kíp lái chiếc xe 100mm: "Hoẵng, lùi lại 200 mét, nhắm vào chiếc xe tăng KV."

Chiếc xe nguyên mẫu mang biệt danh Hoẵng lập tức bắt đầu lùi lại, Vương Trung quan sát khoảng cách từ góc nhìn từ trên cao, khi xe đã lùi đúng 200 mét thì hô lớn: "Được rồi! Dừng lại, nhắm xong thì bắn trực tiếp."

Nói xong, hắn đưa chiếc bộ đàm cho Vasily - thứ này thực ra khá nặng, cầm lâu sẽ mỏi tay. Không biết điện thoại di động có nặng như vậy không, nếu nặng như vậy thì việc nghệ sĩ Vu Thiên thường xuyên nhét nó vào mông cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Chưa đầy năm giây sau, chiếc xe Hoẵng khai hỏa, giống như lần trước, luồng khí nén từ nòng pháo thổi tung lớp tuyết tích tụ trước xe.

Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy viên đạn phản chiếu ánh nắng mặt trời, nó lao vun vút đến, bắn trúng giáp trước của chiếc KV, ngay sau đó nắp khoang pháo của KV bị sóng xung kích đánh bật ra, tiếp đó lửa bốc lên từ nắp tản nhiệt động cơ phía sau tháp pháo.

Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, chiếc xe tăng bốc cháy.

"Tốt!" Chuẩn tướng Zinov vỗ tay không ngừng, "Tốt! Như vậy thì dù có gặp phải KV của địch cũng không cần phải sợ nữa!"

Lúc này, một trong những lái xe đi theo chuẩn tướng Zinov áp giải xe tăng lên tiếng: "Có hỏa lực mạnh như vậy thì cũng không cần phải sợ xe tăng Char B1 của quân địch nữa. Bọn chúng dùng xe tăng hạng nặng Char B1 là xe tăng phun lửa cải tiến của Pháp để tiêu diệt rất nhiều bộ binh của chúng ta."

Vương Trung không để ý đến người lái xe này, bởi vì hắn đang mải quan sát chiếc KV đang bốc cháy ở góc nhìn từ trên cao, hắn phóng to màn hình, có thể nhìn thấy một lỗ đạn trên giáp trước của KV, chứng tỏ phát bắn này không trúng súng máy, cũng không trúng cửa kính quan sát, mà là xuyên thẳng qua lớp giáp trước của thân xe.

1200 mét, phát bắn đầu tiên đã phá hủy chiếc KV!

Giờ thì lớp giáp trước của pháo tự hành chống tăng Xoáy Nước có đáng tin cậy hay không cũng không còn quan trọng nữa, chỉ riêng hỏa lực này thôi đã đủ để nó có một chỗ đứng trên chiến trường rồi.

Nhưng nếu như lớp giáp trước của Xoáy Nước đáng tin cậy thì càng tốt.

Nếu như độ tin cậy cũng đạt tiêu chuẩn thì càng tuyệt vời hơn!

Nếu như thời gian sản xuất có thể giảm xuống -

Vương Trung quyết định không ảo tưởng nữa, chuyện tốt như vậy không thể nào xảy ra được.

"Rất tốt", hắn quay sang nói với tổng công trình sư Korin, "Tôi rất hài lòng."

Korin nở nụ cười khiêm tốn: "Đó là do chất lượng pháo 100mm của hải quân tốt, không liên quan gì đến thiết kế của tôi cả."

Vương Trung: "Anh giải quyết vấn đề ngắm bắn như thế nào? Thiết bị ngắm của chúng tôi được thiết kế cho cự ly giao chiến trong vòng 800 mét, vậy mà anh có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly 1200 mét ngay từ phát đầu tiên, làm thế nào vậy?"

Korin: "Thứ nhất, lái xe thử nghiệm có kỹ năng pháo thuật rất tốt. Thứ hai, chúng tôi đã sử dụng kính ngắm và thiết bị quang học thu được từ quân Prosen, công việc sao chép kính ngắm đã được giao cho nhà máy 251, nhà máy này được thành lập dựa trên cơ sở nhân viên của nhà máy quang học Saint-Gobain ở Saint-Gobain sơ tán."

Vương Trung: "Là nhà máy chuyên sản xuất thủy tinh quang học đó sao? Có bao nhiêu người đã sơ tán?"

Korin: "1/3 số kỹ thuật viên và kỹ sư đã sơ tán thành công, ban đầu chúng tôi còn muốn sơ tán những công nhân lớn tuổi, những người có thể mài thấu kính bằng tay, nhưng tất cả công nhân đều là tín đồ ngoan đạo của giáo hội thế tục, họ quyết tâm dùng máu và sinh mạng để bảo vệ thành phố mang tên Saint-Gobain, không chịu sơ tán."

Vương Trung: "Hỗn xược! Đây mới là chiến trường cần họ nhất! Không có người sản xuất kính ngắm, hoặc kính ngắm kém chất lượng, sẽ gây ra tổn thất to lớn cho quân đội! Tôi sẽ tự mình viết thư cho họ, khuyên họ sơ tán."

Korin vui mừng khôn xiết: "Tốt quá! Nếu được như vậy thì tốt quá, nhà máy 251 hiện đang rất thiếu công nhân mài thấu kính lành nghề. Nếu ngài có thể viết thư, yêu cầu công nhân nhà máy đèn điện tử cũng sơ tán thì tốt quá."

Vương Trung: "Được! Vasily, cậu nhớ nhắc tôi viết thư vào tối nay."

Vasily: "Ơ? Tôi cứ tưởng là tôi viết thay chứ, ngài thật sự muốn tự tay viết sao?"

Vương Trung: "Đương nhiên rồi. Làm vậy mới có thành ý, tôi muốn thuyết phục tất cả những công nhân đồng chí này quay trở lại, sản xuất kính ngắm chất lượng cao cho chúng ta. Đương nhiên, việc nhập khẩu từ Hợp Chủng Quốc cũng rất quan trọng!"

Hợp Chủng Quốc hiện tại khá giống với Trung Quốc sau này, có thể sản xuất mọi thứ, tuy không phải lúc nào cũng là tốt nhất, nhưng có thể giải quyết được vấn đề có hay không.

Bất ngờ chưa, Hợp Chủng Quốc hóa ra là Trung Quốc phiên bản thu nhỏ.

Vương Trung lại nhìn chiếc KV đang bốc cháy, nói thật lòng, sau khi biết pháo tự hành 100mm sử dụng kính ngắm thu được từ quân Prosen, tâm trạng hắn không còn tốt như lúc nãy nữa.

Hắn còn tưởng rằng có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly 1200 mét ngay từ phát đầu tiên bằng cách sử dụng toàn bộ thiết bị tự sản xuất.

Mặc dù không thể so sánh với phát bắn trúng đích đầu tiên ở cự ly 1500 mét của kíp lái xe tăng Tiger thiện xạ của Đức, nhưng cũng rất đáng nể rồi.

Thôi thì, tuy chưa hoàn hảo lắm, nhưng ít nhất cũng chứng minh được pháo 100mm của hải quân không thua kém gì pháo 88mm của Prosen.

Đột nhiên, không biết thứ gì đó trên chiếc KV đang cháy nổ tung, một cột lửa phụt ra từ cửa khoang pháo, tạo thành một đám mây hình nấm nhỏ xíu, tồn tại trong khoảnh khắc rồi biến mất.

Vương Trung: "Cái gì nổ thế?"

Nghiên cứu viên: "Có thể là đạn pháo còn sót lại trong lúc thử nghiệm, có lẽ chúng tôi đã để quên ở đâu đó lúc tháo đạn."

Vương Trung cau mày, vậy mà cũng có thể để sót một quả đạn pháo sao? Nhưng nghĩ lại đó là người Nga thì cũng có thể chấp nhận được.

————

Tiếp đó, Vương Trung quan sát hai chiếc xe nguyên mẫu hoàn thành một loạt thử nghiệm.

Nó có thể đạt tốc độ 60km/h trên đường cao tốc, khả năng vượt chướng ngại vật gần như tương đương với xe tăng T-34 - dù sao cũng dùng chung một loại khung gầm, đồng thời do trọng lượng giảm xuống nên tỷ lệ hỏng hóc có vẻ cũng được cải thiện.

Hai chiếc xe nguyên mẫu chạy như bay được gần 100km trong trường bắn mà không hề gặp sự cố nào.

Đương nhiên, để kiểm tra độ tin cậy một cách chi tiết hơn, cần phải thử nghiệm lặp đi lặp lại trong hơn một tuần, cuối cùng mới có thể xác định được chiếc xe tăng này có thực sự bền hay không.

Chưa cần tiến hành thử nghiệm khả năng phòng thủ, Vương Trung đã bị chiếc xe này chinh phục hoàn toàn.

Sau đó, vào lúc 5 giờ chiều, khi màn đêm vừa buông xuống, bài thử nghiệm khả năng phòng thủ bắt đầu.

Lý do phải điều động hai chiếc xe nguyên mẫu đến đây là vì một trong hai chiếc sẽ phải tham gia bài thử nghiệm khả năng phòng thủ.

Các nghiên cứu viên của trung tâm thử nghiệm nhét một vài hình nộm vào trong chiếc xe số 2 có biệt danh Nai, sau đó chủ nhiệm trung tâm xin Vương Trung chỉ thị: "Cũng kéo ra xa 1000 mét rồi bắn sao?"

Vương Trung: "Không, thử nghiệm khả năng phòng thủ phải nghiêm ngặt một chút, bắn từ cự ly 800 mét."

"Rõ, thưa tướng quân."

Vương Trung: "À đúng rồi, chúng ta thu được xe tăng của địch mà nhỉ? Sau khi thử nghiệm xong pháo 45mm và súng chống tăng thì dùng xe tăng của địch bắn thử một phát xem sao. Dùng pháo 50mm của Panzer III."

Lực lượng thiết giáp Prosen xâm lược Ant hiếm khi được trang bị xe tăng Panzer III phiên bản đầu sử dụng pháo 37mm, toàn bộ đều là phiên bản sử dụng pháo 50mm.

Thực ra, Vương Trung rất muốn dùng Panzer IV được trang bị pháo 75mm nòng dài của địch để thử nghiệm, à không đúng, nếu xét đến việc sau này Prosen sẽ cho ra đời pháo 75mm nòng dài hơn thì loại pháo 75mm nòng 43 (tức là chiều dài nòng pháo gấp 43 lần đường kính nòng pháo) này nên

được gọi là pháo 75 tầm trung.

Nòng pháo 75mm của Panzer IV đã được kéo dài đến giới hạn 48 lần rồi, nếu kéo dài thêm nữa sẽ khiến trọng lượng thân xe mất cân bằng, tỷ lệ hỏng hóc của bánh xe chịu lực đầu tiên sẽ tăng vọt.

Lúc này, Anatoly lên tiếng: "Trong số vũ khí chiến lợi phẩm chúng ta thu được, có một khẩu pháo chống tăng mới, hình như là 75mm."

Vương Trung mừng rỡ, chẳng phải đây chính là pháo Pak 40 sao? Nếu có thể chống đỡ được loại pháo này thì về cơ bản chỉ cần lo lắng mỗi pháo 88mm đa năng nữa thôi.

Vì vậy, hắn nói: "Kéo đến đây, thử nghiệm luôn một thể."

Rất nhanh, khẩu pháo chống tăng Pak 40 chiến lợi phẩm được kéo đến trường bắn.

Vương Trung đi vòng quanh khẩu pháo một vòng, nhận thấy thứ này lớn hơn nhiều so với trong game.

Khẩu pháo chống tăng 45mm của Ant đặt bên cạnh nó trông chẳng khác gì một món đồ chơi tí hon.

Lúc này, một vài chiếc Panzer III và Panzer IV chiến lợi phẩm cũng được lái đến.

Vương Trung: "Bắt đầu thử nghiệm bằng súng chống tăng PTRD-41 có uy lực yếu nhất trước."

Vài phút sau, kết quả đã có, súng chống tăng PTRD-41 tiêu chuẩn của quân đội Ant cơ bản không thể xuyên thủng giáp trước của "Xoáy Nước".

Bởi vì khi thiết kế Xoáy Nước, Korin đã không thiết kế cửa quan sát trên giáp trước, hắn bố trí cửa quan sát của lái xe trên nóc xe, ghế ngồi của lái xe cũng được thiết kế theo kiểu nâng hạ, khi không chiến đấu có thể xoay bu lông để nâng ghế lên, thò nửa đầu ra ngoài quan sát, lúc chiến đấu thì hạ ghế xuống, dùng kính tiềm vọng để quan sát phía trước.

Còn súng máy đồng trục thì Korin trực tiếp loại bỏ, thay vào đó, hắn bố trí một khẩu súng máy phòng không trên nóc tháp pháo.

Vì vậy, thứ này chắc chắn sẽ không hiệu quả trong việc chống lại bộ binh, dù sao nó cũng chỉ có một khẩu súng máy phòng không.

Còn kính ngắm của pháo thủ, Korin cũng đặt trên nóc tháp pháo, sử dụng kết cấu kính tiềm vọng để truyền tải hình ảnh.

Nói tóm lại, trên giáp trước của Xoáy Nước không hề có điểm yếu nào để súng chống tăng có thể tấn công - khi chiến đấu thực tế, thứ này cơ bản chỉ có thể bắn vào các loại cửa kính quan sát.

Không ai đau buồn vì thất bại của PTRD-41, tiếp theo, pháo chống tăng 45mm tiêu chuẩn của quân đội Ant ra sân.

Khi nhìn thấy pháo thủ thao tác khẩu pháo này, Vương Trung lại nhớ đến cảnh tượng lúc mới khai chiến, hắn phải chạy vạy khắp nơi, cầu ông nọ bà kia mới xin được một khẩu.

Cuối cùng vẫn là nhờ công nhân sửa chữa của nhà máy Loktev góp nhặt được ba khẩu.

Ơ, hình như là góp nhặt được pháo 76mm thì phải? Dù sao thì lúc bấy giờ, thứ này cũng rất quý giá.

Pháo thủ khai hỏa, Vương Trung tận mắt nhìn thấy viên đạn bắn trúng giáp trước của chiếc xe số 2, sau đó bị bật ra.

Bật đạn!

Nghiên cứu viên chạy đến kiểm tra hình nộm trong xe, sau đó báo cáo không có tổn thất gì!

Sau đó, pháo thủ thay đổi vị trí ngắm bắn khác nhau, nhưng kết quả vẫn là bị bật ra khỏi giáp trước, chiếc xe mới miễn nhiễm với pháo 45mm ở cự ly 800 mét!

Tiếp theo, dựa theo nguyên tắc đường kính, đến lượt pháo 50mm của xe tăng Panzer III của Prosen, kết quả là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi thử nghiệm xong pháo 50mm, đến lượt pháo 75mm nòng ngắn của Panzer IV của Prosen.

Kết quả là đạn nổ phá 75mm khiến một số vị trí bên trong giáp của xe số 2 bị vỡ vụn, nghiên cứu viên phán đoán một thành viên bị thương nhẹ, hai người bị thương nhẹ ngoài da, vẫn còn khả năng chiến đấu.

Cuối cùng, đến lượt pháo chống tăng ZiS-3 76mm của Ant, đây là loại pháo có khả năng xuyên giáp tốt nhất trong số các loại pháo được thử nghiệm ngày hôm nay - pháo chống tăng ZiS-2 57mm được trang bị với số lượng lớn trong quân đội của Vương Trung không có ở trường bắn, hôm nay không thể thử nghiệm được.

Liệu chiếc xe tăng mới có thể vừa bắn xuyên vừa chống đỡ hay không, tất cả phụ thuộc vào việc nó có thể chống đỡ được phát bắn của pháo 76mm hay không!

(Hết chương)